ROBERT SILVERBERG

VREMEA SCHIMBĂRII

PALADIN
SCIENCE-FICTION

ROBERT
SILVERBERG

SCIENCE-FICTION

„Silverberg este un maestru al artei scrisului și al fanteziei."

— *Los Angeles Times*

„*Vremea schimbării* descrie o societate rigidă în care consumul unui drog stimulează contactul telepatic între mințile umane și duce la apariția unei subculturi a dragostei și a deschiderii sufletești."

– *Charlie Jane Anders*

„O fabulă a libertății și a comuniunii extatice a sufletelor."

— *Ursula K. Le Guin*

„*Vremea schimbării* reprezintă o autobiografie, itinerarul unui om care își asumă treptat rolul profetului a cărui menire este aceea de a distruge ordinea socială a lumii sale natale."

— *Bifrost*

„Un roman remarcabil pentru că se îndepărtează de explorările tehnologice și se apropie de subiecte mult mai dificile din punct de vedere psihologic și filosofic."

— *eyrie.org*

„Deși *Vremea schimbării* nu este science-fiction propriu-zis, Silverberg își transpune povestea pe o planetă străină, pentru a ilustra un concept societal extrem, cel al negării sinelui."

— *thebookmarque.blogspot.com*

„În *Vremea schimbării*, Silverberg descrie un model social altruist în aparență, dar violent și inuman în realitate, deoarece se bazează pe negarea individului și a sentimentelor sale profunde."

— *noosfere.org*

„Silverberg ne obligă să ne întrebăm cât de mult din cultura noastră se reflectă în cultura borthaniană a izolării și a neîncrederii, oferindu-ne o perspectivă obiectivă asupra modului în care ne vedem pe noi înșine."

— *lovehistory.net*

ROBERT
SILVERBERG

Vremea schimbării

Traducere din limba engleză
de Radu Mihai Haulică

PALADIN

Colecție coordonată de: Mihai-Dan Pavelescu
Redactori: Adrian Crețu, Mădălina Rașoga
Corector: Theodor Zamfir
Tehnoredactor: Ionuț Bănuță
Coperta: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SILVERBERG, ROBERT

Vremea schimbării / Robert Silverberg; trad. din lb. engleză de Radu Mihai Haulică. – București: Editura Paladin, 2018

ISBN 978-606-8673-79-0

I. Haulică, Radu (trad.)

821.111

Robert Silverberg
A Time of Changes
Copyright © 1971 by Agberg, Ltd.

© Editura Paladin, 2018, pentru prezenta ediție
Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art

Lui Terry şi Carol Carr

Capitolul 1

Eu sunt Kinnall Darival și am să vă povestesc totul despre mine.

Afirmația este atât de stranie, încât îmi urlă în față. O privesc pe pagină și îmi recunosc scrisul – litere înguste, drepte și roșii pe foaia aspră, gri –, îmi văd numele și aud în minte ecourile impulsului neuronal care a zămislit aceste cuvinte. „Eu sunt Kinnall Darival și am să vă povestesc totul despre mine."

Incredibil.

Are să fie ceea ce pământeanul Schweiz ar numi o autobiografie. Adică o prezentare scrisă de cineva despre sine și despre faptele sale. Nu este o formă literară pe care o înțelegem pe planeta noastră – trebuie să inventez propria metodă de narațiune, căci nu am vreun precedent care să mă ghideze. Dar este așa cum trebuie să fie. Pe planeta mea sunt singur acum. Într-un fel, am inventat un nou mod de a trăi; cu siguranță pot inventa un nou gen literar. Întotdeauna mi s-a spus că mă pricep la cuvinte.

Așa că mă aflu într-o colibă acoperită cu șindrilă în Câmpiile Pârjolite și scriu obscenități în timp ce-mi aștept moartea și mă laud singur pentru talentul literar.

„Eu sunt Kinnall Darival."

Obscen! Obscen! Doar pe această foaie am folosit pronumele „eu" de trei ori. Și, bineînțeles, am folosit și forme ca „mă", „al meu", „mine" mai des decât îmi vine să enumăr. Un torent de nerușinare. Eu, eu, eu, eu, eu.

Dacă mi-aș expune bărbăția în Capela de Piatră a Manneranului, de Ziua Numelui, tot n-ar fi atât de respingător precum ceea ce fac aici. Îmi vine să râd. Kinnall Darival practicând un viciu al sinelui. În locul ăsta mizerabil și pustiu își masează sinele împuțit și strigă pronume ofensatoare în văzduhul arzător, sperând că vor fi purtate de vânt și-i vor întina pe concetățenii săi. Așterne propoziție după propoziție în sintaxa dezvăluitoare a nebuniei. Dacă ar putea, te-ar prinde de mâini și ți-ar turna grămezi de gunoaie în urechea-ți nedoritoare. Și de ce? Să fie mândrul Darival de fapt nebun? A cedat cu desăvârșire spiritul său robust sub mușcăturile unor șerpi mentali? Nu a mai rămas nimic din el în afară de o umbră, care stă în cocioaba dărăpănată și se stârnește obsesiv cu un limbaj necuviincios, bolborosind „eu", „mine", „al meu", și amenință timid să-și expună cele mai intime cotloane ale sufletului?

Nu. Darival este cel sănătos, iar cei nebuni sunteți voi toți. Deși îmi dau seama cât de prostesc sună, am să susțin asta până-n pânzele albe. Nu sunt un neghiob care îndrugă mizerii pentru a stoarce o plăcere măruntă din universul rece. Am trecut printr-o vreme a schimbării și am fost vindecat de maladia care-i afectează pe locuitorii planetei mele și scriind ceea ce intenționez să scriu sper să vă vindec și pe voi, cu toate că știu că veniți spre Câmpiile Pârjolite pentru a mă ucide din cauza acestei speranțe.

Așa să fie.

Eu sunt Kinnall Darival și am să vă povestesc totul despre mine.

Capitolul 2

Încă mă bântuie vestigiile persistente ale obiceiurilor împotriva cărora mă răzvrătesc. Probabil vă puteți imagina cât de greu îmi este să construiesc frazele în această manieră, să conjug verbele pentru a corespunde formulării la persoana întâi. Scriu de doar zece minute și trupul îmi este acoperit de sudoare, nu de sudoarea fierbinte a aerului mistuitor din jurul meu, ci de sudoarea rece și cleioasă a efortului intelectual. Știu în ce stil trebuie să scriu, dar mușchii mâinii mi se opun, luptă să înșire cuvintele după ordinea veche, să spună „Cineva scrie de zece minute și corpul cuiva e acoperit de sudoare" și „Cineva a trecut printr-o vreme a schimbării și a fost vindecat de maladia care-i afectează pe locuitorii planetei sale". Presupun că, fără nicio problemă, aș fi putut formula după ordinea veche o bună parte din ceea ce am scris; dar eu am ales să lupt cu această gramatică modestă a lumii mele și, dacă va trebui, îmi voi risca viața pentru dreptul de a aranja cuvintele în concordanță cu noua mea filosofie.

În orice caz, chiar dacă vechile obiceiuri m-ar păcăli să construiesc greșit frazele, sensul lor va răzbate de după paravanul cuvintelor. Fie că spun „Eu sunt Kinnall Darival și am să vă povestesc totul despre mine", fie că spun „Numele cuiva este Kinnall Darival și el are să vă povestească totul despre el", nu este nicio diferență reală. Oricum, conținutul afirmației lui Kinnall Darival este – conform standardelor voastre, conform standardelor pe care am să le distrug – dezgustător, demn de dispreț, obscen.

Capitolul 3

Mă mai frământă, cel puțin în primele pagini, și chestiunea identității publicului meu. Presupun, pentru că n-am încotro, că voi avea cititori. Dar cine sunt ei? Cine sunteți voi?

Poate bărbați și femei de pe planeta mea care întorc paginile pe furiș la lumina torțelor, îngroziți de gândul unei bătăi în ușă. Poate locuitori de pe alte planete, care citesc de plăcere, parcurgându-mi cartea pentru înțelegerea unei societăți străine, respingătoare. Nu am nici cea mai vagă idee. Mi-e greu să stabilesc o relație cu tine, cititorul meu necunoscut. Când mi-am făcut planul să-mi aștern sufletul pe hârtie, am crezut că va fi ușor, o simplă confesiune, ca o ședință mai lungă cu un duhovnic imaginar care ascultă la nesfârșit și într-un final mă absolvă de tot. Dar acum realizez că trebuie să am o altă abordare. Dacă nu aparții lumii mele, sau dacă aparții lumii mele, dar nu aparții epocii mele, vei constata că mult din ceea ce e scris aici este de neînțeles.

De aceea, am să ofer explicații. E posibil să mă pierd în lămuriri și să te îndepărtez prin potopirea cu lucruri evidente. Iartă-mă dacă te instruiesc despre ceva ce deja știi. Iartă-mă dacă tonul meu sau maniera de abordare dă dovadă de lipsă de coerență și pare că mă adresez altcuiva. Pentru că tu nu ai o identitate clară, cititorul meu necunoscut. Ai nenumărate fețe pentru mine. Acum văd nasul coroiat al confesorului Jidd, și acum zâmbetul diafan al

fratelui-liant Noim Condorit, și acum finețea surorii-liante Halum, și acum devii ispititorul Schweiz de pe compătimitul Pământ, și acum fiul fiului fiului fiului fiului meu, ce se va naște peste o sumedenie de ani și care va fi curios să afle ce fel de om a fost strămoșul lui, și apoi un străin de pe o altă planetă, pentru care noi, cei de pe Borthan, suntem grotești, misterioși și derutanți. Nu te cunosc și de aceea voi fi neîndemânatic în încercarea de a-ți vorbi.

Dar, pe Poarta Sallei, înainte să termin acest volum, mă vei cunoaște așa cum niciun om de pe Borthan nu a fost cunoscut de cineva vreodată!

Capitolul 4

Mă aflu la jumătatea vieții. De la nașterea mea, Borthan a călătorit de treizeci de ori în jurul soarelui nostru verde-auriu. Pentru noi, un om e considerat bătrân dacă a apucat să treacă prin cincizeci de astfel de mișcări de rotație, pe când cel mai vârstnic om de care am auzit vreodată s-a stins la scurt timp înainte de a optzecea. În cazul în care locuiești pe o altă planetă, vei putea să-ți faci o idee despre durata noastră de viață în comparație cu a ta. Pământeanul Schweiz pretindea că are patruzeci și trei de ani, conform timpului în vigoare pe planeta sa, dar nu părea mai bătrân decât mine.

Am un trup puternic. Iată cum comit un păcat dublu, căci nu doar că vorbesc despre mine fără nicio rușine, dar mai sunt și mândru de fizicul meu. Sunt înalt: o femeie de înălțime normală abia dacă-mi ajunge până la piept. Am părul negru și lung până la umeri. În ultimul timp mi-au apărut șuvițe cărunte, la fel și în barba mea deasă, care îmi acoperă aproape tot chipul. Nasul meu este drept și proeminent, cu o bază amplă și nări mari; buzele îmi sunt cărnoase și îmi conferă, mi s-a spus, o alură de senzualitate; ochii sunt de un căprui închis, oarecum depărtați unul de celălalt. Din câte am înțeles, seamănă cu ochii cuiva care a fost obișnuit toată viața să-și conducă semenii.

Spatele îmi este lat și pieptul puternic. O pătură deasă de păr negru și aspru mă acoperă aproape în întregime. Mâinile îmi sunt lungi. Palmele mari. Mușchii bine

dezvoltați se observă lesne sub piele. Am un mers grațios pentru un bărbat de statura mea, cu o coordonare armonioasă; excelez la sporturi și în tinerețe am aruncat sulița întreaga lungime a Stadionului Manneran, o performanță ce nu mai fusese obținută până atunci.

Majoritatea femeilor mă consideră atrăgător – mai puțin cele care preferă tipul firav, cu alură adolescentină și sunt intimidate de putere, statură și virilitate. Cu siguranță că puterea politică pe care am avut-o de-a lungul vieții m-a ajutat să atrag în pat multe partenere, dar fără niciun dubiu că au fost atrase în egală măsură atât de corpul meu, cât și de ceva mai subtil. Majoritatea dintre ele au fost dezamăgite. Mușchii proeminenți și pilozitatea nu garantează un amant priceput, la fel cum un membru genital masiv, ca al meu, nu reprezintă o garanție a extazului. Nu sunt un campion al copulației. Vezi, nu-ți ascund nimic. Se găsește în mine o anumită nerăbdare care se exteriorizează numai în timpul actului carnal; când pătrund o femeie, mă pierd cu firea și rareori pot rezista până să îi pot oferi plăcere. Nu i-am mărturisit nimănui, nici măcar unui confesor, această slăbiciune și nici nu mi-am închipuit că o voi face. Dar multe femei de pe Borthan au aflat de marele meu defect în cea mai imediată și evidentă manieră, spre nefericirea lor, și fără niciun dubiu unele dintre ele, dezamăgite, au răspândit vestea și au făcut glume răutăcioase pe seama mea. Așa că o menționez aici, de dragul perspectivei. Nu doresc să te gândești la mine ca la un uriaș păros și forțos fără a cunoaște de câte ori trupul mi-a trădat dorința. Este posibil ca neajunsul meu să fi fost una dintre forțele motrice care mi-au călăuzit destinul spre această zi din Câmpiile Pârjolite, deci ar trebui să știi ceva despre asta.

Capitolul 5

Tatăl meu a fost septarhul moștenitor al provinciei Salla de pe coasta de est. Mama mea a fost fiica unui septarh din Glin; s-au întâlnit în cursul unei misiuni diplomatice și unirea lor a fost hărăzită, se spune, din momentul în care privirile li s-au intersectat întâia oară. Primul lor copil a fost fratele meu Stirron, în prezent septarh al Sallei în locul tatălui nostru. Doi ani mai târziu am urmat eu; după mine s-au născut trei fete. Două dintre ele încă trăiesc. Sora cea mai mică a fost ucisă de bandiți din Glin în urmă cu vreo douăzeci de cicluri de lună.

Nu mi-am cunoscut bine tatăl. Pe Borthan, toți suntem străini tuturor, dar un tată este de obicei mai puțin distant comparativ cu ceilalți; nu a fost cazul bătrânului septarh. Între noi a existat un zid de formalități de nepătruns. Adresându-i-ne, foloseam aceleași formulări respectuoase pe care le foloseau și supușii. Zâmbetele i-au fost atât de rare, încât cred că mi le pot aminti pe toate. Cu o singură ocazie – și nu o voi uita niciodată – m-a luat alături de el pe tronul grosolan din lemn înnegrit, lăsându-mă să ating străvechea pernă galbenă și spunându-mi cu drag pe numele de copil; în ziua în care a murit mama mea. În rest, m-a ignorat. Mă temeam de el și îl iubeam, mă ghemuiam, tremurând în spatele pilaștrilor din curte pentru a-l privi împărțind dreptatea, gândindu-mă că, dacă m-ar fi văzut acolo, m-ar fi călcat în picioare, dar în același timp incapabil de a mă priva de priveliștea maiestuoasă a tatălui meu domnind.

Era, în mod ciudat, un individ slab, de statură modestă, atât eu, cât și fratele meu depășindu-l în înălțime încă din adolescență. Dar avea o teribilă putere a voinței care l-a ajutat să depășească orice încercare. Odată, în copilăria mea, am primit la septarhie vizita unui ambasador, un vestic masiv foarte bronzat care în amintirea mea era nu mai scund decât Muntele Kongoroi; probabil era cam cât de înalt și lat sunt eu acum. La vremea ospățului, pe gâtlejul ambasadorului a alunecat prea mult vin albastru. Drept urmare, făcându-și curaj, reprezentantul diplomatic a grăit astfel în fața tatălui meu, a familiei și a curtenilor:

— Cineva și-ar arăta puterea oamenilor din Salla, pe care i-ar putea învăța câte ceva despre luptă.

— Este aici unul, replică tatăl meu înfuriat, care probabil nu are nevoie să primească lecții de la nimeni.

— Dă-i voie să se prezinte, zise uriașul vestic ridicându-se și lăsând să-i cadă mantia în lături.

Dar tatăl meu, zâmbind – și acel zâmbet i-a făcut pe curteni să se cutremure –, i-a spus străinului fălos că nu ar fi drept să îl pună la încercare cât timp mintea îi este încețoșată de vin, ceea ce, desigur, l-a iritat pe ambasador mai presus de cuvinte. Muzicanții au intervenit în acel moment pentru a diminua tensiunea, dar supărarea străinului nu s-a domolit și după o oră, când beția îi mai trecuse într-o oarecare măsură, ambasadorul a cerut din nou să fie confruntat cu campionul tatălui meu. Niciun om din Salla, susținea oaspetele nostru, nu era în stare să se măsoare cu puterea lui.

— Eu însumi te voi înfrunta! spuse tatăl meu auzind acestea.

În seara aceea, eu și fratele meu stăteam la capătul mesei lungi, printre femei. Din capătul dinspre tron s-a auzit vocea părintelui nostru, rostind buimăcitorul cuvânt „eu", urmat, o secundă mai târziu, de șocantul „însumi".

Acestea erau obscenități pe care Stirron și cu mine le șopteam des, chicotind, la adăpostul întunericului din dormitorul nostru, dar nu ne-am imaginat niciodată că le vom auzi azvârlite de-a lungul sălii de ospețe, direct de pe buzele septarhului. În uluirea noastră am avut reacții diferite. Stirron s-a smucit violent, vărsându-și pocalul, și mie mi-a scăpat un chicot strident de rușine și totodată delectare, numai pe jumătate stăpânit, care mi-a atras o corecție imediată din partea unei doamne de onoare. Râsul fusese însă doar masca ororii pe care o trăiam. Nu credeam că tatăl meu cunoștea aceste cuvinte, cu atât mai puțin că le-ar fi putut grăi de față cu o asemenea companie selectă. „Eu însumi te voi înfrunta." Și în timp ce reverberațiile formelor tabu de adresare încă mă năuceau, tatăl meu înaintă cu iuțeală, lepădându-și mantia, se postă în fața huidumei de ambasador, se încleștară și, prinzându-l de un cot și de o pulpă într-o priză abilă sallană, îl trânti aproape instantaneu pe podeaua lustruită din piatră cenușie. Ambasadorul scoase un urlet teribil, căci un picior îi stătea într-un unghi nefiresc față de șold, și, cuprins de durere și de rușine, începu să lovească, în mod repetat, podeaua cu palma. Probabil că diplomația este practicată într-o manieră mai sofisticată în ziua de azi la palatul fratelui meu Stirron.

Septarhul a murit când aveam doisprezece ani și abia începeau să apară primele semne ale maturizării mele. Mă aflam lângă el când și-a găsit sfârșitul. În fiecare an, pentru a scăpa de sezonul ploios din Salla, pleca la vânătoare de șoimi-cu-corn în Câmpiile Pârjolite, chiar în ținutul în care stau eu acum ascuns și aștept. Nu mai mersesem niciodată cu el, aceasta fiind prima ocazie în care îmi era permis să însoțesc grupul de vânători în calitate de tânăr prinț care trebuie să deprindă abilitățile clasei din care face parte. Stirron, ca viitor septarh, avea alte responsabilități de însușit; în absența tatălui nostru, el rămânea

în Capitală ca regent. Expediția formată din aproape douăzeci de vehicule de teren gonea din Cetatea Sallei spre vest, sub un cer mohorât, încărcat de nori grei, prin provincia pustiită de iarnă și bătută de vânt. Ploile erau nemiloase în acel an, știrbind prețioasa brumă de sol și dezgolind scheletul pietros al provinciei noastre. Pretutindeni, fermierii reparau șanțurile de scurgere și digurile, dar fără niciun folos; vedeam râurile curgând, umflate cu bogăția brun-gălbuie, pierdută, a Sallei, și îmi venea să plâng la gândul comorii vărsate în mare. La intrarea în Salla de Vest, drumul se îngusta și începea să urce pe versanții lanțului muntos Huishtor și nu după mult timp ne aflam într-un ținut mai uscat și mai rece, unde cerurile vărsau zăpadă în locul ploii și copacii erau biete mănunchiuri de ramuri uscate pe albul orbitor. Am mers tot mai sus în Huishtori, urmând drumul spre Kongoroi. Pe măsură ce înaintam, oameni din popor ne ieșeau în drum pentru a-i ura bun venit septarhului. Munții dezgoliți se înălțau ca niște colți violeți, sfâșiind cerul cenușiu, și până și în mașinile noastre ne zgribuleam, cu toate că pitorescul acestui loc tumultuos nu dădea răgaz minții să perceapă disconfortul. Aici, paravane masive de rocă plată, roșiatică, flancau drumul accidentat și aproape nu se vedea urmă de pământ, nici copaci și arbuști, cu excepția locurilor mai ferite. Puteam vedea în spatele nostru întreaga Salla, întocmai ca pe hartă, albeața sectoarelor de vest, neorânduiala întunecată a populatului țărm estic, totul micșorat, ireal. Nu mai fusesem niciodată atât de departe de casă. Cu toate că pătrunsesem mult în ținutul muntos, cum ar veni la jumătatea drumului dintre cer și mare, piscurile interioare ale Huishtorilor se înălțau încă înaintea noastră și în ochii mei formau un impenetrabil zid de stâncă ce îmbrățișa continentul de la nord la sud. Vârfurile lor înzăpezite țâșneau zimțuit din semețul

parapet neîntrerupt de piatră dezgolită; trebuia oare să trecem peste el sau se găsea vreun drum care să-l traverseze? Auzisem de Poarta Sallei și că drumul nostru ducea spre ea, dar în acele momente poarta părea să fie mai mult un mit decât o certitudine.

Am tot călătorit, mai sus și mai sus, până când generatoarele mașinilor noastre au început să gâfâie în aerul înghețat și am fost nevoiți să oprim periodic pentru a dezgheța conductorii, iar capetele ne vâjâiau din cauza lipsei de oxigen. Am poposit în fiecare noapte la câte una dintre taberele special amenajate pentru găzduirea septarhilor în cursul unei călătorii, dar condițiile erau departe de a fi regale și la una dintre ele, unde slujitorii pieriseră, cu câteva săptămâni înainte, în timpul unei avalanșe, a trebuit să deszăpezim drumul pentru a putea intra. Deși toți membrii expediției făceau parte din aristocrație, au pus mâna pe lopeți și au săpat, în afară de septarh, pentru care munca fizică ar fi fost considerată imorală. Fiind unul dintre cei mai mari și mai puternici bărbați, eu am săpat mai vârtos decât oricine și pentru că eram tânăr și pripit m-am forțat dincolo de puterile mele, prăbușindu-mă cu lopata în mână și zăcând pe jumătate mort în zăpadă mai mult de o oră înainte de a fi descoperit. Tatăl meu m-a vizitat în timp ce eram îngrijit, arborând unul dintre rarele lui zâmbete; pe moment l-am interpretat ca fiind un gest afectuos, care a contribuit la accelerarea recuperării mele, dar ulterior am realizat că fusese mai degrabă un semn al disprețului.

Acel zâmbet m-a sprijinit pe parcursul a cât mai rămăsese din ascensiunea Huishtorilor. Nu am mai fost neliniștit în legătură cu traversarea munților, căci știam că se va întâmpla și că de partea cealaltă eu și cu tata vom vâna șoimul-cu-corn în Șesurile Pârjolite, aventurându-ne împreună, păzindu-ne reciproc de primejdii și colaborând la urmărirea și vânarea prăzii, apropiindu-ne așa

cum nu ne-a fost dat să fim în copilăria mea. Am vorbit într-o noapte despre speranțele mele cu fratele meu liant Noim Condorit, care călătorea împreună cu mine în mașină și care era singura persoană din întregul univers căreia i-aș fi putut spune astfel de lucruri.

— Unul speră să fie ales în suita personală de vânătoare a septarhului, i-am spus. Are motiv să creadă că va fi ales. Și că se va pune capăt distanței dintre tată și fiu.

— Visezi, răspunse Noim Condorit. Trăiești în lumea imaginației.

— Unul ar prefera încurajări mai optimiste din partea fratelui-liant al unuia.

Noim a fost întotdeauna pesimist; m-am resemnat cu atitudinea lui negativistă în timp ce număram zilele ce ne despărțeau de Poarta Sallei. Când într-un final am ajuns, am descoperit că nu eram pregătit pentru splendoarea locurilor. Întreaga dimineață și o parte din după-amiază am urcat pe poteca abruptă la treizeci de grade de pe creasta lată a Muntelui Kongoroi, vălurită de umbra marelui pisc dublu. Îmi părea că Kongoroiul ar trona deasupra noastră chiar de ar fi să urcăm la nesfârșit. Apoi convoiul a cotit spre stânga, mașină după mașină dispărând după un zid de zăpadă de pe marginea drumului, și când a venit rândul nostru am putut contempla o priveliște uimitoare: o falie imensă despărțea peretele montan, de parcă o mână cosmică smulsese un colț al Kongoroiului. Lumina soarelui țâșnea din trecătoare într-o cascadă strălucitoare. Aceasta era Poarta Sallei, miraculoasa trecătoare prin care strămoșii noștri au pătruns pentru întâia oară în provincie, în urmă cu multe secole, după pelerinajul prin Câmpiile Pârjolite. Ne-am avântat prin ea cu entuziasm, câte două sau chiar trei mașini una lângă alta, peste zăpada întărită, și înainte să înnoptăm am putut întrezări

splendoarea stranie a Câmpiilor Pârjolite întinzându-se uimitor în fața noastră.

În cursul zilelor următoare am coborât pe serpentinele versantului vestic al Kongoroiului, avansând într-un ritm ridicol de lent de-a lungul unui drum destul de îngust, ce lăsa puțin spațiu pentru orice fel de manevră; o cât de mică eroare de conducere, și mașina s-ar fi răsturnat în abis. Nu exista zăpadă pe această parte a muntelui și stânca, bătută de soare, avea o alură apăsătoare, care îți amorțea simțurile. Cu excepția rocilor, înaintea noastră era numai pământ roșiatic. Am pătruns apoi în deșert, părăsind iarna și intrând într-o lume sufocantă, unde fiecare respirație ardea plămânii, unde vânturi uscate ridicau nisipul în nori groși și unde bestii ciudate, diforme, fugeau speriate din fața convoiului nostru. Abia în a șasea zi am ajuns la terenul de vânătoare, o zonă cu povârnișuri sălbatice aflată mult sub nivelul mării. Acum sunt la mai puțin de o oră de condus de acel loc. Aici își au cuiburile șoimii-cu-corn; întreaga zi colindă deasupra câmpiilor toride, căutând hrană, iar la asfințit se întorc, prăvălindu-se asupra pământului în spirale nefirești, pentru a reveni în vizuinile lor de nepătruns.

La împărțirea pe grupuri, eu am fost unul dintre cei treisprezece aleși să facă parte din escorta septarhului.

— Unul îți împărtășește bucuria, mi-a spus Noim cu solemnitate, amândoi având ochii înlăcrimați, fiindcă știa cât de mult sufeream din cauza atitudinii distante a tatălui nostru.

În zori, cele nouă grupuri de vânătoare au pornit în nouă direcții diferite.

Să prinzi șoimul-cu-corn în vecinătatea cuibului e socotit a fi rușinos. Când se întoarce la cuib, pasărea este de obicei încărcată cu hrană pentru pui, fiind astfel mai vulnerabilă, mai puțin agilă, lipsită de grația și de puterea

caracteristice. Să ucizi unul în timp ce planează împovărat nu e cine știe ce ispravă și doar un dezvăluitor-de-sine laș ar încerca așa ceva. (*Dezvăluitor-de-sine!* Iată cum și propriul meu stilou mă ridiculizează! Eu, care mi-am dezvăluit mai mult sine decât zece oameni de pe Borthan, încă folosesc în subconștient termenul cu sens peiorativ. Dar să lăsăm lucrurile așa cum sunt.) Ceea ce vreau să spun este că virtutea vânătorii constă în pericolul și dificultatea hăituirii prăzii, nu în dobândirea trofeului, așa că noi vânăm șoimul-cu-corn pentru a ne măsura abilitățile, nu pentru carnea-i dezgustătoare.

Așadar, vânătorii se aventurează în zonele joase, unde soarele are un efect devastator chiar și iarna, unde nu sunt copaci care să te umbrească sau pâraie care să-ți ostoiască setea. Se împrăștie, un om aici, doi dincolo, postându-se în acea întindere stearpă de sol roșcat, oferindu-se ca pradă șoimilor. Pasărea plutește la altitudini nemăsurate, înălțându-se atât de sus, încât nu se poate vedea decât ca o mică zgârietură neagră pe bolta strălucitoare a cerului; doar cei mai ageri ochi pot observa una, cu toate că lungimea aripilor este de două ori cât înălțimea unui om. Din sfera lui măreață, șoimul scrutează deșertul pentru a găsi animale nesăbuite. Nimic, oricât de mic ar fi, nu scapă ochilor lui sticloși; și când descoperă o pradă bună, coboară prin aerul clocotitor, apoi planează la înălțimea unei case. Este momentul în care își începe zborul ucigător, lansându-se într-o serie de cercuri sălbatice, țesând un nod letal în jurul victimei care nu bănuiește încă nimic. Prima tură poate acoperi jumătate din suprafața unei provincii, dar fiecare circuit devine din ce în ce mai strâns în timp ce accelerația crește, până când șoimul se transformă într-un înfiorător angrenaj al morții care se năpustește furtunos de la orizont cu o viteză de coșmar. Acum prada află adevărul, însă nu

pentru mult timp: freamătul aripilor puternice, șuieratul siluetei zvelte și robuste, despicând aerul fierbinte, vâscos, apoi lancea lungă, mortală ce se ițește din fruntea osoasă a păsării își nimerește ținta și victima cade, înfășurată în aripile negre ce fâlfâie. Vânătorul speră să doboare șoimul-cu-corn în timp ce patrulează, aproape la limita vederii umane; poartă o armă cu bătaie lungă și testul constă în țintirea și calcularea intersecției traiectoriilor la distanțe mari. Pericolul din timpul vânătorii este că nu știi niciodată dacă ești vânat sau vânător, deoarece un șoim-cu-corn nu poate fi văzut până în momentul în care lovește ucigător.

Așa că am pornit la drum. Și am așteptat din zori până la amiază. Soarele și-a manifestat puterea asupra pielii mele, al cărei bronz dispăruse odată cu iarna, atât cât am îndrăznit să expun vederii; eram îmbrăcat din cap până-n picioare în haine de vânătoare din piele fină stacojie, în care mă încinsesem. Am sorbit din bidonul cu apă nu mai mult decât era necesar pentru supraviețuire, imaginându-mi cum camarazii stau cu ochii pe mine, și mi-am dorit să nu arăt vreo slăbiciune. Eram ordonați în două hexagoane, iar tatăl meu stătea singur între cele două grupuri. Norocul a făcut să fiu pus în colțul cel mai apropiat de el al hexagonului, dar între noi era o distanță mai mare decât bătaia unei suliițe, astfel încât toată dimineața septarhul și cu mine nu am schimbat nici măcar o vorbă. Stătea bine înfipt în picioare, scrutând cerurile, cu arma pregătită. Nu l-am văzut să bea în timpul pândei. Și eu am studiat cerul până când ochii au început să mă doară, până am simțit două fuioare încinse de lumină forându-mi prin creier și ciocnindu-se ritmic de peretele din spatele craniului meu. Nu doar o dată mi s-a părut că am văzut o așchie neagră, conturul unui șoim-cu-corn purtat de vânt în înălțimi, și într-una dintre împrejurări, transpirat, grăbit, am fost la un pas să ridic arma spre

el, gest care m-ar fi făcut de rușine, fiindcă nu trebuie să tragi până când nu a fost stabilită prioritatea reperării prăzii prin strigarea revendicării. Nu am tras și după ce am clipit și am deschis ochii din nou nu mai era nimic pe cer. Șoimii-cu-corn erau în altă parte în acea dimineață.

La amiază, tatăl meu a dat un semnal și ne-am împrăștiat pe câmpie, păstrând însă formația. Poate că șoimii ne vedeau prea grupați și păstrau distanța. Noua mea poziție se afla în vârful unei movile joase de pământ, aproape de forma unui sân de femeie, și în timp ce mă instalam m-a cuprins frica. Mi se părea că sunt teribil de expus și în pericol iminent să fiu atacat de un șoim. Pe măsură ce frica îmi pătrundea tot mai adânc în suflet, eram convins că o pasăre se rotea chiar atunci pe deasupra mea și că în orice moment lancea ei îmi va străpunge rinichii în timp ce mă holbam prostește la cerul oțelit. Presentimentul a devenit atât de puternic, încât a trebuit să fac eforturi pentru a rămâne pe poziție; tremuram, aruncam peste umăr ocheade îngrijorate, strângeam în mână patul puștii spre liniștea mea și îmi încordam auzul pentru a percepe apropierea inamicului, sperând să mă pot răsuci și să trag înainte de a fi străpuns. Îmi reproșam cu severitate această lașitate și mulțumeam pentru faptul că Stirron fusese născut înaintea mea, căci cu siguranță eu nu eram demn de succesiunea la septarhie. Mi-am amintit că de trei ani nu mai fusese ucis un vânător în acest mod. Mă întrebam dacă e posibil să mor atât de tânăr, la prima mea vânătoare, când erau atâția alții, ca tatăl meu, care vânaseră timp de treizeci de sezoane și rămăseseră nevătămați. Voiam să știu de ce simțeam această teamă copleșitoare când toți învățătorii mei s-au spetit pentru a mă învăța că sinele este un vid și preocuparea pentru propria persoană un păcat imoral. Oare tatăl meu nu era în aceeași primejdie pe câmpia dogorită de soare? Și nu avea el cu mult mai multe de pierdut decât mine, fiind un septarh, un prim septarh, eu nefiind decât un copil?

În acest fel am îndepărtat frica din sufletul meu descurajat și am cercetat cerul fără a fi preocupat de lancea care putea fi îndreptată spre spatele meu și în doar câteva minute neliniștea de mai înainte îmi părea deja o absurditate. Aș fi stat acolo zile întregi, dacă era nevoie, neînfricat. Am primit numaidecât și recompensa pentru triumful împotriva sinelui: pe fundalul licăririi insuportabile a cerului am deslușit o siluetă întunecată care plana. De această dată nu a mai fost o iluzie, căci ochii mei tineri distinseseră cornul și aripile. Îl văzuseră oare și ceilalți? Eram liber să îmi încerc puterile cu pasărea? Dacă aș fi răpus-o, m-ar fi felicitat septarhul și mi-ar fi spus că sunt fiul lui preferat? Din partea celorlalți vânători nu răzbătea decât tăcere.

— Se revendică prada! am strigat bucuros și mi-am ridicat arma, privind prin cătare și amintindu-mi ceea ce fusesem învățat, să las subconștientul să calculeze, să ochesc și să trag într-un impuls rapid înainte ca intelectul, cuprins de îndoială, să distrugă autoritatea intuiției.

Chiar înainte să lansez săgeata în înălțimi, s-a auzit un strigăt înfiorător din stânga mea și am tras fără să mai ochesc, întorcându-mă în același timp către locul tatei pe care-l vedeam doar pe jumătate sub corpul fluturând nebunește al altui șoim ce-l împunsese de la șira spinării până în abdomen. În aerul din jurul lor plutea un nor de nisip însângerat stârnit de loviturile furioase ale aripilor monstrului; pasărea se căznea să-și ia zborul, dar un șoim-cu-corn nu poate ridica greutatea unui om, cu toate că asta nu îi împiedică să ne atace. Am fugit pentru a-l ajuta pe septarh. Încă striga și i-am văzut mâinile încercând să prindă grumazul uscățiv al șoimului, însă de data asta strigătele erau mai stinse, pe un ton bolborosit, și când am ajuns la locul faptei – am fost primul care a ajuns – zăcea întins și mut, cu pasărea încă înfiptă în el care-i acoperea corpul ca o mantie neagră. Aveam sabia scoasă din teacă; am retezat gâtul șoimului-cu-corn de parcă era o bucată de furtun, am împins leșul cu piciorul și am

început să răsucesc disperat capul demonic atașat atât de înfiorător de spatele septarhului. Între timp au venit și ceilalți; m-au tras în lături; cineva m-a înșfăcat de umeri și m-a scuturat până ce mi-a trecut isteria. Când m-am întors spre ei au strâns rândurile pentru a nu mă lăsa să văd cadavrul tatei și apoi, spre uimirea mea, au îngenuncheat în fața mea pentru a-și prezenta omagiul.

Dar evident că nu eu, ci Stirron a devenit septarh în Salla. Încoronarea sa a fost un eveniment grandios, căci, deși era tânăr, avea să devină septarhul principal al provinciei. Ceilalți șase septarhi ai Sallei au venit în Capitală – era singura ocazie care îi găsea vreodată pe toți în același timp, în același oraș – și pentru o perioadă s-au ținut ospețe, s-au fluturat steaguri și s-a sunat din trâmbițe. Stirron era în mijlocul tuturor festivităților, iar eu la frontieră, așa era tradiția, dar mă simțeam mai degrabă ca un grăjdar decât ca un prinț. Odată urcat pe tron, Stirron mi-a oferit titluri, domenii și influență, însă nu se aștepta cu adevărat ca eu să accept, așa că nu am făcut-o. Frații mai mici ai septarhului făceau bine să nu se amestece în conducerea provinciei, doar în cazul în care septarhul era mai slab de înger, altfel prezența lor la Curte nu era dorită. Nu avusesem în viață niciun unchi din partea tatălui și nu mă interesa dacă fiii lui Stirron aveau să spună același lucru; așadar, după ce perioada de doliu s-a încheiat, am părăsit degrabă Salla.

* * *

M-am dus în Glin, locul de baștină al mamei mele. Însă acolo lucrurile n-au mers bine pentru mine și după câțiva ani m-am mutat în călduroasa provincie Manneran, unde m-am căsătorit și mi s-au născut copiii. Aici am devenit prinț cu adevărat, nu doar cu numele. Am trăit bine și fericit până când a început vremea schimbării.

Capitolul 6

Poate că ar trebui să scriu câteva cuvinte și despre geografia planetei mele.

Pe planeta Borthan sunt cinci continente. În această emisferă sunt două, Velada Borthan și Sumara Borthan, cum s-ar spune, Lumea de Nord și Lumea de Sud. E un drum lung, pe mare, între oricare țărm al lor până la continentele emisferei opuse, care au fost numite, simplu, Umbis, Dabis și Tibis, adică Unu, Doi și Trei.

Pot să vă spun foarte puține despre aceste tărâmuri îndepărtate. Au fost explorate pentru întâia oară în urmă cu vreo șapte sute de ani de un septarh al Glinului care a plătit cu viața curiozitatea și nu au fost mai mult de cinci expediții care să ajungă acolo de atunci. Nicio ființă umană nu trăiește în acea emisferă. Despre Umbis se spune că este asemenea Câmpiilor Pârjolite, chiar mai rău, cu flăcări aurii țâșnind în multe locuri din pământul chinuit. Dabis este acoperit de jungle și de mlaștini bântuite de friguri și într-o bună zi va fi plin de oameni de-ai noștri hotărâți să-și dovedească bărbăția, întrucât este înțesat cu fiare periculoase. Tibis este acoperit de gheață.

Nu suntem o rasă care suferă de dor de ducă. Nici eu nu am fost vreun mare călător până când circumstanțele nu m-au transformat într-unul. Cu toate că sângele străvechilor pământeni ne curge în vene, ei fiind rătăcitori ai căror demoni i-au determinat să colinde printre stele, noi, cei de pe Borthan, stăm aproape de casă. Nici chiar

eu, care gândesc într-un mod relativ diferit față de compatrioții mei, nu am simțit vreodată pofta de a vedea peisajele de zăpadă ale Tibisului sau mocirlele Dabisului, cu excepția copilăriei, când eram nerăbdător să înfulec întregul Univers. Din punctul nostru de vedere este considerată o realizare măreață până și o călătorie din Salla în Glin și puțini sunt oamenii care au traversat continentul, darămite cei care s-au aventurat spre Sumara Borthan, cum am făcut eu.

Cum am făcut eu.

Velada Borthan este leagănul civilizației noastre. Hărțile îl prezintă ca pe un continent pătrat, cu colțurile rotunjite. Două adâncituri mari, în forma literei „V", îi străpung conturul: de-a lungul coastei de nord, la jumătatea distanței dintre colțurile estic și vestic, se găsește Golful Polar, iar în sud, pe coasta opusă, Golful Sumar. Între aceste două corpuri de apă se află Câmpiile, o depresiune care se întinde pe tot continentul, de la nord la sud. Niciun punct din Câmpii nu se situează la o altitudine mai mare față de nivelul mării decât înălțimea a cinci oameni și sunt multe locuri, în special în Câmpiile Pârjolite, care se află considerabil sub nivelul mării.

Sunt multe legende pe care le spunem copiilor noștri despre forma Velada Borthanului. Se crede că imensul vierme de gheață Hrungir, născut din apele Mării Polare de Nord, s-a trezit într-o bună zi cu poftă de mâncare și a început să roadă țărmul nordic al Velada Borthanului. Viermele a înfulecat pământul timp de o mie de ani, până când a înghițit ceea ce corespunde astăzi Golfului Polar. Apoi, făcându-i-se rău din cauza lăcomiei, s-a târât pe uscat pentru a se odihni și a digera ceea ce devorase. Cu stomacul greu, Hrungir s-a zvârcolit spre sud, iar pământul s-a cufundat sub greutatea lui colosală, astfel că de o parte și de alta a culcușului său s-au ridicat munții. Viermele

a petrecut cel mai mult timp odihnindu-se în Câmpiile Pârjolite. Ca urmare, acestea sunt cele mai adânci din toate regiunile. După o vreme, lui Hrungir i-a revenit apetitul și a continuat drumul spre sud până în locul unde un lanț muntos întins de la vest la est îi impiedica avansarea. Apoi a rumegat munții, creând Pasul Stroin, și și-a urmat cursul spre coasta de sud. Când i-a fost din nou foame, viermele a mâncat Golful Sumar. Apele Strâmtorii Sumar s-au năpustit spre locul unde fusese pământul și torentul în ascensiune l-a transportat pe Hrungir pe continentul Sumara Borthan, unde viermele de gheață trăiește și acum, încolăcit sub vulcanul Vashnir și pufăind gaze otrăvitoare. Așa zice legenda.

Bazinul lung și îngust pe care îl considerăm traseul lui Hrungir este împărțit în trei districte. La extrema nordică avem Câmpiile Înghețate, un ținut al ghețurilor veșnice unde nu găsești urmă de om. Legenda spune că aerul este atât de uscat și de rece, încât o singură respirație transformă plămânii unui om în piele tăbăcită. Totuși, influența polară se simte pe o distanță mică în continentul nostru. La sud de Câmpiile Înghețate zac nemăsuratele Câmpii Pârjolite, care sunt aproape complet lipsite de apă și asupra cărora se abate constant furia dezlănțuită a soarelui nostru. Cele două șiruri semețe de munți, întinse de la nord la sud, împiedică orice urmă de ploaie să pătrundă în Câmpiile Pârjolite și accesul oricărui râu sau pârâu. Pământul este de un roșu intens, cu ocazionale dâre gălbui, însă pentru asta dăm vina pe căldura din pântecele lui Hrungir, cu toate că geologii spun o altă poveste. În Câmpiile Pârjolite trăiesc doar plante mici, hrănindu-se cine știe din ce, și sunt multe specii de fiare, toate neobișnuite, diforme și neplăcute. La sud de Câmpiile Pârjolite se află o vale adâncă de la est la vest, cu o lungime de câteva zile de drumeție, și la celălalt capăt se află micul district

cunoscut sub numele de Câmpiile Inundate. Brizele nordice dinspre Golful Sumar poartă umiditatea prin Pasul Stroin; aceste vânturi întâlnesc rafalele aprige și fierbinți din Câmpiile Pârjolite și sunt nevoite să-și lepede povara nu cu mult deasupra pasului, creând o zonă de vegetație luxuriantă. Brizele de la sud, încărcate cu apă, nu reușesc niciodată să ajungă la nord de Câmpiile Inundate, pentru a îmbăia ținutul solului roșu. Câmpiile Înghețate, după cum am spus, nu sunt vizitate niciodată, iar pe Câmpiile Pârjolite nu pătrund decât vânătorii și cei nevoiți să călătorească între coastele de est și de vest, însă Câmpiile Inundate sunt locuite de câteva mii de țărani care cultivă fructe exotice pentru orășeni. Se zvonește că ploile constante le descompun sufletele, că nu au nicio formă de guvernare, iar datina noastră de negare-de-sine nu este păstrată cum se cuvine. Dacă m-aș putea furișa prin cordonul creat de inamicii mei la sud de acest loc, m-aș afla acum în mijlocul lor, pentru a-i cunoaște personal.

Câmpiile sunt flancate de două lanțuri montane imense: Huishtorii, la est, și Threishtorii, la vest. Acești munți pornesc din coasta de nord a Velada Borthanului, practic din țărmurile Mării Polare de Nord, și înaintează spre sud, curbându-se treptat spre interior; dacă nu ar fi separate de Pasul Stroin, cele două lanțuri s-ar uni nu departe de Golful Sumar. Sunt atât de înalte, încât opresc orice vânt. Prin urmare, versanții continentali sunt sterpi, iar cei dinspre ocean se bucură de fecunditate.

În Velada Borthan, omenirea și-a împărțit domeniul în cele două zone de coastă, între munți și oceane. Cam peste tot, solul e, în cel mai bun caz, uscat, astfel încât întâmpinăm greutăți în procurarea hranei, iar viața este o luptă constantă împotriva foamei. Deseori se mai întreabă câte unul de ce înaintașii noștri, la sosirea pe această planetă, în urmă cu atât de multe generații, au ales Velada Borthan

ca loc de așezare; agricultura ar fi fost mult mai ușor de practicat pe continentul vecin, Sumara Borthan, chiar și mlăștinosul Dabis ar fi fost mai prielnic. Singura explicație care ni s-a dat a fost că strămoșii noștri erau harnici și aprigi și s-au temut ca nu cumva copiii lor să crească într-un mediu în care viața ar fi fost insuficient de aspră. Coastele Velada Borthanului nu erau nici de nelocuit, nici excesiv de confortabile; așa că au fost numai bune. Cred că acesta e adevărul, căci cu siguranță principala moștenire de la străbuni o reprezintă principiul conform căruia confortul este păcat și ușurința, ticăloșie. Fratele meu liant, Noim, a remarcat la un moment dat că primii coloniști au ales Velada Borthan pentru că aici s-a întâmplat să aterizeze nava lor spațială și că, după ce au fost târâți prin tot spațiul, le-a lipsit energia de a mai călători pe un continent în căutarea unui cămin mai primitor. Eu mă îndoiesc de asta, dar ingeniozitatea ideii este tipică simțului ironic al fratelui meu liant.

Primii locuitori s-au așezat pe coasta de vest, în locul numit acum Threish, adică Locul Legământului. S-au înmulțit cu rapiditate și din cauză că erau îndărătnici și arțăgoși s-au scindat devreme, fiecare grup ducându-se care încotro, pentru a trăi separat. Astfel au luat ființă cele nouă provincii de vest. Și în ziua de azi se ceartă din cauza hotarelor.

În timp, resursele limitate ale vestului au fost epuizate și emigranții s-au îndreptat spre coasta de est. Nu era transport aerian pe vremea aceea, nu că acum ar fi prea dezvoltat; nu suntem un popor orientat spre mecanică și nu deținem resursele naturale care să ne servească drept combustibil. Astfel încât au mers spre est folosind mașini, sau ce or fi folosit drept vehicule pe atunci. Au fost descoperite cele trei trecători din Threishtor și cei mai curajoși au pătruns cu îndrăzneală în Câmpiile Pârjolite. Se cântă lungi epopei despre greutățile pe care le-au

înfruntat în aceste peregrinări. Să ajungă la Câmpii peste Threishtori a fost dificil, dar să ajungă de partea cealaltă a fost aproape imposibil, întrucât există o singură rută din ținutul pământurilor roșii prin Huishtori potrivită pentru oameni, cea care trece prin Poarta Sallei, și n-a fost ușor s-o găsească. Dar au găsit-o, s-au revărsat prin ea și au fondat provincia mea, Șalla. Când au început conflictele, unii au plecat în nord și au întemeiat Glinul, iar mai târziu alții s-au dus în sud și s-au stabilit în binecuvântatul Manneran. Vreme de o mie de ani a fost suficient să existe doar trei provincii în est, până când, în urma unei noi dispute, prin anexarea unei porțiuni a Glinului și a uneia a Sallei, s-a format micul, însă prosperul regat maritim al Krellului.

Au fost și unii care nu s-au împăcat cu viața din Velada Borthan și au pornit pe mare din Manneran, ridicând ancora pentru a se stabili în Sumara Borthan. Dar nu este nevoie să vorbească cineva despre ei într-o lecție de geografie; voi avea multe de spus despre Sumara Borthan și oamenii săi când voi începe să explic schimbările care s-au petrecut în viața mea.

Capitolul 7

Coliba acoperită cu șindrilă în care mă ascund acum este o dărăpănătură. Pereții săi au fost ridicați cu nepăsare, iar acum sunt fisurați și niciun unghi nu este drept. Vântul deșertului trece prin ea nestânjenit; pe pagină se vede un strat fin de nisip roșu, hainele îmi sunt tencuite cu el, până și părul meu are o tentă roșcată. Creaturile Câmpiilor se târăsc nestingherite pe lângă mine: văd două mișunând pe podeaua de pământ chiar acum, o chestie cenușie cu multe picioare cât degetul meu mare și un șarpe greoi cu două cozi nu mai lung decât talpa mea. Vreme de câteva ore și-au dat târcoale alene, de parcă își doresc să fie vrăjmași de moarte, dar nu pot decide care dintre ei să mănânce pe care. Companioni însetați și pârjoliți de soare.

Totuși, nu ar trebui să batjocoresc acest loc. Cineva s-a ostenit să târască uneltele până aici pentru ca vânătorii sleiți de puteri să aibă un adăpost în acest ținut neprimitor. Cineva l-a încropit, fără dubiu cu mai multă afecțiune decât pricepere, și l-a lăsat aici pentru mine și îmi prinde bine. Poate că nu este o casă demnă de fiul unui septarh, dar am avut parte de destule palate și nu mai simt nevoia zidurilor de piatră și a tavanelor boltite. E liniște aici. Sunt departe de negustorii de pește, de confesori, de comercianții de vinuri și de toți ceilalți ale căror strigăte răsună pe străzile orașelor. Un om poate gândi, poate privi înlăuntrul sufletului său și poate vedea acțiunile care l-au modelat, le poate scoate la iveală și le poate analiza

pentru a ajunge să se cunoască. În lumea noastră ne este interzis prin datină să ne facem sufletele cunoscute altora, da, însă de ce nu a mai observat nimeni înaintea mea că aceleași datini, fără a intenționa acest lucru, ne împiedică să ne cunoaștem pe noi înșine? Am păstrat zidurile sociale cuvenite dintre mine și ceilalți aproape toată viața și abia când aceste ziduri au căzut am realizat că mă zidisem și pe mine în afara mea. Dar aici, în Câmpiile Pârjolite, am avut timp să meditez la aceste chestiuni și să ajung la înțelegerea lor. Nu este locul pe care mi l-aș fi ales, totuși nu sunt nefericit aici.

Nu cred că mă vor găsi pentru încă ceva vreme.

Acum începe să fie prea întuneric pentru a mai putea scrie. Voi sta în ușa colibei și voi privi cum noaptea se rostogolește peste câmpii spre Huishtori. Poate că vor fi șoimi-cu-corn planând prin crepuscul, întorcându-se acasă după o vânătoare eșuată. Stelele vor scânteia. Schweiz a încercat mai demult să-mi arate soarele Pământului de pe un vârf de munte din Sumara Borthan, insistând că îl poate vedea și rugându-mă să privesc cu atenție de-a lungul liniei descrise de mâna cu care indica, dar cred că se juca cu mine. Cred că acel soare nu se poate vedea deloc din sectorul nostru de galaxie. Schweiz mi-a jucat multe feste cât am călătorit împreună și probabil îmi va juca multe altele, în caz că ne vom mai întâlni vreodată, dacă va fi în viață.

Capitolul 8

Noaptea trecută mi s-a înfățișat într-un vis sora mea liant Halum Helalam.

Cu ea nu voi mai putea face glume niciodată, fiindcă nu mă poate ajunge decât prin tunelul cu pereți alunecoși al viselor. Astfel, cât am dormit, mi-a strălucit în minte mai limpede decât orice stea care luminează acest deșert, dar trezirea mi-a adus doar rușine și tristețe și amintirea pierderii ei, care este de neînlocuit.

Halum cea din vis purta doar un văl translucid prin care i se întrezăreau sânii mici cu sfârcuri trandafirii, coapsele zvelte și abdomenul plat, abdomenul unei femei care nu zămislise. Nu se îmbrăca așa prea des, mai ales când și-ar fi vizitat fratele-liant, dar aceasta era Halum din vis, desfrânată de sufletul meu agitat și singuratic. Zâmbetul îi era cald și delicat, iar ochii negri, strălucitori, sclipeau iubitori.

În vise, mintea cuiva trăiește pe multe niveluri. Pe unul dintre ele eram un observator detașat, plutind într-o ceață selenară undeva aproape de acoperișul colibei mele și privind la corpul meu aflat în stare de somn. Pe un alt nivel adormisem. Sinele din vis care dormea nu percepuse prezența surorii mele, dar sinele din vis care observa era conștient, pe când eu, adevăratul visător, îmi dădeam seama de ambele niveluri și realizam, de asemenea, că tot ceea ce vedeam nu era decât o închipuire. Inevitabil, avea loc o întrepătrundere a acestor grade de realitate, astfel încât nu puteam fi sigur cine era visătorul și cine era cel

visat, însă nici nu puteam fi sigur dacă Halum, cea care stătea în fața mea înconjurată parcă de o aureolă, era mai degrabă o creație a imaginației mele decât Halum în carne și oase, cea pe care o cunoscusem.

— Kinnall, a șoptit, și în visul meu mi-am imaginat că sinele din vis care dormea s-a trezit, ridicându-se în coate, apoi Halum a îngenuncheat lângă patul lui.

S-a aplecat până ce sânii i-au atins ușor pieptul păros al bărbatului care eram eu. Într-o clipă de dezmierdare, și-a pus buzele peste ale mele și mi-a spus:

— Arăți atât de obosit, Kinnall...

— Nu trebuia să vii aici.

— Ba da, pentru că aveai nevoie de una. Una a venit.

— Nu e drept. Să vii singură prin Câmpiile Pârjolite pentru a căuta pe cineva care ți-a făcut numai necazuri...

— Liantul ce o înlănțuie pe una de tine este sacru.

— Ai suferit destul pentru acel liant, Halum.

— Una nu a suferit deloc, a spus și mi-a sărutat fruntea asudată. Cum trebuie să suferi *tu*, ascunzându-te în acest loc sinistru.

— Nu este mai rău decât merită unul, i-am răspuns.

Chiar și în vis i-am vorbit surorii mele în forma gramaticală politicoasă. Nu mi-a fost niciodată ușor să folosesc persoana întâi de față cu ea; cu siguranță nu am folosit-o înainte de schimbarea mea, iar după, când nu mai aveam niciun motiv să fiu virtuos cu ea, tot nu am putut. Sufletul și inima tânjeau să-i spună „eu", dar buzele și limba îmi erau ferecate de buna-cuviință.

— Meriți mult mai mult decât această cocioabă, mi-a spus. Trebuie să te întorci din exil. Trebuie să ne călăuzești pe toți, Kinnall, către un nou Legământ, un Legământ al iubirii, al încrederii reciproce.

— Unul se teme că nu a reușit ca profet. Unul are îndoieli cu privire la însemnătatea continuării acestei trude.

— Totul ți-a fost atât de străin, atât de nou, mi-a spus. Dar ai fost capabil să te schimbi și să aduci schimbarea și altora.

— Să aduc suferință altora și unuia.

— Nu. Nu. Ceea ce ai încercat să faci era bine. Cum poți renunța acum? Cum te poți resemna în fața morții? O lume întreagă are nevoie de eliberare, Kinnall.

— Unul este prins în cursă în acest loc. Capturarea unuia este inevitabilă.

— Deșertul este nemărginit. Te poți furișa din calea lor.

— Deșertul este nemărginit, dar porțile sunt puține și toate păzite. Nu este nicio scăpare.

A clătinat din cap, a zâmbit și și-a pus mâinile pe talia mea, insistând, cu o voce încărcată de speranță:

— Te voi călăuzi eu până vei fi în siguranță. Vino cu mine, Kinnall.

De pe buzele imaginarei Halum, răsunetul acelui „eu" și al „mine"-lui ce i-a urmat s-a prăvălit asupra sufletului meu visător ca un potop de țepușe ruginite și șocul auzirii acelor obscenități rostite de vocea ei suavă aproape că m-a trezit. Acest lucru îl mărturisesc pentru a clarifica faptul că încă nu sunt complet convertit la noul stil de a trăi, că reflexele educației mele guvernează încă în cele mai adânci cotloane ale sufletului meu. În vise ne arătăm adevărata față și reacția mea, înghețat de frică în fața cuvintelor pe care le-am pus în gura Halumei din vis (pentru că cine altcineva ar fi putut s-o facă?), a fost revelatoare pentru atitudinile mele cele mai intime. Ceea ce a urmat a fost de asemenea revelator, dar într-o manieră mult mai puțin subtilă. Pentru a mă urni din pat, mâinile surorii mele mi-au alunecat pe corp, furișându-se prin pilozitatea încâlcită de pe pântece, și degetele ei reci mi-au luat în primire sexul întărit. Instantaneu, inima mi-a bubuit, sămânța a țâșnit din mine și pământul s-a înfoiat de parcă

se despicau șesurile, iar Halum a scos un mic strigăt de spaimă. M-am întins spre ea, dar se îndepărta din ce în ce mai mult și devenea din ce în ce mai imaterială și într-o teribilă zguduire a planetei mi-a pierit din ochi și a dispărut. Și erau atât de multe lucruri pe care voiam să i le spun, atât de multe întrebări pe care aveam de gând să i le adresez. M-am trezit, ridicându-mă secvențial din straturile visului. Mă aflam singur în colibă, evident, cu pielea lipicioasă de la izbucnire și îngrețoșat de nemerniciile pe care le concepuse mintea mea infamă lăsată să colinde netulburată în timpul nopții.

— Halum! am strigat. Halum, Halum, Halum!

Vocea mea a făcut cocioaba să se clatine, dar sora mea nu s-a întors. Mintea mea înceţoşată de somn pricepea lent adevărul că Halum cea care mă vizitase fusese doar o himeră.

Însă noi, cei de pe Borthan, nu luăm în derâdere asemenea vedenii. M-am ridicat și am ieșit din colibă în întunericul de afară, m-am plimbat în jurul ei târându-mi picioarele prin nisipul cald, în timp ce încercam să-mi găsesc scuze pentru născociri. Ușor-ușor, m-am liniștit și mi-am revenit. Cu toate astea, am șezut în fața ușii, fără somn, ceasuri întregi, până când primele degete verzi ale zorilor mi-au mângâiat fruntea.

Cu siguranță vei fi de acord cu mine că un bărbat care a stat o vreme departe de femei, trăind în tensiunea pe care am experimentat-o de când mi-am găsit refugiu în Câmpiile Pârjolite, va avea în timpul somnului, din când în când, astfel de erupții sexuale, fără să fie nimic neobișnuit în legătură cu ele. Trebuie să afirm, cu toate că nu am dovezile necesare pentru a o dovedi, că mulți bărbați de pe Borthan dau frâu liber în somn dorințelor pe care le simt față de sora-liant, fiindcă astfel de dorințe sunt atât de ferm reprimate cât sunt treji. Mai mult, deși Halum și

cu mine am împărtășit intimități sufletești mult peste cele pe care bărbații le împărtășesc în mod normal cu surorile lor liant, niciodată nu am dorit-o fizic și nicio uniune de acest fel nu a avut loc. Aveți încredere în cuvintele mele: în aceste pagini mărturisesc atât de multe fapte compromițătoare fără să încerc să ascund ceva rușinos, încât aș fi recunoscut dacă aș fi încălcat liantul Halumei. Așadar, trebuie să mă credeți că n-am făcut-o. Nu mă puteți învinovăți de păcate comise în vise.

Totuși, m-am învinovățit singur pe parcursul nopții și toată dimineața, și doar acum, când mă purific așternând evenimentul pe hârtie, se ridică întunericul din sufletul meu. Cred că ceea ce m-a deranjat în ultimele ore nu este atât de mult sordida fantezie sexuală, pentru care cred că până și inamicii mei m-ar ierta, cât convingerea că sunt responsabil de moartea surorii mele, lucru pentru care nu mă pot ierta nici eu.

Capitolul 9

Probabil că ar trebui să spun că fiecare bărbat de pe Borthan, la fel și fiecare femeie, este promis, la naștere sau imediat după, unui frate-liant și unei surori-liant. Niciun membru al unui asemenea triplet nu poate fi înrudit prin sânge cu alt membru. Liantul este aranjat la scurt timp după zămislirea copilului și este deseori subiectul unor negocieri complexe, căci de obicei fratele-liant și sora-liant sunt mai apropiați unul de altul decât le este propria familie; prin urmare, un tată este dator să acționeze cu atenție în crearea legăturii.

Întrucât eram al doilea fiu al unui septarh, aranjarea liantului meu a fost o afacere la nivel înalt. Ar fi fost un gest democratic, dar și nechibzuit, să fiu legat de copilul unui țăran, fiindcă cineva trebuie să facă parte din aceeași categorie socială cu frații săi liant pentru ca o astfel de relație să fie profitabilă. Pe de altă parte, nu puteam fi legat de neamurile altui septarh, căci, la un moment dat, soarta ar fi putut să mă ridice pe tronul tatălui meu, iar un septarh nu trebuie să fie implicat în vreo legătură-liant cu casa regală a altui district, pentru a nu-și îngrădi puterea de decizie. Era astfel necesar să se aranjeze pentru mine liant cu copii ai aristocrației, nu ai familiei regale.

Gestionarea proiectului a căzut în sarcina fratelui-liant al tatălui meu, Ulman Kotril; a fost ultima dată când mi-am ajutat tatăl fiindcă, la puțin timp după nașterea mea, a fost răpus de bandiți din Krell. Pentru a găsi o

soră-liant pentru mine, Ulman Kotril s-a dus în Manneran și a obținut liant cu copilul nenăscut al lui Segvord Helalam, Înaltul Justițiar al Portului. Se stabilise că nou-născutul lui Helalam va fi de sex feminin; astfel fratele-liant al tatălui meu s-a întors în Salla și a completat tripletul, încheind o înțelegere cu Luinn Condorit, un general al patrulei nordice, pentru fiul care urma să se nască.

Noim, Halum și cu mine am venit pe lume în aceeași săptămână și tatăl meu a oficiat în persoană ritualul liantului. (Pe atunci eram cunoscuți după numele de copil, desigur, dar trec peste asta pentru a simplifica lucrurile.) Ceremonia a avut loc în palatul septarhului, cu locțiitori îndeplinind rolurile lui Noim și Halumei; ulterior, când am fost destul de mari pentru a putea călători, ne-am înnoit liantul în persoană, iar eu am mers în Manneran pentru a fi legat de Halum. De atunci am fost rareori despărțiți. Segvord Helalam nu s-a împotrivit ca fiica lui să crească în Salla, sperând că va câștiga un mariaj strălucit cu vreun prinț de la curtea tatălui meu. Însă avea să fie dezamăgit, căci Halum a intrat în mormânt nemăritată și, după câte știu, fecioară.

Liantul ne îngăduie o mică scăpare de la solitudinea sufocantă în care se așteaptă ca noi, cei de pe Borthan, să trăim. Trebuie să fi aflat până acum – chiar dacă tu, cel care citești asta, ești străin de planeta noastră – că ne este de mult timp interzis, prin datină, să ne deschidem sufletele altora. A vorbi excesiv despre sine, credeau străbunii noștri, duce inevitabil la delăsare, autocompătimire și compromiterea sinelui; așa că suntem antrenați să fim retrași față de alții și, pentru ca legăturile constrângătoare ale obiceiurilor noastre să fie mai dure, ni se interzice chiar folosirea unor cuvinte, cum ar fi „eu" sau „mine", în vorbirea civilizată. Dacă avem probleme, le rezolvăm în tăcere; dacă avem ambiții, le urmăm fără a ne exprima

speranțele; dacă avem dorințe, le dăm curs într-o manieră impersonală, dezinteresată. Există doar două excepții de la aceste reguli severe: ne putem deschide sufletele în fața confesorilor, care sunt funcționari religioși plătiți pentru asta, și putem, între anumite limite, să ne destăinuim în fața rudelor-liant. Acestea sunt regulile Legământului.

Se permite încredințarea a aproape oricărui secret unui frate-liant sau unei surori-liant, dar suntem învățați să păstrăm normele de etichetă în timp ce o facem. De exemplu, oamenii decenți consideră necorespunzătoare utilizarea persoanei întâi chiar și în discuțiile purtate între rudele-liant. Nu se procedează niciodată astfel. Nu contează cât de intimă este confesiunea, ea trebuie exprimată conform sintaxei acceptate și nu prin vulgaritățile unui dezvăluitor-de-sine ordinar.

(În limba noastră, un *dezvăluitor-de-sine* este cineva care își expune sinele în fața altora, prin asta înțelegându-se că își expune sufletul, nu trupul. Este considerat un act grosolan și pedepsit prin excludere socială sau mai rău. Dezvăluitorii-de-sine folosesc pronumele cenzurate ale vocabularului vulgar, cum am făcut eu de-a lungul a ceea ce citiți acum. Deși cuiva îi este permis să-și dezvăluie sinele față de rudele-liant, cineva nu este un dezvăluitor-de-sine decât dacă o face trâmbițând stridente „eu"-uri și „mine"-uri.)

De asemenea, suntem învățați să menținem o relație de reciprocitate cu rudele-liant. Adică nu le putem încărca cu propriile probleme fără a izbuti să le ușurăm de poverile lor. Așa este politicos: relația fiind mutuală, putem să apelăm la ele dacă ne asigurăm că și ele pot apela la noi. Copiii sunt deseori unilaterali în interacțiunile cu rudele-liant; cineva poate să-și domine fratele-liant și să pălăvrăgească la nesfârșit fără să-și facă timp să asculte durerile celuilalt. Însă de obicei astfel de lucruri se rezolvă din vreme.

Lipsa de interes pentru fratele-liant este considerată o încălcare a decenței de neiertat; nu cunosc pe nimeni, nici măcar cel mai neputincios și neîngrijit dintre noi, care să se facă vinovat de acest păcat.

Dintre toate restricțiile referitoare la liant, cea mai strictă este cea legată de relațiile fizice dintre rudele-liant. În materie de sexualitate suntem în general destul de neîngrădiți, acesta fiind singurul lucru pe care nu cutezăm să-l facem. Asta m-a lovit în modul cel mai dureros. Nu faptul că tânjeam după Noim, căci nu-mi stă în fire și nici nu este un lucru des întâlnit printre noi; dar Halum a fost dorința sufletului meu și nu mă putea alina niciodată nici ca amantă, nici ca nevastă. Am petrecut împreună nenumărate ore, ținându-ne de mână și împărtășind lucruri pe care nu le-am fi putut dezvălui nimănui altcuiva, și cât de ușor mi-ar fi fost să o trag lângă mine, să-i înlătur îmbrăcămintea și să vâr trupu-mi pulsând în al ei. Nu am vrut să încerc. Stăpânirea de sine nu mi-a slăbit o clipă; și, sperând să supraviețuiesc destul cât să-ți pot povesti, chiar și după ce Schweiz și poțiunea lui mi-au schimbat sufletul, tot am respectat sfințenia trupului Halumei, cu toate că am reușit să pătrund în ea într-un alt mod. Dar nu voi nega dorința față de ea. Cum nu voi putea uita nici șocul pe care l-am simțit în adolescență, când am aflat că dintre toate femeile Borthanului doar Halum, iubita mea Halum, îmi era interzisă.

Am fost extraordinar de apropiat de Halum în toate privințele, în afară de cea fizică, și ea a fost pentru mine sora-liant ideală: deschisă, darnică, iubitoare, calmă, radiantă, flexibilă. Era nu numai frumoasă – piele albă ca laptele, ochi negri și păr închis la culoare, suplă și grațioasă –, ci și deosebită înlăuntrul ei, căci avea sufletul blajin, mieros și vioi, un melanj nemaipomenit de puritate și înțelepciune. Gândindu-mă la ea, îmi imaginez o poiană într-o pădure

de conifere ale căror vârfuri, înălțându-se unul lângă altul ca niște săbii întunecate, țâșnesc dintr-un așternut de zăpadă proaspăt căzută, cu un pârâu scânteietor dansând printre bolovanii ce strălucesc în soare, un peisaj imaculat și liniștit. Când eram în preajma ei mă simțeam câteodată stupid și stângaci, un ditamai muntele de carne, cu un trup urât, păros și mușchi puternici; însă Halum avea darul de a-mi arăta, cu o vorbă, un zâmbet sau o privire blândă, că eram nedrept față de mine când permiteam înfățișării ei vesele, strălucitoare să mă facă să doresc să fiu delicat și vesel ca o femeie.

Pe de altă parte, eram la fel de apropiat de Noim, deși ne diferențiam din multe puncte de vedere: el suplu, iar eu zdravăn, șiret, în timp ce eu eram direct, precaut și calculat, iar eu nechibzuit, el mai degrabă pesimist, iar eu optimist. Cu el, dar și cu Halum, m-am simțit de multe ori neîndemânatic, nu neapărat într-un mod fizic (căci, după cum v-am spus, sunt agil pentru un bărbat de dimensiunea mea), ci în ceea ce privește felul meu interior. Noim, mai ager decât mine, mai vioi, mai isteț, dădea impresia că saltă și dansează când eu abia mă târam și totuși mohorârea preponderentă a spiritului său îl făcea să pară mai profund decât mine și în același timp mai însuflețit. Mă pot lăuda că Noim se uita la mine cu aceeași invidie cu care îl priveam și eu. Era invidios pe puterea mea extraordinară și, mai mult, mi-a mărturisit că se simte înspăimântat și neînsemnat când se uită adânc în ochii mei.

— Unul vede sinceritate și putere în ei și devine conștient că deseori înșală, este leneș, necredincios, că comite zilnic zeci de lucruri rele și că toate acestea îți sunt la fel de firești cum ar fi să ai carne pe masă, a recunoscut el.

Trebuie să înțelegeți că Halum și Noim nu erau rude-liant unul altuia, fiind legați într-un mod mai îndepărtat prin relația lor comună cu mine. Noim avea o soră-liant proprie,

o anume Thirga, și Halum avea ca liant o fată din Manneran pe nume Nald. Prin astfel de legături, Legământul creează un lanț care încastrează societatea noastră, căci Thirga avea la rândul ei o soră-liant și Nald un frate-liant, fiecare fiind la rândul său liant și așa mai departe până la formarea unei înlănțuiri incomensurabile, dacă nu infinite. Evident, cineva intră des în contact cu rudele-liant ale propriilor rude-liant, dar nu are libertatea de a pretinde aceleași privilegii de la ei ca de la lianții săi; i-am întâlnit frecvent pe Thirga lui Noim și pe Nald a Halumei, la fel cum Halum l-a văzut pe Noim al meu și Noim a văzut-o pe Halum, dar nu a fost niciodată mai mult decât o prietenie distantă între mine și Thirga sau între mine și Nald, pe când Noim și Halum s-au apropiat imediat cu entuziasm reciproc. Într-adevăr, mi-am imaginat pentru o vreme că se vor căsători unul cu altul, lucru care era neobișnuit, însă nu ilegal. Noim a intuit totuși că m-ar tulbura dacă fratele-liant și sora-liant ar împărți același pat și a avut grijă ca prietenia să nu înflorească în acel gen de dragoste.

Halum doarme acum pentru eternitate sub o lespede din Manneran și Noim a devenit un străin, poate chiar un dușman, iar nisipul roșu al Câmpiilor Pârjolite îmi suflă în față în timp ce aștern aceste rânduri.

Capitolul 10

După ce fratele meu Stirron a devenit septarh în Salla am plecat, după cum știți, în provincia Glin. Nu voi spune că *am fugit* în Glin, pentru că nimeni nu m-a constrâns explicit să-mi părăsesc tărâmul natal; să numim plecarea mea o dovadă de tact. Am plecat pentru a-l scuti pe Stirron de inevitabila condamnare la moarte, lucru care i-ar fi apăsat greu sufletul. O provincie nu-i poate găzdui în siguranță pe ambii fii ai unui septarh defunct.

Glin a fost alegerea mea fiindcă se obișnuiește ca exilații din Salla să meargă în Glin și pentru că familia mamei mele deținea bogăție și putere acolo. Am presupus, în mod eronat după cum aveam să aflu, că aș putea beneficia de vreun avantaj de pe urma acestei legături.

Când am părăsit Salla, mai aveam în jur de trei cicluri lunare până la vârsta de treisprezece ani. Acesta este la noi pragul bărbăției; ajunsesem aproape la înălțimea actuală, deși atunci eram mult mai subțirel și mult mai puțin vânjos decât aveam să devin în curând, iar barba începuse să mi se îndesească în ultima vreme. Cunoșteam câte ceva legat de istorie și de guvernare, câte ceva din arta războiului, din meșteșugul vânatului și aveam ceva pregătire în practicarea dreptului. Trecusem deja prin patul a cel puțin zece fete și de trei ori experimentasem, rapid, zbuciumul dragostei. Am urmat Legământul întreaga viață; sufletul îmi era neîntinat și eram împăcat cu zeii noștri și cu strămoșii mei. Cred că mă vedeam pe atunci deschis,

cutezător, capabil, onorabil și rezistent, cu lumea întreagă desfășurată în fața mea precum un drum luminos către un viitor care putea fi modelat după bunul-plac. Perspectiva celor treizeci de ani îmi spune că acel tânăr care a părăsit Salla era deopotrivă naiv, sincer, visător, prea zelos, înrădăcinat în tradiții și cu o gândire prea simplă: un tânăr cât se poate de comun de fapt, care ar fi putut la fel de bine să curețe pește într-un sat de pescari dacă nu ar fi avut marele noroc de a se fi născut prinț.

Anotimpul plecării mele a fost toamna timpurie, după o primăvară în care întreaga Salla l-a jelit pe tatăl meu și o vară în care întreaga Salla l-a aclamat pe fratele meu. Recolta fusese săracă – nimic neobișnuit în Salla, unde ogoarele oferă mai degrabă prundiș decât roade – și Cetatea Sallei era sufocată de fermieri faliți ce sperau să primească ceva din dărnicia noului septarh. Un văl de zăpușeală atârna peste Capitală zi după zi și deasupra-i zăceau primii nori grei ai toamnei, plutind ca programați dinspre marea de est. Străzile erau prăfuite; copacii începuseră să-și lase frunzele să cadă timpuriu, la fel și maiestuoșii arbuști pyracantha cu fructe roșii din jurul palatului septarhului; bălegarul vitelor fermierilor înfunda șanțurile de scurgere. Acestea erau de rău augur pentru Salla la începutul domniei unui septarh și am considerat că sosise momentul plecării. Curând după încoronare, Stirron a devenit irascibil și unii dintre consilierii de stat au fost încarcerați. Eram încă prețuit la Curte, menajat și măgulit, acoperit în haine de blană, mi se făcuseră promisiuni că voi primi titluri și moșii în munți, dar pentru cât timp? Stirron era tulburat de sentimentul de vinovăție că el moștenise Tronul, iar eu nu aveam nimic, drept care mă trata curtenitor. Însă imediat ce vara secetoasă ar fi trecut lăsând loc unei ierni dure în care oamenii s-ar fi confruntat cu foametea, balanța s-ar fi înclinat în defavoarea mea; pizmuindu-mă pentru lipsa

oricărei responsabilități, s-ar fi putut chiar năpusti asupra mea. Am studiat temeinic analele caselor regale. Astfel de lucruri se întâmplaseră.

Așa că m-am pregătit pentru o plecare grabnică. Doar Noim și Halum știau de planurile mele. Am adunat puținele lucruri de care nu doream să mă despart, printre acestea numărându-se un inel ceremonial lăsat prin testament de tatăl meu, vesta preferată de vânătoare din piele galbenă și un pandantiv cu dublu medalion ce conținea portretele surorii și fratelui meu liant; mi-am abandonat toate cărțile, căci cineva poate procura cărți oriunde s-ar duce, și nu am luat nici măcar cornul șoimului ce mi-a ucis tatăl, trofeu expus pe unul dintre pereții dormitorului meu din palat. Pe numele meu aveam o sumă de bani destul de mare și am gestionat-o într-o manieră pe care am considerat-o foarte iscusită. Totul se afla într-un depozit din Banca Regală a Sallei. Mai întâi, timp de mai multe zile, am transferat grosul fondurilor mele către cele șase bănci mai mici din provincie. Aceste conturi erau comune cu Halum și Noim. Halum a mers mai departe și a efectuat retrageri, cerând ca banii să fie virați către Banca Comercială și Maritimă a Manneranului, în contul tatălui ei, Segvord Helalam. Dacă am fi fost interceptați în cursul acestor transferuri, Halum ar fi urmat să declare că tatăl ei a avut dificultăți financiare și a solicitat un împrumut pe termen scurt. Odată ce bunurile mele se aflau în siguranță în Manneran, Halum l-a rugat pe tatăl ei să facă un nou transfer, de această dată către un cont în numele meu din Banca Legământului din Glin. În acest mod sinuos am reușit să-mi transfer banii din Salla în Glin fără a trezi suspiciuni din partea oficialilor Trezoreriei noastre, care ar fi putut să se întrebe de ce un prinț al domeniului își expedia patrimoniul în provincia rivală din nord. Însă planul avea o mare hibă: dacă Trezoreria ar fi devenit

îngrijorată în legătură cu fluxul de capital către Manneran, ar fi chestionat-o pe Halum și l-ar fi anchetat pe tatăl ei, iar adevărul că Segvord prospera în continuare și nu ar fi avut nevoie de acest „împrumut" ar fi ieșit la iveală, ceea ce ar fi dus la întrebări suplimentare și probabil la deconspirarea mea. Dar manevrele mi-au trecut neobservate.

La final, am mers la fratele meu pentru a-i cere permisiunea de a părăsi Capitala, după cum dicta eticheta de la Curte.

A fost o problemă tensionată, căci onoarea nu îmi permitea să-l mint pe Stirron, însă nu îndrăzneam să-i spun adevărul. Am petrecut ore nenumărate cu Noim pentru a repeta înșelătoria. Nu eram un bun învățăcel în ceea ce privea tertipurile; Noim a blestemat, a plâns și și-a plesnit mâinile de supărare de fiecare dată când reușea să se furișeze prin garda mea cu câte o întrebare scrutătoare.

— Pur și simplu nu ți-a fost menit să fii mincinos, mi-a spus cu disperare.

— Nu, acesta nu a fost niciodată menit să fie mincinos, am fost de acord.

Stirron m-a primit într-o sală de audiențe, o încăpere întunecată, cu pereți de piatră aspră și ferestre înguste, folosită în principal pentru întâlnirile cu liderii comunităților sătești. Nu cred că a intenționat să mă insulte în vreun fel; cred că era doar locul în care se întâmpla să fie când mesagerul meu i-a adus la cunoștință că doresc o întrevedere. Era după-amiaza; afară ploua abundent; într-un turn îndepărtat al palatului, dangătele îi chemau pe ucenici și sunetul greu al clopotului străbătea zidurile. Stirron era îmbrăcat formal: o robă voluminoasă din blană cenușie, care-l proteja de furtună, moletiere din lână roșie și ghete înalte din piele verde. Purta la cingătoare spada Legământului, la pieptar masivul și scânteietorul pandantiv al funcției, pe degete inele ale diverselor ranguri și, dacă nu

mă înșală memoria, mai avea în jurul antebrațului drept un simbol al puterii. Doar coroana lipsea dintre însemnele regale. În ultimul timp, l-am văzut destul de des pe Stirron învești mântat în acest fel, la ceremonii și întruniri de stat, dar să îl găsesc acoperit de atâtea embleme într-o după-amiază obișnuită mi s-a părut aproape caraghios. Atât de nesigur era, încât simțea nevoia să se încarce cu toate chestiile ástea, pentru a se convinge că este într-adevăr septarh? Simțea că trebuie să-și impresioneze fratele mai mic? Sau, într-un mod copilăresc, aceste ornamente îi plăceau pur și simplu? Nu contează care era motivul, dar lăsa să se vadă o slăbiciune în caracterul lui, o nebunie interioară. Mă mira foarte mult că mi se părea mai degrabă nostim decât grozav. Poate că răzvrătirea mea absolută a început în momentul în care l-am întâlnit pe Stirron în toată splendoarea și a trebuit să fac eforturi pentru a-mi stăpâni râsul.

Jumătatea de an de septarhie își lăsase amprenta asupra lui. Fața îi era palidă și pleoapa stângă îi atârna, presupun că din cauza epuizării. Ținea buzele strânse și avea o postură rigidă, cu un umăr mai sus decât celălalt. Deși doar doi ani ne despărțeau ca vârstă, mă simțeam ca un băiat pe lângă el și mă minunam de urmele pe care responsabilitățile funcției le pot lăsa pe chipul unui tânăr. Părea să fi trecut secole de când eu și Stirron râdeam împreună în dormitoarele noastre și șopteam toate cuvintele interzise și ne dezbrăcam de haine pentru a ne compara trupurile adolescentine ce începuseră să se maturizeze. Acum îi ofeream reverențe formale truditului meu frate regal, încrucișând brațele deasupra pieptului, flexând genunchii și plecând capul în timp ce murmuram:

— Lordule Septarh, lungă fie-ți viața!

Stirron era destul de bărbat cât să îmi abată formalitatea cu un zâmbet frățesc. Mi-a oferit o recunoaștere cum

se cuvine a salutului, da, brațele ridicate cu palmele orientate către exterior, dar apoi a transformat-o într-o îmbrățișare, a traversat degrabă camera și m-a luat în brațe. Era totuși ceva artificial în gestul lui, de parcă studiase cum să arate căldură fratelui său, și am fost eliberat îndată. S-a îndepărtat de mine, și-a întors privirea spre fereastra alăturată, iar primele cuvinte pe care mi le-a spus au fost:

— O zi înfiorătoare. Un an oribil.

— Coroana apasă greu, Lordule Septarh?

— Ai permisiunea să-i spui fratelui tău pe nume.

— Ți se citește încordarea pe față, Stirron. Poate că prea pui la inimă problemele Sallei.

— Oamenii sunt înfometați, mi-a spus. Să fie ăsta un lucru neînsemnat?

— Oamenii au fost dintotdeauna înfometați, i-am răspuns. Dar dacă septarhul se consumă cu grija lor...

— Destul, Kinnall. Îndrăznești prea mult.

Nu mai avea nimic frățesc în ton; își ascundea cu greu iritarea pe care i-am produs-o. Era vădit înfuriat că până și eu i-am observat oboseala, cu toate că el a fost cel care a început discuția noastră cu lamentări. Conversația devenise prea intimă. Starea nervilor lui Stirron nu era treaba mea, nu era rolul meu să-i ofer susținere; avea un frate-liant pentru asta. Încercarea mea de bunăvoință era nepotrivită și insuficientă.

— Ce cauți aici? m-a întrebat cu duritate.

— Permisiunea Lordului Septarh de a pleca din Capitală.

S-a răsucit din dreptul ferestrei și s-a încruntat către mine. Privirea sa, indiferentă până în acest moment, a devenit dură. Stirron mă privea parcă nevenindu-i să creadă ce auzise.

— Să pleci? Să pleci unde?

— Unul dorește să-și acompanieze fratele-liant, Noim, către frontiera nordică, i-am răspuns cât de dulce am

reușit. Noim vizitează comandamentul tatălui său, generalul Luinn Condorit, pe care nu l-a văzut anul acesta de la încoronarea domniei tale și unul a fost rugat să-l însoțească în călătoria spre nord, din prietenie și dragoste de liant.

— Când ar urma să pleci?

— Cu voia septarului, peste trei zile.

— Și pentru o ședere cât de lungă?

Stirron practic lătra aceste întrebări către mine.

— Până la căderea primei zăpezi.

— Prea mult. Prea mult.

— Unul ar putea lipsi atunci o durată mai scurtă, am spus.

— Chiar trebuie să pleci?

Genunchiul drept începuse să-mi tremure. M-am chinuit să rămân calm.

— Stirron, socotește că unul nu a părăsit Cetatea Sallei nici măcar o zi de când ai luat în primire tronul. Socotește că unul nu poate fi îndreptățit să-i ceară fratelui-liant să călătorească fără tihnă prin dealurile nordice.

— Socotește că ești succesorul principalei septarhii a Sallei și dacă vreo nenorocire se abate asupra fratelui tău cât timp ești în nord, dinastia noastră e pierdută, a spus Stirron.

Răceala din vocea lui și ferocitatea cu care m-a interogat cu un moment în urmă îmi provocaseră panică. S-ar opune oare plecării mele? Mintea mea febrilă a inventat o groază de motive pentru ostilitatea lui. Știa despre transferurile mele de fonduri și se gândise că aveam să dezertez în Glin; sau și-a imaginat că Noim și cu mine și tatăl lui Noim împreună cu trupele lui vom declanșa o răzmeriță în nord, scopul fiind să mă pună pe mine pe tron; sau deja aranjase să fiu arestat și eliminat, dar încă nu era momentul potrivit pentru asta și nu dorea să mă lase să ajung prea departe înainte să mă înșface; sau... însă nu trebuie

să înmulțesc ipotezele. Suntem oameni suspicioși, cei de pe Borthan, și nimeni nu este mai puțin încrezător decât acel ce poartă o coroană. Dacă Stirron nu avea să mă lase să plec din Capitală și părea că nu ar face-o, atunci trebuie să o fac pe furiș și asta s-ar putea să nu izbutesc.

— Nicio nenorocire nu este întrevăzută, Stirron, și, chiar dacă ar fi așa, nu ar fi o corvoadă să mă întorc din nord în cazul în care ți s-ar întâmpla ceva. Te temi atât de serios de uzurpare?

— Unul se teme de tot, Kinnall, și nu lasă nimic la voia întâmplării.

A început apoi să îmi țină o prelegere despre prudența necesară, ambițiile celor aflați în jurul Tronului, numind câțiva lorzi ca posibili trădători dintre cei pe care i-aș fi considerat stâlpii de rezistență ai regatului. Pe măsură ce vorbea și depășea cu mult strictețea Legământului exprimându-și nesiguranța în fața mea, am văzut cu uimire ce om chinuit, terifiat devenise fratele meu în scurtul timp de la preluarea septarhiei; și am realizat, de asemenea, că nu îmi va fi acordată permisiunea să plec. A ținut-o așa, foindu-se în timp ce vorbea, frecând talismanele autorității sale, de câteva ori ridicând sceptrul de la locul lui pe o străveche masă cu tăblie de lemn, mergând până la fereastră și înapoi, schimbându-și tonalitatea, când stridentă, când gravă, ca și cum căuta cele mai bune rezonanțe septarhice. Mă temeam pentru el. Era un om de dimensiuni considerabile și la acea vreme, mult mai masiv la corp și mai puternic decât mine, și întreaga viață l-am venerat și m-am modelat după chipul lui; și iată-l acum înfricoșat, comițând păcatul de *a-mi dezvălui asta.* Să-l fi îngenuncheat oare aceste câteva cicluri lunare de putere absolută? Era singurătatea septarhiei într-atât de îngrozitoare pentru el? Pe Borthan ne naștem singuri, trăim singuri și murim singuri; de ce ar fi purtarea unei coroane cu mult mai dificilă

decât purtarea poverilor pe care ni le administrăm singuri în fiecare zi? Stirron mi-a povestit despre uneltirile asasinilor și despre revolta care mocnea printre fermierii care umpluseră orașul și chiar a sugerat că moartea tatălui nostru nu a fost un accident. Am încercat să mă conving că un șoim-cu-corn ar putea fi antrenat să ucidă un anumit om dintr-un grup de treisprezece, dar nu am reușit să accept ideea. Părea că responsabilitățile regale îl înnebuniseră pe Stirron. Mi-am amintit atunci de un duce care în urmă cu câțiva ani l-a supărat pe tatăl meu și care, timp de o jumătate de an, a fost încarcerat și torturat în fiecare zi. A intrat în închisoare o personalitate distinsă și mândră, iar la ieșire era atât de dărâmat, încât, fără a băga de seamă, și-a spurcat hainele cu propriile excremente. Cât de curând va fi Stirron adus în această situație? Poate era mai bine, am cugetat, că refuza să îmi acorde permisiunea de a pleca, deoarece ar fi fost mai nimerit să rămân în Capitală, să-i iau locul dacă starea lui s-ar fi înrăutățit mai presus de leac.

Dar m-a uluit finalul discursului său incoerent; căci îl purtase de-a lungul camerei, către un iatac împodobit cu lanțuri de argint care se legănau, și la sfârșit, apucând brusc lanțurile înmănuncheate și smulgând din locașuri o duzină dintre ele, a pivotat pe loc pentru a se uita la mine și a striga cu voce spartă:

— Făgăduiește, Kinnall, că te vei întoarce din nord la timp pentru a participa la nunta regală!

În acel moment m-am blocat. În ultimele câteva minute începusem să fac planuri bazate pe faptul că voi rămâne în Cetatea Sallei; acum am aflat că pot pleca, dar nu mai eram sigur că ar fi trebuit, judecând după înrăutățirea stării lui Stirron. Și apoi a cerut o promisiune de întoarcere rapidă din partea mea. Cum i-aș fi putut oferi septarhului o astfel de promisiune fără a-l minți, un păcat pe care

nu eram pregătit să-l comit? Până acum, tot ceea ce îi spusesem era adevărat, chiar dacă doar o parte a adevărului; chiar *intenționam* să călătoresc în nord cu Noim pentru a-și vizita tatăl, *voiam* să rămân în nordul Sallei până la prima zăpadă a iernii. Cum aș fi putut totuși stabili o dată fixă pentru revenirea mea în Capitală?

Fratele meu urma să se căsătorească, de acum în patruzeci de zile, cu cea mai tânără fiică a lui Bryggil, septarhul districtului de sud-est al Sallei. Era o alianță ingenioasă. În ceea ce privea ordinea tradițională de întâietate, Bryggil ocupa al șaptelea loc, cel mai mic în ierarhia septarhilor Sallei, dar acum, că tatăl meu se dusese, era cel mai vârstnic, mai abil și mai respectat dintre cei șapte. A combina șiretenia și statutul lui Bryggil cu prestigiul câștigat de Stirron prin virtutea rangului său de prim-septarh însemna a consolida dinastia familiei noastre pe tron. Și fără niciun dubiu că în scurt timp fiii vor ieși mărșăluind din măruntaiele fiicei lui Bryggil, despovărându-mă de poziția de moștenitor de drept; fertilitatea ei trebuie să fi fost probată prin testele necesare și despre Stirron nici nu încape discuție, din moment ce împrăștiase deja o turmă de bastarzi pe tot cuprinsul Sallei. Ca frate al septarhului, urma să am de îndeplinit anumite roluri ceremoniale la nuntă.

Uitasem cu desăvârșire de nuntă. Dacă m-aș fi furișat din Salla înainte să aibă loc, mi-aș fi rănit fratele într-un fel care m-ar fi întristat. Dar dacă rămâneam aici, la cât de instabilă era starea lui Stirron, nu aveam nicio garanție că aveam să fiu un om liber în ziua nunții sau chiar că-mi rămâne capul pe umeri. La fel cum nu avea niciun rost să merg în nord cu Noim dacă făgăduiam să mă întorc în patruzeci de zile. Era o decizie grea: să-mi amân plecarea și să-mi asum riscul înfruntării capriciilor regale ale fratelui meu sau să plec știind că luam asupra mea rușinea de a încălca un legământ față de septarh.

Legământul ne învață că trebuie să primim cu brațele deschise dilemele, fiindcă ne întărim caracterul dacă ne batem capul cu probleme imposibil de rezolvat. În acest caz, evenimentele și-au bătut joc de învățămintele morale nobile ale Legământului. În timp ce mă codeam, cuprins de chin, am auzit soneria telefonului; Stirron a înșfăcat receptorul, a plesnit securizatorul și a ascultat timp de cinci minute o trăncăneală nedeslușită, fața întunecându-i-se și ochii devenindu-i tot mai învăpăiați. După ceva timp, a întrerupt contactul și s-a holbat la mine de parcă îi eram străin.

— În Spoksa au început să mănânce carnea de pe cei morți, a bolborosit. Dansează demonic pe pantele Kongoroiului în speranța că vor găsi mâncare. Nebunie! Nebunie!

Și-a încleștat pumnii și s-a repezit spre fereastră, și-a închis ochii și cred că o vreme a uitat de prezența mea. Apoi a sunat din nou telefonul. Stirron s-a întors brusc, ca și cum fusese înjunghiat, și a pornit spre mașinărie. Observând că stăteam neclintit lângă ușă, și-a fluturat mâinile nerăbdător către mine și a spus:

— Du-te, hai! Du-te cu fratele tău liant, oriunde te-ai duce. Provincia asta! Foametea asta! Tată, tată, tată!

A smuls receptorul. La despărțire am dat să fac o reverență, dar Stirron mi-a făcut furios semn să plec, trimițându-mă dezlegat de orice datorie și liber către granițele domeniului său.

Capitolul 11

Noim și cu mine am pornit la drum, trei zile mai târziu, împreună cu un grup de servitori. Vremea era urâtă, căci uscăciunea verii nu făcuse loc doar norilor cenușii, grei și mohorâți ai toamnei, ci și unor mostre a ploilor torențiale de iarnă.

— Veți muri mucegăiți înainte să vedeți Glinul. Asta dacă nu vă înecați în noroiul de pe Marea Șosea a Sallei, ne-a spus Halum voioasă.

În seara plecării a stat cu noi acasă la Noim, dormind separat, după cum cerea datina, în cămăruța de la mansardă, și ni s-a alăturat la micul dejun, când făceam ultimele pregătiri. Niciodată nu arătase mai încântător; în acea dimineață arbora o frumusețe scânteietoare, care străbătea ca o torță într-o peșteră întunericul de nepătruns al răsăritului mohorât. Crescuse în ochii mei așa de mult probabil fiindcă urma să dispară din viața mea pentru o durată necunoscută de timp și fiind conștient de pierderea pe care mi-am pricinuit-o singur i-am amplificat farmecul. Era învești mântată într-o rochie din plasă aurită pe sub care purta doar o mantie din voal ce îi acoperea trupul gol, iar acest trup, unduindu-se încoace și încolo sub acoperământul subțire, stârnea în mine gânduri ce mă umpleau de rușine. Halum se afla, de câțiva ani, în floarea feminității; începuse deja să mă mire că încă nu se căsătorise. Cu toate că eram toți trei de aceeași vârstă, ea se descătușase din copilărie înaintea noastră, cum fac fetele de obicei, ajungând

să o consider mai mare decât noi pentru că de un an avusese sâni și scurgerea lunară, pe când Noim și cu mine n-aveam încă păr pe obraji sau pe corp. Și deși o ajunsesem din urmă în ceea ce privește maturitatea fizică, tot era mai matură în comportament decât mine sau fratele meu liant, avea vocea modulată mai molcom, ținuta mai sigură și îmi era imposibil să alung părerea că ne era sora mai mare care trebuie să accepte un pețitor cât mai grabnic pentru a nu deveni trecută și acră în feciorie; eram absolut convins că Halum avea să se căsătorească în timp ce mă ascundeam în Glin, iar gândul că un străin plin de sudoare avea să însămânțeze copii între coapsele ei m-a îngrețoșat într-o asemenea măsură încât mi-am întors fața de la ea la masă și m-am împleticit până la fereastră pentru a înghiți cu poftă aerul umed în plămânii mei agitați.

— Nu te simți bine? mă întrebă Halum.

— Unul simte o oarecare tensiune, soră-liant.

— Cu siguranță că nu poate fi vorba despre vreun pericol. Septarhul ți-a acordat permisiunea să mergi în nord.

— Nu există vreun document care să ateste asta, sublinie Noim.

— Ești fiul unui septarh! țipă Halum. Ce păzitor al drumurilor ar îndrăzni să-și bată joc de tine?

— Exact, am spus. Nu există niciun motiv de teamă. Unul simte doar o senzație de nesiguranță. Unul începe o nouă viață, Halum, am schițat eu un zâmbet firav. E timpul să plec.

— Mai stați puțin, m-a rugat Halum.

Dar nu am mai zăbovit. Servitorii ne așteptau în stradă. Mașinile erau pregătite. Halum ne-a îmbrățișat, l-a strâns în brațe întâi pe Noim, apoi pe mine, căci eu eram cel ce avea să nu se mai întoarcă, lucru care cerea o despărțire mai îndelungată. Când m-a luat în brațe, am fost năucit de intensitatea cu care s-a avântat: buzele ei peste ale mele,

abdomen peste abdomen, sânii ei striviți de pieptul meu. Ridicată pe vârfuri, se străduia să-și apese trupul în al meu și pentru o clipă am simțit-o tremurând până când am început și eu să tremur. Nu era un sărut de soră și cu siguranță nu unul de soră-liant; era sărutul pasional al unei mirese care își trimite tânărul soț la un război din care știe că nu se va mai întoarce. M-am simțit ars de vâlvătaia bruscă a Halumei. M-am simțit ca și cum fusese smuls un văl și de parcă o Halum pe care nu o mai cunoscusem se aruncase asupra mea, una mistuită de nevoile trupești, una pe care nu o deranja să-și dezvăluie foamea interzisă pentru trupul unui frate-liant. Sau doar mi-am imaginat aceste lucruri? Mi s-a părut că pentru o clipă îndelungată Halum nu s-a mai ținut în frâu și le-a permis brațelor și buzelor să-mi transmită adevărul despre sentimentele ei; dar nu i-am putut răspunde la rândul meu – m-am antrenat prea bine în menținerea atitudinii cuvenite față de sora-liant a unuia – și am fost distant și rece când am îmbrățișat-o. Ba chiar cred c-am împins-o puțin, șocat de obrăznicia ei. Însă, după cum spuneam, e posibil să nu fi existat niciun fel de obrăznicie în afara celei din mintea mea surescitată, ci doar o suferință reală la despărțire. În orice caz, avântul a părăsit-o brusc pe Halum; strângerea i-a slăbit și mi-a dat drumul, părând abătută și descurajată, de parcă o respinsesem brutal fiind atât de formal, în timp ce ea era atât de implicată.

— Hai odată, a spus Noim nerăbdător și, încercând cumva să salvez situația, i-am ridicat mâna Halumei și i-am atins ușor palma rece cu palma mea, am zâmbit stingherit, iar ea a zâmbit și mai stingherită și poate că am fi îngăimat câteva cuvinte, dar Noim m-a apucat de braț și m-a condus nepăsător afară pentru a-mi începe călătoria departe de meleagurile natale.

Capitolul 12

Înainte de a părăsi Cetatea Sallei am insistat să-mi deschid sufletul în fața unui confesor. Nu plănuisem să o fac și Noim a fost iritat că mi-am făcut timp pentru asta; dar m-a cuprins o dorință arzătoare de alinare religioasă când ne apropiam de periferia Capitalei. Călătoream de aproape o oră. Ploaia s-a întețit și rafale puternice de vânt o izbeau de parbrizele mașinilor noastre, așa că eram nevoiți să conducem prudent. Străzile pietruite erau alunecoase. Noim șofa una dintre mașini, iar eu stăteam posac lângă el; cealaltă, cu servitorii noștri, ne urma îndeaproape. Era dis-de-dimineață și orașul încă dormea. Fiecare stradă pe care treceam era pentru mine o operație chirurgicală, fiindcă o bucată din viața-mi era smulsă odată cu ea: uite complexul palatului, uite turnurile Casei Justiției, acolo marile clădiri cenușii, pătrățoase ale Universității, acolo casa zeilor în care tatăl meu regesc m-a inițiat în Legământ, acolo Muzeul Omenirii pe care l-am vizitat atât de des cu mama pentru a mă uita la comorile dintre stele. Făcând ture prin distinsul cartier rezidențial de pe marginea Canalului Skangen, am iscodit chiar și casa bogat împodobită a Ducelui de Kongoroi. În cearșafurile de mătase ale frumoasei lui fiice mi-am pierdut virginitatea, într-o băltoacă lipicioasă, cu puțini ani în urmă. În acest oraș mi-am trăit întreaga viață și s-ar putea să nu-l mai văd niciodată; zilele din trecut se duceau ca pământul tristelor ferme din Salla sub cuțitele ploilor iernii. Știam din

copilărie că într-o zi fratele meu va fi septarh și acest oraș nu va mai avea un loc pentru mine, însă cu toate acestea am refuzat să accept, spunându-mi că nu se va întâmpla prea curând, poate nu se va întâmpla niciodată. Dar tatăl meu zăcea în sicriu, fratele meu era îndoit sub cumplita greutate a coroanei sale, iar eu fugeam din Salla înainte ca viața să-mi fi început cu adevărat. Mă apucase o asemenea stare de autocompătimire încât nu îndrăzneam să vorbesc nici cu Noim, deși la ce folosește un frate-liant dacă nu la descărcarea sufletului cuiva? Și când conduceam pe străzile desfundate din Orașul Vechi al Sallei, nu departe de zidurile orașului, am zărit o casă a zeilor dărăpănată și i-am spus lui Noim:

— Oprește aici, la colț. Unul trebuie să intre pentru a se destăinui pe sine.

Noim, irascibil, nu a dorit să piardă timpul cu asta și a condus în continuare.

— I-ai interzice unuia dreptul divin? l-am întrebat răstit și doar atunci, mocnind de supărare, a oprit mașina și a dat cu spatele pentru a mă lăsa în dreptul casei zeilor.

Fațada vechii clădiri se cojea. Inscripția de lângă ușă era ilizibilă, iar trotuarul din fața casei era crăpat și înclinat. Orașul Vechi al Sallei are o vechime mai mare de o mie de ani; unele clădiri au fost locuite permanent de la întemeierea orașului, deși majoritatea lor se află acum în ruine, căci viața districtului s-a stins efectiv în momentul în care unul dintre septarhii medievali a decis să-și mute Curtea la palatul nostru de acum, în vârful Dealului Skangen, mult mai la sud. În cursul nopții, Orașul Vechi al Sallei prinde viață odată cu căutătorii de plăceri care beau fără măsură vinul albastru în cabarete de la subsoluri, dar la această oră încețoșată era un loc macabru. Ziduri albe de piatră mă înconjurau din toate părțile. În Salla, ferestrele sunt înguste, iar aici sunt doar niște fante.

Mă întrebam dacă această casă a zeilor are un dispozitiv de scanare funcțional care să semnaleze sosirea mea. Se întâmpla să aibă. Când m-am apropiat, ușa casei s-a deschis brusc pe jumătate și m-a întâmpinat un om sfrijit ce purta roba confesorilor. Era urât, desigur. Cine a văzut vreodată un confesor chipeș? Este o profesie a celor dezagreabili. Acesta avea pielea verzuie, ciupită de vărsat de vânt, un rât ca de cauciuc drept nas și un ochi acoperit de albeață: tipic pentru îndeletnicirea lui. S-a uitat suspect la mine și, judecând după neîncrederea afișată, părea că regretă că deschisese ușa.

— Pacea tuturor zeilor fie cu tine! i-am spus. Iată aici unul care are nevoie de abilitățile tale.

S-a uitat la costumul meu scump, vesta de piele și bijuteriile masive, mi-a examinat statura și fala și evident a dedus că eram vreun tânăr aristocrat bătăuș venit să agite spiritele în mahala.

— E prea de dimineață, mi-a spus stânjenit. Ai venit prea devreme pentru alinare.

— Nu poți refuza alinarea unui suferind.

— E prea devreme.

— Hai, lasă pe cineva să intre. Ai în față un suflet chinuit.

A cedat, după cum știam că trebuie să facă, și, vădit încurcat, m-a primit. Înăuntru trona duhoarea descompunerii. Lemnăria veche era impregnată de igrasie, draperiile erau mucegăite și mobila fusese roasă de insecte. Lumina era chioară. Nevasta confesorului, la fel de urâtă ca el, pândea din umbră. M-a călăuzit până la capela lui, o cameră mică și nădușită separată de restul casei, și m-a lăsat îngenuncheat în fața oglinzii îngălbenite și crăpate cât timp a aprins el lumânările. S-a înveșmântat, apoi a venit lângă mine.

A spus cât e onorariul. Am rămas cu gura căscată.

— Și jumătate e prea mult, i-am spus.

L-a redus cu o cincime. Când am refuzat din nou, mi-a spus să caut preot în altă parte, dar eu nu m-am ridicat și, cu părere de rău, a coborât prețul serviciilor sale cu încă puțin. Tot era probabil de cinci ori mai mult decât le cerea oamenilor din Orașul Vechi al Sallei pentru același serviciu, însă știa că am bani și, gândindu-mă la Noim, care clocotea în mașină, nu mi-am mai permis să mă tocmesc.

— S-a făcut, i-am spus.

Mi-a adus apoi contractul. Am menționat că noi, cei de pe Borthan, suntem oameni prudenți; am menționat și în ce măsură ne bizuim pe contracte? Cuvântul unui om este vorbă în vânt. Înainte ca un soldat să se culce cu o prostituată, cei doi stabilesc mai întâi termenii acordului și îi pun pe hârtie. Confesorul mi-a dat un formular standard, în care-mi promitea că tot ce am spus va fi tăinuit în cel mai strict secret, el fiind un simplu intermediar între mine și zeul ales, iar eu, la rândul meu, mă angajam că nu îl voi face pe duhovnic responsabil în vreun fel de ceea ce a aflat despre mine, că nu îl voi chema ca martor în vreun proces sau pentru a-mi dovedi alibiul într-o acuzare et caetera et caetera. Am semnat. A semnat și el. Am făcut schimb de exemplare și i-am dat banii.

— Ce zeu vrei să invoci? m-a întrebat.

— Zeul care îi protejează pe călători, i-am spus.

Nu le spunem zeilor noștri pe nume cu voce tare.

A aprins o lumânare de culoarea potrivită – roz – și a pus-o lângă oglindă. Prin asta se înțelegea că zeul ales îmi va asculta cuvintele.

— Privește-ți chipul, mi-a spus confesorul. Privește-te în ochi.

M-am uitat în oglindă. Pentru că ne ferim de vanitate, nu obișnuim să ne examinăm fețele decât la aceste ocazii religioase.

— Deschide-ți sufletul acum, a poruncit duhovnicul. Lasă-ți durerea, visurile, foamea și grijile să iasă la iveală.

— Este fiul unui septarh cel ce fuge din țara sa de baștină, am început și confesorul a sărit ca fript, fulgerat de vestea pe care o aflase.

Deși nu mi-am luat ochii de la oglindă, am bănuit că era ocupat să citească semnătura de pe contract.

— Frica de propriul frate, am continuat, îl mână peste hotare, dar pleacă cu inima grea.

Am continuat în același ton ceva vreme. Confesorul rostea interjecțiile obișnuite de fiecare dată când șovăiam, smulgându-mi cuvintele folosindu-se de abilitățile sale profesionale, și în curând nu a mai fost nevoie să-mi moșească vorbele, căci acestea se revărsau nestingherite. I-am spus cât de aproape am fost de a-l minți pe Stirron; am mărturisit că voi rata nunta regală și îl voi răni pe fratele meu făcând asta; am admis comiterea unor păcate mici referitoare la îngâmfare de genul celor comise zilnic de toată lumea.

Confesorul a ascultat.

Îi plătim să asculte și să nu facă nimic altceva în afară de a asculta, până când suntem purificați. În acest fel funcționează credința noastră. Le ridicăm din noroi pe aceste broaște râioase, le instalăm în casele zeilor și le cumpărăm răbdarea cu banii noștri. Este permis sub Legământ să-i spunem orice unui duhovnic, fie și aiureli, fie și un catalog rușinos de pofte înăbușite și mizerii ascunse. Avem voie să plictisim un confesor cum nu avem dreptul să o facem cu rudele-liant pentru că este obligația lui contractuală să stea și să asculte răbdător tot ce spunem despre noi. Nu trebuie să ne întrebăm ce probleme are confesorul, nici care este părerea lui despre noi și nici dacă nu ar fi mai fericit făcând altceva. Are o vocație și încasează un onorariu, deci trebuie să-i asculte pe cei ce au nevoie de el. Era o vreme când credeam că este un aranjament miraculos de benefic, să avem duhovnici ca să ne putem elibera inimile de durere. Mult prea târziu

mi-am dat seama că să-ți deschizi inima înaintea unui confesor nu oferă mai multă mângâiere decât să faci dragoste cu propria mână: sunt moduri mai bune de a iubi, sunt căi mai fericite de confesare.

Dar nu știam asta atunci, așa că stăteam pe vine lângă oglindă primind cea mai bună vindecare pe care banii mi-o puteau oferi. Orice rămășiță de rău mai aveam în suflet a ieșit la suprafață, silabă urmând lin după silabă, în modul în care curge licoarea dulce când cineva înțeapă extremitățile cu spini ale copacilor-de-carne respingători și noduroși care cresc lângă Golful Sumar. Pe măsură ce vorbeam, lumânările m-au atras în vraja lor și prin pâlpâirea lor am fost atras în suprafața curbă a oglinzii, astfel încât fusesem scos din mine; duhovnicul era doar o pată în întuneric, ireal și neimportant, eu vorbeam acum direct cu zeul călătorilor care urma să mă vindece și să mă trimită mai departe pe drumul meu. Și am crezut asta aievea. Nu voi spune că mi-am imaginat literalmente un loc divin în care toate zeitățile așteaptă să fie chemate să ne slujească, dar aveam pe atunci o concepție abstractă și metaforică despre religia noastră prin care îmi părea, în felul ei, la fel de concretă ca mâna mea dreaptă.

Șuvoiul meu de cuvinte a încetat și confesorul nu a mai făcut nicio încercare de reluare a efuziunii. A murmurat frazele de iertare a păcatelor. Isprăvisem. A stins între două degete fitilul lumânării zeiești și s-a ridicat pentru a-și lepăda roba. Încă stăteam îngenuncheat, vlăguit și pierdut în visare. Mă simțeam purificat, eliberat de balastul și de molozul de pe suflet, și, în feeria momentului, eram aproape inconștient de mizeria din jurul meu. Capela era un loc mistic și confesorul era înflăcărat de frumusețe divină.

— Sus, mi-a zis, înghiontindu-mă cu vârful sandalei. Afară. Hai, valea la treburile tale.

Sunetul vocii sale sparte a curmat toată minunea. M-am ridicat, scuturându-mi capul pentru a alunga proaspăta beatitudine, în timp ce confesorul aproape că mă împingea pe coridor. Bărbatul acela urât nu se mai temea de mine, cu toate că eram fiul unui septarh și l-aș fi putut ucide cu un scuipat, căci îi spusesem despre lașitatea mea, despre pofta interzisă pentru Halum, despre firea mea zgârcită, aflarea defectelor mele dezonorându-mă în fața lui: niciun om proaspăt purificat nu poate inspira respect confesorului său.

Ploaia se întețise când am părăsit clădirea. Noim stătea cu fruntea lipită de manșa direcțională. Și-a ridicat capul și, încruntat, a arătat spre încheietură pentru a-mi semnala că am pierdut prea mult timp în casa zeilor.

— Te simți mai bine acum, că ți-ai golit vezica? a întrebat.

— Poftim?

— Ai tras o pișare din tot sufletul?

— O expresie respingătoare.

— Unul hulește când răbdarea îi este pusă la încercare.

A lovit cu piciorul demarorul și ne-am continuat drumul. În scurt timp, eram lângă străvechile ziduri ale Cetății Salla, în fața Ușii Glinului, splendida deschidere împodobită cu turnuri, păzită de patru războinici cu mutre acre adormiți în uniformele leoarcă. Nu ne-au acordat nicio atenție. Noim a intrat pe poartă pe lângă un semn ce ne ura bun venit pe Marea Șosea a Sallei. Cetatea Sallei se pierdea în urma noastră cu repeziciune; ne grăbeam spre nord, spre Glin.

Capitolul 13

Marea Șosea a Sallei trece prin unul dintre cele mai prospere districte agricole, bogata și mănoasa Câmpie a Nandului, udată în fiecare primăvară de râurile Sallei de Vest. La vremea aceea, septarhul districtului Nand era un zgârcit notoriu și din cauza avariției sale drumul era într-o stare foarte proastă, așa că, după cum preconizase Halum în glumă, ne aflam în mare dificultate în timp ce ne bălăceam prin noroiul care înfunda drumul. Ne-am bucurat să ne încheiem socotelile cu Nandul și să intrăm în Salla de Nord, unde terenul este un amestec de piatră și de nisip, iar oamenii trăiesc hrănindu-se cu buruieni și cu ceea ce pescuiesc din mare. Mașinile sunt priveliști neobișnuite în Salla de Nord și de două ori săteni înfometați au aruncat cu pietre după noi, fiindcă simpla noastră trecere prin teritoriul lor năpăstuit li se părea insultătoare. Dar cel puțin nu mai era noroi.

Trupele tatălui lui Noim erau staționate în extremitatea Sallei de Nord, pe malul de jos al Râului Huish. Acesta este cel mai mare dintre râurile Velada Borthanului. Începe ca o sumedenie de pâraie neînsemnate ce șiroiesc în jos pe versanții estici ai Huishtorilor, în partea de nord a Sallei de Vest; aceste pâraie se unesc, în dealurile de sub munți, într-un torent rapid, tulbure și tumultuos, care zorește printr-un canion îngust de granit marcat de șase cascade mari, ca niște trepte. Apărând din acele cascade violente în șesul aluvionar, Huishul continuă mai liniștit cursul spre nord-est,

spre mare, lățindu-se din ce în ce mai mult pe câmpie și despicându-se în cele din urmă astfel încât, în punctul cel mai lat al deltei sale, se dăruiește oceanului prin opt guri. Meandrele învolburate din vest ale Huishului trasează granița dintre Salla și Glin; în liniștita extremitate estică separă Glinul de Krell.

Niciun pod nu traversează râul pe întreaga sa lungime și unul s-ar putea gândi că nu e nevoie ca malurile să fie întărite împotriva invadatorilor. Dar în istoria Sallei s-a întâmplat deseori ca oamenii Glinului să traverseze Huishul cu barca pentru a purta război și la fel de des noi, cei din Salla, am plecat să pustiim Glinul; și nici consemnările referitoare la prietenia dintre Glin și Krell nu sunt mai vesele. În consecință, pe întreaga lungime a râului apar avanposturi militare, iar generali ca Luinn Condorit își petrec întreaga viață scrutând cețurile de peste ape cu gândul la posibilitatea unui atac.

Am petrecut puțin timp la tabăra tatălui lui Noim. Generalul nu semăna mult cu Noim, fiind un om masiv, cu trăsături grosolane, a cărui față, erodată de vârstă și de frustrare, arăta ca o hartă topografică a bolovănoasei Salla de Nord. Niciodată în ultimii cincisprezece ani nu a existat vreo încleștare semnificativă de-a lungul hotarului pe care l-a păzit și cred că această trândăvie l-a făcut să devină neprietenos: vorbea puțin, se încrunta des, transforma orice frază într-un mormăit și se retrăgea rapid în propriile-i visuri. Trebuie să fi fost visurile de război; nu există dubiu că nu se putea uita către râu fără să-și dorească ca acesta să roiască de bărcile de asalt ale Glinului. Din moment ce cu siguranță și pe partea Glinului patrulează oameni asemenea lui, este un miracol că trupele de graniță nu își violează reciproc hotarul din simplă plictiseală, o dată la câțiva ani, implicând provinciile noastre într-un conflict lipsit de sens.

Ne-am plictisit foarte mult acolo. Noim era legat prin obligație filială să îl caute pe tatăl său, dar nu aveau ce discuta împreună, iar pentru mine generalul era un străin. Îi spusesem lui Stirron că aveam să stau cu tatăl lui Noim până la căderea primei zăpezi și m-am ținut de cuvânt, dar din fericire nu a fost o vizită prea lungă; iarna vine devreme în nord. În a cincea zi petrecută acolo au început să cadă primii fulgi și am fost dezlegat de promisiunea autoimpusă.

Feriboturi, pendulând între terminalele din trei locuri, leagă Salla de Glin, mai puțin în vreme de război. Noim m-a condus către cel mai apropiat terminal în zorii negri ai unei zile oarecare, ne-am îmbrățișat solemn și ne-am luat rămas-bun. I-am spus că îi voi trimite adresa mea, odată ce voi avea una în Glin, pentru a mă ține la curent cu întâmplările din Salla. Mi-a promis să aibă grijă de Halum. Am vorbit puțin și despre când aveam să ne vedem din nou toți trei; poate că mă vor vizita în Glin anul viitor, poate că vom merge tustrei în vacanță în Manneran. Am făcut aceste planuri cu puțină convingere în glas.

— Această zi a despărțirii nu ar trebui să vină niciodată, a spus Noim.

— Despărțirile sunt urmate de reuniri, i-am spus nepăsător.

— Ai fi putut să ajungi la o înțelegere cu fratele tău, Kinnall.

— Nu a existat niciodată speranță pentru așa ceva.

— Stirron a vorbit cu drag despre tine. Să fi fost oare nesincer?

— Deocamdată, chiar îi sunt drag. Dar în curând îi va deveni incomod să aibă un frate care să locuiască lângă el, apoi jenant și în cele din urmă imposibil. Un septarh doarme cel mai bine când prin preajmă nu există niciun potențial rival cu sânge albastru.

Sirena feribotului a dat semnalul de plecare.

Am strâns brațul lui Noim și ne-am luat rămas-bun din nou, grăbiți. Ultimul lucru pe care i l-am spus a fost:

— Când îl vei vedea pe septarh, spune-i că fratele lui îl iubește.

Apoi m-am îmbarcat.

Traversarea a fost foarte rapidă. După mai puțin de o oră m-am pomenit pe solul străin al Glinului. Autoritățile de la imigrări m-au inspectat grăbit, dar s-au muiat la vederea pașaportului meu roșu-aprins, semnalându-mi locul în rândul nobilimii, cu o dungă aurie ce demonstra că fac parte din familia septarhului. Am primit imediat viza, valabilă pentru o ședere nedeterminată. Oficialii de genul ăsta sunt bârfitori; nu încape îndoială că erau deja la telefon în secunda în care i-am părăsit, dându-le de veste guvernanților lor că un prinț al Sallei era în țară și presupun că nu mult mai târziu această informație ajunsese la urechile reprezentanților diplomatici ai Sallei din Glin, care urmau să o transmită fratelui meu, spre neplăcerea lui.

Peste drum de clădirea vămii am dat peste o filială a Băncii Legământului din Glin și am schimbat banii din Salla în moneda nordicilor. Cu noile fonduri am închiriat un șofer care să mă ducă până în Capitală, căreia i se spune Glain, cale de o jumătate de zi la nord de graniță.

Drumul era îngust și sinuos și traversa provincia pustie pe unde atingerea iernii smulsese de mult frunzele din copaci, iar nămeți de zăpadă murdară mărgineau șoseaua. Glin este o provincie înghețată. A fost colonizată de oameni puritani care au considerat că viața e prea ușoară în Salla și dacă ar fi rămas acolo s-ar fi îndepărtat de Legământ; nereușind să-i convingă pe înaintașii noștri să adopte un stil de viață evlavios, au plecat, traversând Huishul pe plute, și s-au mutat în nord. Oameni duri, într-un ținut

dur; oricât de sărăcăcioasă ar fi fost agricultura în Salla, era de două ori mai neroditoare în Glin, unde se trăiește în principal din pescuit, din produse de artizanat, din tranzacții comerciale și din piraterie. Dacă mama mea nu ar fi provenit din Glin, nu l-aș fi ales niciodată ca destinație a exilului. Nu că aș fi câștigat ceva de pe urma legăturilor familiale.

Capitolul 14

Căderea nopții m-a găsit în Glain. Este un oraș împrejmuit de ziduri, asemenea capitalei Sallei, dar în rest destul de diferit. Cetatea Sallei deține putere și maiestuozitate; clădirile sunt construite din blocuri mari de piatră solidă, bazalt negru și granit trandafiriu din carierele din munți și străzile sunt largi și copleșitoare, îngăduind panorame generoase și promenade splendide. În afara obiceiului nostru de a avea ferestre înguste, Cetatea Sallei este primitoare, iar ahitectura trâmbițează lumii cutezanța și independența cetățenilor ei. În schimb, Glainul oferă privirii un spectacol hidos.

Glain este construit din cărămidă galbenă, murdară, dichisită pe alocuri cu gresie roz, jalnică și sărăcăcioasă, care se descompune dacă o împungi cu degetul. Nu are străzi, ci alei; casele se înghesuie una în alta de parcă le e teamă ca nu cumva vreun intrus să se strecoare între ele dacă lasă garda jos. Un bulevard din Glain nu ar impresiona un șanț din Salla. Însă arhitecții Glainului au creat un oraș potrivit doar pentru o nație de confesori din moment ce totul este înclinat, strâmb, asimetric și grosolan. La finalul unui voiaj diplomatic ce i-a purtat pașii prin Glain, fratele meu mi-a descris locul, dar am pus vorbele lui aspre pe seama patriotismului; acum am văzut că Stirron fusese prea blând.

Nici oamenii din Glain nu erau mai agreabili decât orașul lor. Într-o lume unde suspiciunea și secretul sunt virtuți divine, unul se așteaptă să găsească o lipsă acută de

șarm; totuși, i-am găsit pe glaineni virtuoși peste măsură. Haine întunecate, încruntări întunecate, suflete întunecate, inimi mici și închise. Până și vorba le reflectă izolarea spiritului. Limba Glinului este aceeași cu cea a Sallei, dar nordicii au un accent pronunțat, retezând silabele și alterând vocalele. Nu asta a fost ceea ce m-a frapat, ci sintaxa lor de ștergere a sinelui. Șoferul meu, care nu era orășean, așadar părea aproape prietenos, m-a lăsat la han, unde, a presupus el, voi fi tratat cu amabilitate. Am intrat și am spus:

— Unul dorește o cameră pentru această noapte, poate și pentru încă câteva zile.

Hangiul s-a uitat la mine cu răutate, de parcă spusesem „eu vreau o cameră" sau ceva la fel de declasat. Ulterior am aflat că până și perifraza noastră uzuală de politețe pare prea vanitoasă în ochii nordicilor; nu trebuia să spun „unul dorește o cameră", ci mai degrabă să întreb „este vreo cameră disponibilă?" La un restaurant nu este potrivit să spui „unul va mânca asta și asta", ci „acestea sunt felurile care au fost alese". Și așa mai departe, modificând orice într-o formă pasivă îngreunată pentru a ocoli păcatul de a recunoaște existența propriului sine. Ca preț pentru ignoranța mea, hangiul mi-a dat cea mai proastă cameră și m-a taxat de două ori tariful normal. Vorbirea m-a dat de gol ca fiind un om din Salla; de ce ar fi curtenitor? Dar la semnarea contractului pentru găzduirea peste noapte a trebuit să-i arăt pașaportul, care l-a lăsat fără cuvinte, realizând că este gazda unui prinț venit în vizită; s-a înmuiat considerabil și m-a întrebat dacă doresc să-mi trimită în cameră o sticlă de vin sau o damă de companie. Am acceptat vinul, dar am refuzat fata, căci eram foarte tânăr și speriat peste măsură de bolile care s-ar fi putut ascunde în vintre străine. În acea noapte am stat singur în cameră și m-am uitat cum se înecă fulgii de zăpadă într-un canal aflat sub fereastră, simțindu-mă de atunci mai izolat de omenire decât m-am mai simțit vreodată.

Capitolul 15

S-a scurs mai mult de o săptămână înainte să-mi găsesc curajul de a apela la rudele mamei mele. Am cutreierat orașul ore întregi în fiecare zi, cu mantia înfășurată strâns, împotriva vântului, minunându-mă de urâțenia a tot ceea ce priveam, oameni și clădiri deopotrivă. Am găsit Ambasada Sallei și m-am fâțâit pe lângă ea, nedorind să intru, ci doar să mă bucur de legătura pe care clădirea turtită și mohorâtă o avea cu ținutul meu natal. Am cumpărat o grămadă de cărți prost tipărite și am stat să citesc târziu în noapte pentru a învăța câte ceva despre provincia mea adoptivă: aveam o istorie a Glinului, un ghid al orașului Glain și un interminabil poem epic legat de întemeierea primelor așezări la nord de Huish și multe altele. Mi-am înecat singurătatea în vin – nu vinul Glinului, căci nu se face niciun strop aici, ci mai degrabă vinul dulce-auriu al Manneranului, care este importat în butoaie gigantice. Am dormit prost. Într-o noapte am visat că Stirron a murit ca urmare a unui atac vascular cerebral și că începuseră căutările pentru mine. De câteva ori am văzut în timpul somnului șoimul-cu-corn străpungându-l mortal pe tatăl meu; e un vis care încă mă bântuie, venind de două-trei ori pe an. Am scris scrisori lungi către Halum și Noim, apoi le-am rupt în bucăți pentru că duhneau a autocompătimire. I-am scris una lui Stirron, implorându-l să mă ierte pentru că fugisem, dar am rupt-o și pe aceea. Când totul părea fără rost, l-am rugat pe hangiu să-mi facă rost

de o prostituată. Mi-a trimis o fată slăbănoagă, cu un an sau doi mai mare decât mine, cu sâni mari și ciudați care se bălăbăneau ca două baloane umflate.

— Se spune că ești un prinț din Salla, a spus ea sfios, întinzându-se pe jos și depărtându-și coapsele. Fără să-i răspund, m-am pus deasupra ei și am pătruns-o, mărimea organului meu făcând-o să scâncească de frică și de plăcere deopotrivă, și a început să-și bâțâie șoldurile atât de sălbatic, încât sămânța a țâșnit din mine în mai puțin de o secundă. M-am înfuriat pe mine pentru asta și mi-am revărsat mânia pe ea, smulgându-mă de lângă fată și urlând:

— Cine ți-a spus să începi să te miști? Eu nu eram pregătit să te miști. Eu nu voiam s-o faci!

A fugit dezbrăcată din camera mea, mai îngrozită cred de obscenitățile mele decât de mânia mea. Nu mai spusesem niciodată „eu" în fața unei femei. Dar era doar o târfă, până la urmă. M-am spălat timp de o oră după asta. În naivitatea mea, m-am temut ca hangiul să nu mă dea afară pentru că vorbisem atât de vulgar cu fata, însă nu mi-a spus nimic. Nici măcar în Glin unul nu trebuie să fie politicos cu târfele.

Mi-am dat seama că simțisem un fel de plăcere ciudată când îi strigasem cuvintele acelea. M-am abandonat unor bizare reverii, în care mi-am imaginat-o pe curva cu sâni mari goală în patul meu în timp ce tronam peste ea strigând „Eu! Eu! Eu! Eu! Eu!" Asemenea fantezii aveau puterea de a-mi face masculinitatea să se ridice mândră. M-am gândit să merg la un confesor pentru a mă lecui de gândul impur, dar în loc să fac asta, două nopți mai târziu i-am cerut hangiului încă o târfă și cu fiecare împingere a corpului meu am strigat în gând „Eu! Pe mine! Eu! Pe mine!"

În acest fel mi-am cheltuit moștenirea în capitala puritanului Glin, cu târfe, băutură și hoinăreală. Când duhoarea

lâncezelii mele a început să mă deranjeze, am pus timiditatea deoparte și m-am dus să-mi văd rudele.

Mama mea fusese fiica unui prim-septarh al Glinului; el era mort, la fel și fiul și succesorul lui; acum, fiul fiului său, Truis, nepotul mamei mele, ocupa tronul. Mi se părea prea îndrăzneț din partea mea să caut trecere direct la vărul meu regal. Truis al Glinului ar pune în balanță problemele de stat și cele de rudenie și s-ar putea să nu dorească să-l ajute pe fratele fugar al primului septarh al Sallei, de frică să nu creeze neînțelegeri între el și Stirron. Dar aveam o mătușă, Nioll, sora mai mică a mamei mele, care venise des în Cetatea Sallei când trăia mama mea și care mă îndrăgise când eram copil; oare nu m-ar ajuta?

Ea înrudise puterea cu puterea. Soțul ei era marchizul de Huish, care avea o influență considerabilă la curtea septarhului și – pentru că în Glin nu era considerat dizgrațios pentru nobilime să se implice în comerț – controla cea mai bogată agenție comercială a provinciei. Astfel de agenții sunt asemănătoare băncilor, dar de altă speță; ele împrumută bani tâlharilor, negustorilor și lorzilor industriei, doar că la cursuri falimentare și întotdeauna preluând o parte din antreprizele pe care le susțin; astfel își introduc tentaculele în sute de organizații și obțin o influență imensă în treburile comerciale. În Salla, aceste agenții au fost interzise în urmă cu o sută de ani, dar în Glin ele prosperă aproape ca un al doilea guvern. Nu îndrăgeam deloc sistemul, totuși preferam să mă alătur lui decât să cerșesc.

După câteva întrebări adresate hangiului, am aflat cum să ajung la palatul marchizului. Conform standardelor glainene, era o clădire impresionantă, compusă din trei aripi care se încrucișau lângă un lac artificial limpede precum cristalul, în sectorul de oraș dedicat aristocraților. Nu am încercat să mă strecor înăuntru; venisem pregătit cu un

bilet care să o informeze pe marchiză că nepotul ei Kinnall, fiul septarhului din Salla, se afla cazat la un anume han din Glain și dorea să fie primit în audiență. M-am întors în cameră și am așteptat. A treia zi, hangiul, cu ochii bulbucați de evlavie, a bătut în ușă pentru a-mi spune că am un vizitator cu livreaua marchizului de Huish. Nioll trimisese o mașină după mine; am fost dus la palatul ei, care era mult mai luxos pe dinăuntru decât pe afară, și am fost primit într-un salon măreț, tapetat în mod ingenios cu oglinzi aranjate în unghiul potrivit una față de alta pentru a da impresia de infinit.

Îmbătrânise foarte mult în cei șase-șapte ani scurși de când o văzusem ultima oară, însă uimirea mea în fața părului ei albit și a feței ridate a dispărut înaintea surprinderii ei legată de transformarea mea dintr-un copilaș într-o namilă de bărbat într-un timp atât de scurt. Ne-am îmbrățișat după obiceiul Glinului, lipindu-ne vârfurile degetelor; și-a prezentat condoleanțele pentru moartea tatălui meu și scuzele pentru absența de la încoronarea lui Stirron; apoi m-a întrebat ce mă aduce în Glin și i-am explicat, dar nu a părut deloc surprinsă. Îmi propusesem să rămân aici? Da, i-am spus. Și cum aveam să mă întrețin? Lucrând în agenția soțului ei, am explicat, dacă se poate să obțin un post acolo. Nu a reacționat ca și cum ambiția mea i se păruse nerealistă, ci doar m-a întrebat dacă aveam competențe care să mă recomande în fața marchizului. I-am răspuns că fusesem instruit în codul legal din Salla (fără a preciza cât de incompletă era pregătirea mea) și că aș putea valorifica legăturile agenției cu acea provincie; de asemenea, am spus că am legături de liant cu Segvord Helalam, Înalt Justițiar al Portului Manneran, și că aș putea sluji firma și în afacerile cu Manneranul; în ultimul rând, am subliniat că eram tânăr, puternic și ambițios și m-aș fi dedicat întru totul servirii intereselor agenției, în avantajul

amândurora. Aceste afirmații au părut bine primite de mătușa mea și mi-a promis să aranjeze un interviu cu marchizul în persoană. Am părăsit palatul foarte încântat de perspectivele mele.

Câteva zile mai târziu, am primit vorbă la han că va trebui să mă prezint la birourile agenției. Însă interviul nu era cu marchizul de Huish; urma să mă întâlnesc cu unul dintre administratorii lui, un anume Sisgar. Ar fi trebuit să interpretez asta ca pe un semn. Omul acesta era alunecos de parcă era uns cu ulei, cu o față lipsită de barbă și sprâncene și cu un cap chel care arăta ca și cum era ceruit și o robă verde-închis care era în același timp potrivit de austeră și subtil de ostentativă. M-a întrebat pe scurt despre instruire și experiență anterioară, scoțând la iveală din vreo zece întrebări că dețineam puțin din prima și deloc din a doua; dar mi-a expus neajunsurile într-o manieră amabilă și am presupus că, în ciuda neștiinței mele, originile alese și rudenia cu marchizul îmi vor obține un post. Am fost însă profund dezamăgit. Începusem să nutresc aspirații de ascensiune până într-o poziție de înaltă responsabilitate în această agenție când am auzit ca prin vis cuvintele lui Sisgar:

— Sunt vremuri de restriște, după cum desigur domnia ta înțelege, și este regretabil că ne solicitați într-o perioadă când este necesar să ne reducem cheltuielile. Avantajele angajării dumneavoastră sunt nenumărate, totuși problemele sunt grave. Marchizul dorește să știți că oferirea serviciilor dumneavoastră a fost foarte apreciată și speră să vă includă în firmă când condițiile economice o vor permite.

M-a condus afară din birou zâmbindu-mi deferent și făcând multe plecăciuni. Eram deja în stradă când mi-am dat seama de lovitura pe care tocmai o primisem. Nu îmi puteau oferi nimic, nici măcar o funcție amărâtă de asistent

într-un oficiu din vreun sat. Cum se putea una ca asta? Aproape că am năvălit înapoi având de gând să strig:

— Faceți o greșeală. Aveți de-a face cu vărul septarhului vostru aici. Îl respingeți pe nepotul marchizului!

Dar știau aceste lucruri și totuși îmi închiseseră ușile în nas. Când i-am dat telefon mătușii mele pentru a-mi exprima revolta, am aflat că plecase peste hotare pentru a petrece iarna în înfrunzitul Manneran.

Capitolul 16

Mi-am dat seama până la urmă ce se întâmplase. Mătușa mea îi vorbise marchizului despre mine, iar acesta se sfătuise cu septarhul Truis, care, concluzionând că l-ar pune într-o poziție dificilă față de Stirron dacă-mi oferea orice fel de funcție, îi recomandase marchizului să mă refuze. În furia mea m-am gândit să mă duc direct la Truis pentru a protesta, dar am realizat imediat cât de inutil ar fi și din moment ce protectoarea mea, Nioll, plecase pur și simplu din Glin pentru a se descotorosi de mine, știam că nu am nicio speranță în acest sens. Eram singur în Glain la venirea iernii, lipsit de orice rang sau post în acest loc străin, obârșia mea nobilă fiind mai mult decât nefolositoare.

Au urmat lovituri mai puternice.

Într-o dimineață am mers la Banca Legământului din Glin ca să scot bani pentru cheltuielile de întreținere și am aflat că contul meu fusese închis la cererea Marelui Trezorier al Sallei, care investiga posibilitatea unui transfer ilegal de capital din provincie. Făcând scandal și fluturându-mi pașaportul regal peste tot, am reușit să extrag destui bani cât să-mi ajungă de mâncare și cazare pentru șapte zile, dar restul economiilor mele erau pierdute, fiindcă nu mai aveam putere pentru tot felul de contestații și manevre care ar fi putut să deblocheze banii.

Pe urmă am fost vizitat la han de un diplomat al Sallei, un șacal de subsecretar de stat care mi-a amintit, cu multe plecăciuni și formule de respect, că nunta fratelui meu va

avea loc în curând și că se aștepta ca eu să mă întorc pentru a îndeplini rolul de purtător de inel. Fiind conștient că n-aveam să mai părăsesc Cetatea Sallei niciodată dacă intram pe mâinile lui Stirron, i-am explicat că afaceri urgente mă obligau să rămân în Glain în perioada nunții și am stăruit să-i fie transmise septarhului cele mai sincere păreri de rău. Subsecretarul a primit toate acestea cu bunăvoința tipică profesiei, dar nu mi-a fost greu să detectez licărirea sălbatică de plăcere din spatele măștii sale; îmi cumpăram necazuri, își spunea, și era bucuros să mă ajute să închei contractul.

În a patra zi de la acest eveniment, hangiul a venit să-mi spună că nu mai puteam sta la el pentru că pașaportul îmi fusese anulat și nu mai aveam un statut legal în Glin.

Era imposibil. Un pașaport regal, ca al meu, este oferit pe viață și are valabilitate în orice provincie din Velada Borthan, cu excepția vremurilor de război, iar acum nu era niciun război între Salla și Glin. Hangiul a ridicat din umeri la auzul cuvintelor mele; mi-a arătat înștiințarea primită de la poliție prin care i se ordona să-l evacueze pe străinul ilegal și mi-a sugerat să mă adresez biroului potrivit din cadrul serviciilor civile glinene în cazul în care am vreo obiecție, fiindcă nu era de competența lui să mă ajute. Am considerat imprudentă lansarea unui astfel de apel. Mi s-a părut absurd să depun plângere și, dacă mi-aș fi făcut apariția la vreun birou guvernamental, erau șanse mari să fiu arestat imediat și îmbrâncit peste Huish, în brațele lui Stirron.

Prevăzând că un asemenea arest reprezenta desfășurarea de evenimente cea mai probabilă, m-am întrebat cum pot să mă feresc de agenții guvernamentali. Simțeam acut lipsa surorii-liant și a fratelui-liant, căci cui altcuiva puteam cere ajutorul și sfatul? În Glin nu exista nimeni căruia să-i pot spune „unul este înfricoșat, unul este în mare pericol,

unul dorește ajutorul tău". Sufletele tuturor ridicaseră ziduri împotriva mea prin tradiția neîndurătoare. În întreaga lume existau doar două persoane pe care le puteam considera confidentele mele, însă acestea se aflau la mare depărtare. Trebuia să-mi găsesc singur izbăvirea.

Mă voi ascunde, am decis. Hangiul mi-a oferit câteva ore în care să mă pregătesc. Mi-am ras barba, am schimbat pelerina regală cu zdrențele închise la culoare ale altui chiriaș aproape cât mine de înalt și am aranjat amanetarea inelului meu de ceremonie. Lucrurile rămase le-am îndesat într-o legătură ce-avea să-mi servească drept cocoașă și am ieșit din han șchiopătând, cu un ochi strâns închis și cu gura strâmbată mult într-o parte. Dacă a fost o deghizare care ar fi putut păcăli pe cineva, n-aș putea spune; din fericire, nu m-a așteptat nimeni să mă aresteze și, urâțit în acest mod, am reușit să ies din Glain, sub o ploaie măruntă și rece care în curând s-a transformat în zăpadă.

Capitolul 17

În fața porții de nord-vest a orașului (căci acolo m-au purtat pașii), un camion greoi a trecut huruind pe lângă mine și cauciucurile i s-au rostogolit printr-o băltoacă de noroi pe jumătate înghețat, stropindu-mă din plin. M-am oprit să curăț de pe moletiere mizeria aceea rece; camionul s-a oprit și șoferul a coborât exclamând:

— E pricină de cerut iertare. N-am intenționat să te stropesc.

Această curtoazie m-a surprins atât de tare, încât m-am îndreptat la înălțimea mea normală și am renunțat la grimasa care îmi urâțea chipul. Era limpede că șoferul mă crezuse un bătrân plăpând și încovoiat; și-a manifestat uimirea față de transformarea mea și a râs cu poftă. Nu știam ce să spun. În tăcerea mea uluită, mi-a zis:

— Dacă ai nevoie sau dorință, e loc pentru unul să călătorească.

În mintea mea a încolțit o minunată fantezie: urma să mă conducă către coastă, unde m-aș fi îmbarcat pe un vas comercial spre Manneran și în acel tărâm tropical vesel m-aș fi lăsat la mila tatălui surorii mele liant, scăpând de această hărțuială.

— În ce direcție mergi? l-am întrebat.

— Spre vest, către munți.

S-a zis cu Manneranul. Am acceptat voiajul oricum. Nu mi-a prezentat niciun contract de definire a obligațiilor, dar am trecut peste asta. Preț de câteva minute nu

am vorbit; mă mulțumeam să ascult zgomotul produs de roți pe drumul înzăpezit și să mă gândesc la distanța care creștea între mine și polițiștii din Glain.

— Străin, nu-i așa? a spus în cele din urmă.

— Întocmai.

Temându-mă să nu fie dat vreun semnal de alarmă pentru un om din Salla, am decis cu întârziere să adopt vorba molatică a locuitorilor din sud, pe care o învățasem de la Halum, sperând că va ajunge să creadă că nu i-am vorbit inițial cu accent de Salla.

— Călătorești cu un băținaș din Manneran care găsește iarna voastră un lucru străin și apăsător.

— Ce te-a adus în nord? m-a întrebat.

— Soluționarea testamentului mamei unuia. Era o femeie din Glain.

— Și te-au slujit bine avocații?

— Banii ei s-au topit în mâna lor și n-a mai rămas nimic.

— Povestea obișnuită. Ești strâmtorat, nu-i așa?

— Sărac lipit, am recunoscut.

— Da, da, unul înțelege situația în care te afli, pentru că unul a fost și el în aceeași situație. Cred că se poate face ceva pentru tine.

Am realizat din frazarea lui, din faptul că nu folosise construirea pasivă glineană, că și el trebuie să fi fost din altă țară. Întorcându-mă pentru a-l privi în ochi, am spus:

— Are unul dreptate că și tu ești din altă parte?

— E adevărat.

— Accentul tău nu este familiar. Vreo provincie vestică?

— O, nu, nu.

— Deci nu din Salla?

— Manneran, a spus și a pufnit într-un râs sănătos, apoi mi-a acoperit rușinea și confuzia spunând: Îți iese bine accentul, prietene. Dar nu mai e nevoie să depui efort.

— Unul nu aude manneraneană în vocea ta, m-am bâlbâit.

— Unul a trăit mult timp în Glin, a spus, și vocea unuia este o supă de inflexiuni.

Nu am reușit să-l păcălesc, dar nici nu a făcut vreo încercare de a-mi afla identitatea și părea să nu îi pese cine aș putea fi sau de unde vin. Am vorbit o vreme nestingheriți. Mi-a spus că deține o fabrică de cherestea în vestul Glinului, sus, la jumătatea coastei Huishtorilor, unde cresc copacii-de-miere cu ace galbene; înainte să fi ajuns prea departe, îmi oferea o slujbă de tăietor de lemne în tabăra lui. Remunerația era proastă, a zis, dar unul respira aer curat acolo, nu vedeai niciodată oficiali guvernamentali, iar pașapoartele și actele de identitate nu aveau importanță.

Desigur că am acceptat. Tabăra lui era pitoresc amplasată deasupra unui lac de munte sclipitor care nu înghețа niciodată, căci era alimentat de un pârâu cald al cărui izvor se spunea că este situat adânc sub Câmpiile Pârjolite. Colosalele piscuri acoperite de gheață ale Huishtorilor erau suspendate deasupra noastră și nu departe se afla Poarta Glinului, pasul prin care se trece din Glin în Câmpiile Pârjolite, traversând o porțiune aspră din Câmpiile Înghețate. Avea în slujba lui o sută de oameni, grosolani și cu limbaj obscen, strigând întruna, lipsiți de rușine, „eu" și „pe mine", dar erau oameni muncitori și onești, iar eu nu mai fusesem niciodată până atunci în preajma unora ca ei. Planul meu era să petrec iarna aici, să-mi economisesc salariul și să plec spre Manneran când strângeam bani pentru călătorie. Ceva vești din lumea de afară ajungeau în tabără din când în când și am aflat astfel că autoritățile glinene căutau un anumit prinț tânăr din Salla despre care se credea că înnebunise și rătăcea pe undeva prin Glin; septarhul Stirron dorea ca nefericitul să fie adus degrabă în patria lui, pentru îngrijirea medicală de care avea nevoie cu disperare. Am bănuit că șoselele și

porturile vor fi monitorizate și de aceea mi-am prelungit șederea în munți și peste primăvară, apoi, grija adâncindu-mi-se, am stat și peste vară. În cele din urmă, am petrecut acolo ceva mai mult de un an.

A fost o perioadă care m-a schimbat într-o foarte mare măsură. Am muncit din greu, doborând copacii uriași pe orice fel de vreme, înlăturându-le crengile, apoi alimentam fabrica de cherestea, o zi lungă, obositoare și rece, dar seara aveam vin fiert din belșug și la fiecare zece zile un pluton de femei aduse dintr-un orășel învecinat pentru amuzamentul nostru. Greutatea mi-a crescut cu încă jumătate, numai masă musculară, și m-am tot înălțat până când l-am depășit pe cel mai înalt tăietor din tabără și se făceau glume pe seama staturii mele. Barba mi se îndesise și unghiurile feței mele se schimbaseră pe măsură ce forma bucălată a tinereții mă părăsea. Mi-au plăcut mai mult tăietorii decât curtenii în jurul cărora îmi petrecusem zilele în trecut. Puțini dintre ei erau în stare să citească și nu știau nimic despre etichetă, dar erau oameni veseli și degajați care se simțeau bine în pielea lor. N-aș vrea să vă imaginați că erau cu inima deschisă și obișnuiau să facă schimb de confidențe doar fiindcă vorbeau cu „eu" și „mine"; păstrau Legământul din acest punct de vedere și poate că în legătură cu anumite lucruri erau chiar mai secretoși decât oamenii educați. Păreau totuși să aibă sufletul mai însorit decât cei care vorbesc în pasive și pronume impersonale și probabil că șederea mea în mijlocul lor a plantat în mine sămânța subversiunii, înțelegerea erorii fundamentale a Legământului pe care pământeanul Schweiz avea s-o cultive până la înflorire.

Nu le-am dezvăluit nimic despre rangul sau originea mea. Puteau vedea și singuri, după cât de netedă îmi era pielea, că nu prea făcusem munci grele și modul în care vorbeam era cel puțin un semn distinctiv al unui om

educat, dacă nu de obârșie înaltă. Dar nu le-am spus nimic despre trecutul meu și nici n-am fost întrebat. Tot ceea ce am spus a fost că provin din Salla, din moment ce accentul mă trăda oricum ca fiind sallan; m-au asigurat că nu trebuie să vorbesc despre trecutul meu. Angajatorul, cred, și-a dat seama demult că eu eram prințul fugar pe care îl căuta Stirron, însă nu m-a întrebat niciodată în legătură cu asta. Pentru prima oară în viața mea, atunci, am avut o identitate separată de statutul meu regal. Am încetat să fiu lordul Kinnall, al doilea fiu al septarhului, și eram doar Darival, tăietorul uriaș de lemne din Salla.

De pe urma acelei transformări am învățat multe. Nu jucasem niciodată rolul unui tânăr nobil fudul și bătăuș; a fi al doilea născut insuflă o anumită modestie până și într-un aristocrat. Cu toate acestea, nu am putut să nu mă simt deosebit de oamenii de rând. Mi se oferise totul, mi se făcuseră plecăciuni, fusesem servit și cocoloșit; bărbații îmi vorbeau curtenitor și făceau gesturi formale de respect chiar și când eram copil. Eram totuși fiul unui septarh, carevasăzică un rege, căci septarhii sunt conducători ereditari și fac astfel parte din ritualul de succesiune a regilor omenirii, o filieră care datează din zorile colonizării Borthanului și dinainte, înapoi printre stele până la Pământul însuși, până la dinastiile pierdute și uitate ale națiunilor lui străvechi, finalmente până la căpeteniile mascate și pictate care tronau în peșterile preistorice. Și eu făceam parte din descendența aceasta, un om cu sânge albastru, cumva superior prin împrejurarea nașterii privilegiate. Dar în această tabără de tăietori de lemne din munți am ajuns să înțeleg că regii nu sunt altceva decât oameni ridicați pe un piedestal. Nu zeii îi ung, ci mai degrabă voința oamenilor, tot aceasta putându-i lipsi de rangul înalt; dacă Stirron ar fi fost înlăturat de o insurecție și în locul lui ar fi devenit septarh confesorul dezgustător din Orașul Vechi al Sallei, nu ar fi

fost el introdus în această succesiune mistică de regi, iar Stirron și cu mine făcuți praf și pulbere? Și nu ar deveni atunci fiii acelui duhovnic mândri de sângele lor, asemenea mie, cu toate că tatăl lor fusese, o mare parte din viață, un nimeni, iar bunicul lor chiar mai puțin? Știu, știu, înțelepții ar spune că sărutul zeilor s-a abătut asupra acelui confesor, înălțându-l pe el și progeniturile lui și sfințindu-i pentru totdeauna, însă eu, în timp ce doboram copaci pe coastele Huishtorilor, am văzut regalitatea cu mai multă claritate și fiind eu însumi izgonit în urma unor evenimente am realizat că nu eram altceva decât un om între oameni și că asta fusesem dintotdeauna. Ceea ce reușeam să devin depindea de înzestrarea mea naturală și de ambiție, nu de rangul întâmplător.

Atât de satisfăcătoare a fost această revelație și atât de mult se schimbase percepția de sine, încât șederea mea în munți nu mi se mai părea un exil, ci mai degrabă o vacanță. Visul meu de a fugi către o viață comodă în Manneran m-a părăsit și, chiar și după ce strânsesem mai mult decât suficient să-mi plătesc drumul până în acel ținut, mi-am dat seama că nu-mi mai doream să plec. Nu doar frica de arest mă ținuse printre tăietorii de lemne, ci și dragostea pentru aerul rece și curat din Huishtori, pentru noua mea meserie dificilă și pentru oamenii necioplți, dar autentici, printre care trăiam. Am rămas, așadar, și în timpul verii și al toamnei, întâmpinând venirea iernii fără a avea de gând să plec.

Mi-ar fi plăcut să rămân acolo, însă am fost nevoit să caut refugiu în altă parte. Într-o după-amiază de iarnă nespus de tristă, cu cerul ca fierul și cu amenințarea unui viscol stând deasupra noastră ca un pumn, au adus târfele din oraș pentru noaptea noastră de zbenguială și de această dată s-a aflat printre ele o nou-venită a cărei voce trăda ținutul ei natal ca fiind Salla. Am auzit-o imediat ce femeile

au intrat vesele în salonul de distracții și m-aș fi furișat afară, dar m-a observat și a țipat fără întârziere:

— Uite, acolo! Cu siguranță acela este prințul nostru dispărut.

Am râs și am încercat să conving pe toată lumea că era beată sau nebună, dar obrajii mei stacojii m-au dat de gol și pădurenii s-au uitat la mine cu alți ochi. Un prinț? Un prinț? Așa să fi fost? Au șușotit între ei înghiontindu-se și făcând cu ochiul. Dându-mi seama de primejdia în care mă aflam, am solicitat femeia pentru mine și am tras-o la o parte, iar când am rămas singuri am încercat s-o conving că se înșela:

— Nu sunt prinț, i-am spus, ci doar un simplu tăietor de lemne.

Nu voia să audă.

— Lordul Kinnall a defilat la procesiunea funerară a septarhului, mi-a spus, și aceasta l-a privit cu acești ochi. Și tu ești el!

Cu cât protestam mai mult, cu atât devenea mai convinsă. Nu era loc de schimbare în mintea ei. Chiar și când ne-am îmbrățișat, era atât de copleșită de venerație la gândul că i se dăruia fiului unui septarh, încât vintrele ei au rămas uscate și i-am provocat durere când am penetrat-o.

Târziu în acea noapte, când petrecerea luase sfârșit, patronul meu a venit la mine, solemn și tulburat.

— Una dintre fete a spus lucruri stranii despre tine în această seară. Dacă are dreptate, ești în pericol, căci la întoarcerea în satul ei va răspândi zvonul și destul de curând va veni aici poliția.

— Unul trebuie să fugă? l-am întrebat.

— Alegerea îți aparține. Sunt încă valabile avertismentele referitoare la acest prinț; dacă tu ești el, nimeni de aici nu te poate proteja de autorități.

— Atunci unul trebuie să fugă. În zori.

— Acum, a spus. Cât timp fata e aici și doarme.

Mi-a pus în mână bani valabili în Glin, cu mult mai mult decât îmi datora; mi-am strâns puținele bunuri și am ieșit împreună. Era o noapte fără lună și vântul iernii bătea nemilos. În lumina stelelor am văzut lucirea unei ninsori ușoare. Patronul m-a condus în liniște în josul versantului, după satul dintre dealuri de unde veniseră târfele, și apoi de-a lungul unui drum dintr-o fundătură pe care am mers timp de câteva ore. În zori ne aflam în Glinul central-sudic, nu tocmai departe de Râul Huish. A oprit, în sfârșit, într-un sat numit Klaek, format din mici case din piatră mărginite de largi câmpuri înzăpezite. Lăsându-mă în camion, a intrat în prima căsuță și a ieșit, după o clipă, însoțit de un om zbârcit care a revărsat un torent de instrucțiuni și gesticulări; cu ajutorul îndrumărilor am găsit drumul spre locul pe care îl căuta patronul meu, casa unui fermier pe nume Stumwil. Acest Stumwil avea părul blond, era cam cât mine de înalt, cu ochi albaștri spălăciți și un zâmbet umil. Poate că era vreo rubedenie de-a patronului meu sau, mai degrabă, avea o datorie la el – nu am întrebat. În orice caz, a acceptat cu dragă inimă cererea lui și m-a acceptat drept chiriaș. M-a îmbrățișat și a pornit prin zăpada care începea să se așternă; nu l-am mai văzut niciodată. Sper ca zeii să fi fost binevoitori cu el, așa cum a fost el cu mine.

Capitolul 18

Căsuța avea o singură încăpere, împărțită în mai multe zone separate de draperii subțiri. Stumwil a atârnat o nouă perdea, mi-a dat paie pentru saltea și colțul meu a fost gata. Eram șapte sub acel acoperiș: Stumwil și cu mine, nevasta lui Stumwil, o țărancă trudită despre care aș fi putut crede că este mama lui, trei dintre copiii lor – doi băieți care mai aveau câțiva ani până la maturitate și o fată în plină adolescență – și sora-liant a fetei, care locuia cu ei în acel an. Erau oameni veseli, inocenți și de încredere. Cu toate că nu știau nimic despre mine, m-au adoptat imediat ca membru al familiei, un unchi necunoscut întors pe neașteptate dintr-o călătorie îndepărtată. Nu m-am așteptat să fiu acceptat atât de ușor. La început, am pus acest lucru pe seama vreunei obligații prin care fostul meu patron i-a legat de mine, dar nu a fost așa. Amabilitatea lor indiscutabilă era cât se poate de naturală. Mâncam la masa lor; stăteam printre ei în jurul focului lor; luam parte la jocurile lor. La fiecare cinci nopți, Stumwil umplea cu apă fierbinte o vană uriașă, adâncă, pentru toată familia, și eu mă îmbăiam odată cu ei, câte doi sau trei dintre noi în același timp, deși mă stânjenea să mă ating de trupurile durdulii ale fiicei lui Stumwil și prietenei ei. Presupun că aș fi putut-o avea pe fiică sau pe prietena ei, dacă aș fi dorit, însă m-am ferit de ele, crezând că seducerea lor ar fi contrară regulilor ospitalității. Mai târziu, când am înțeles mai multe despre țărani, am realizat că de fapt abstinența mea fusese o încălcare

a ospitalității, pentru că fetele erau la vârsta potrivită și cu siguranță dornice, iar eu le-am desconsiderat. Dar am aflat toate astea abia după ce părăsisem casa lui Stumwil. Acum, fetele acelea au copii mari. Presupun că între timp m-au iertat pentru lipsa mea de galanterie.

Plăteam o taxă pentru găzduire și ajutam la treburile casnice, deși în timpul iernii nu prea era nimic de făcut în afară de deszăpezire și întreținerea focului. Niciunul dintre ei nu s-a arătat curios în legătură cu identitatea sau cu trecutul meu. Nu mi-au adresat nicio întrebare și cred că nicio întrebare nu le-a încolțit vreodată în minte. Și nici ceilalți săteni nu și-au băgat nasul, cu toate că m-au cercetat atent, așa cum ar fi făcut-o cu orice străin.

Ziarele ajungeau doar ocazional în acest sat, iar cele care ajungeau treceau din mână în mână până când le citeau toți, apoi erau depozitate la vinăria din capul străzii principale. Le-am consultat acolo, o arhivă de fragmente pătate și zdrențuite, și am luat la cunoștință, cât de mult am putut, de evenimentele ultimului an. Am aflat că nunta fratelui meu Stirron avusese loc în perioada prevăzută și se desfășurase conform programului deja stabilit, bucurându-se de fastul cuvenit; figura lui uscățivă și îngrijorată se vedea pe o bucată neclară, împroșcată cu grăsime, de ziar vechi și lângă el se afla mireasa-i radioasă, dar nu am reușit să-i disting trăsăturile. Exista tensiune între Glin și Krell asupra drepturilor de pescuit într-o zonă disputată a coastei și muriseră oameni în hărțuielile de la graniță. Îl compătimeam pe generalul Condorit, al cărui sector de strajă se afla aproape la capătul opus al hotarului Glin-Krell și care trebuie să fi pierdut distracția de a implica cumva și Salla în schimbul de focuri. Un monstru marin de zece ori cât lungimea unui om, cu solzi aurii, fusese zărit în Golful Sumar de un grup de pescari manneraneni care juraseră solemn în Capela de Piatră că povestea lor este adevărată.

Primul-septarh din Threish, un tâlhar sângeros dacă e să dai crezare zvonurilor care circulă despre el, abdicase și trăia într-o casă a zeilor din munții din vest, nu departe de Pasul Stroin, servind ca duhovnic pentru pelerinii care aveau ca destinație Manneranul. Acestea erau știrile. Nu am găsit nicio referire la mine. Probabil că Stirron nu mai era interesat să fiu capturat și adus înapoi în Salla.

Prin urmare, era posibil să nu mai fiu în pericol dacă încercam să plec din Glin.

Oricât de dornic eram să scap din acea provincie geroasă unde propriul meu neam mă repudiase și doar străinii îmi arătaseră afecțiune, erau două motive care mă împiedicau. În primul rând, voiam să stau cu Stumwil până când îl puteam ajuta cu semănatul din primăvară, ca mulțumire pentru bunătatea lui și a familiei sale. În al doilea rând, nu doream să pornesc într-o călătorie atât de primejdioasă fără a mă confesa, de teamă ca nu cumva, în urma unui incident, sufletul meu să ajungă la zei încă plin de otravă. Acest sat, Klaek, nu avea un confesor propriu, ci depindea pentru mângâiere de duhovnicii itineranți care treceau ocazional prin provincie. În timpul iernii, acești drumeți treceau foarte rar, așadar, vrând-nevrând, nu m-am confesat de la sfârșitul verii, când un membru al acestei confrerii a vizitat fabrica de cherestea. Simțeam nevoia să-mi descarc sufletul.

Sfârșitul iernii a fost marcat de o furtună de zăpadă care a îmbrăcat fiecare crenguță cu o pojghiță de gheață, iar imediat a venit dezghețul. Întreaga lume s-a topit. Klaek era înconjurat de oceane de noroi. Un confesor care conducea o mașină de teren veche a venit până la noi prin această mare alunecoasă și s-a instalat într-o baracă, făcând afaceri profitabile printre săteni. Am fost la el în a cincea zi a vizitei sale, când cozile erau mai mici, și mi-am ușurat sufletul preț de două ore, necruțându-l de niciun

detaliu, nici de adevărul despre identitatea mea, nici de teoria mea subversivă despre regalitate și nici de obișnuitele murdării, pofte reprimate și mândrii. Fusese o porție mult mai mare, evident, decât se aștepta să primească un duhovnic de la țară și părea că se înfoaie pe măsură ce vorbeam; la final, tremura la fel de tare ca mine și abia mai putea articula cuvintele. M-am întrebat unde merg confesorii pentru a se despovăra de toate păcatele și durerile pe care le absorb de la clienți. Le este interzis să discute cu oamenii de rând despre orice au aflat în confesional; aveau oare confesori ai confesorilor, servitori ai servitorilor cărora le puteau transmite ceea ce nu puteau spune nimănui altcuiva? Nu pricepeam cum poate suporta un duhovnic, de-a lungul unei zile, o asemenea încărcătură emoțională.

Cu sufletul curățat, n-aveam decât să aștept până la vremea semănatului și nu mai era mult până atunci. Perioada de cultivare în Glin e scurtă; se însămânțează înainte ca puterea iernii să fi slăbit de tot, pentru ca semințele să prindă fiecare rază de soare a primăverii. Stumwil a așteptat până când a fost sigur că dezghețul nu va fi urmat de o ultimă ninsoare, apoi, când pământul era încă o mlaștină însetată, el și familia lui au ieșit pe câmp să planteze grâu, ierburi aromate și ciulini-albaștri.

Obiceiul era să se meargă la plantare dezbrăcat. În prima dimineață, ieșind din căsuța lui Stumwil, i-am văzut pe vecini mergând goi către brazde, copii, părinți și bunici despuiați până la piele, cu saci de semințe aruncați pe umeri, un alai de genunchi noduroși, burți lăsate, sâni fleșcăiți și fese zbârcite, un spectacol grotesc înveselit, ici-colo, de trupurile netede și ferme ale celor tineri. Crezând că visez cu ochii deschiși, am observat că Stumwil, soția și fiica lui se dezbrăcaseră și îmi făceau semne să fac același lucru. Și-au luat sacii și au ieșit din casă. Cei doi fii mai mici au alergat după ei, lăsându-mă cu sora-liant a fiicei lui Stumwil,

care dormise prea mult și abia apăruse. Și-a lepădat și ea hainele; avea un trup suplu și vioi, sâni mici și semeți cu sfârcuri întunecate și coapse zvelte și bine modelate. În timp ce-mi dădeam jos hainele, am întrebat-o:

— Cum se face că toată lumea iese afară dezbrăcată pe o vreme atât de geroasă?

— Noroiul îi face să alunece și e mai ușor să speli pielea goală decât hainele, mi-a explicat.

Era destul adevăr în spusele ei, căci semănatul era un spectacol comic, țăranii patinând în nămolul înșelător la fiecare al zecelea pas făcut. Cădeau pe șolduri sau în fund și se ridicau mânjiți de noroi; era o chestiune de pricepere·să apuci gâtul sacului în timp ce te răsturnai, astfel încât prețioasele semințe să nu se împrăștie. Am căzut și eu ca toți ceilalți, prinzând mișcarea destul de repede, și era într-adevăr plăcut să aluneci, căci noroiul avea o textură plăcută, voluptuoasă. Așa că am mărșăluit în continuare, împleticindu-ne și clătinându-ne, râzând și cântând, punând semințele în solul moale și rece, toți fiind acoperiți, din cap până-n picioare, cu nămol. Am tremurat groaznic la plecare, dar în curând am fost încălzit de râsete și de căzături, iar când ziua de lucru a luat sfârșit ne-am strâns în fața căsuței lui Stumwil, dezbrăcați de haine și lipsiți de rușine, și ne-am stropit unul pe altul cu găleți cu apă pentru a ne curăța. Mi se părea perfect logic să prefere să-și expună pieile mai degrabă decât hainele trudei unei asemenea zile, însă de fapt explicația fetei fusese incorectă; am aflat de la Stumwil, în cursul săptămânii, că goliciunea era o chestiune religioasă, un semn de umilință în fața zeilor recoltei și nimic altceva.

În opt zile am terminat semănatul. Într-a noua, urându-i lui Stumwil și alor lui o recoltă îmbelșugată, mi-am luat tălpășița din satul Klaek și am început drumeția către coastă.

Capitolul 19

În prima zi, un vecin de-al lui Stumwil m-a dus spre est cu căruța. Am mers pe jos, mare parte dintr-a doua zi, am găsit o modalitate de a mă deplasa într-a treia și a patra și am mers din nou pe jos într-a cincea și a șasea. Aerul era rece, dar în el se simțea cântecul primăverii, căci mugurii înfloreau și păsările se întorceau. Am ocolit orașul Glain, care ar fi putut fi periculos pentru mine, și, fără niciun fel de evenimente de care să-mi amintesc, mi-am croit drum grabnic către Biumar, principalul port și al doilea oraș ca populație din Glin.

Părea un loc mai drăguț decât Glainul, deși nu era nici pe departe frumos: o întindere cenușie și soioasă a unui oraș supradimensionat, înghesuit lângă un ocean cenușiu și amenințător. În prima mea zi acolo am fost informat că toate serviciile pentru pasageri dintre Glin și provinciile din sud fuseseră suspendate cu trei cicluri lunare înainte, din cauza piraților care operau din Krell, căci Glin și Krell se aflau, neoficial, în război. Singura cale de a ajunge în Manneran era, după câte se părea, pe uscat via Salla și nu doream deloc asta. Eram descurcăreț totuși. Am făcut rost de o cameră într-o tavernă din apropierea docurilor și am petrecut câteva zile trăgând cu urechea la bârfele marinarilor. Serviciile pentru pasageri or fi fost suspendate, dar am descoperit că navigația comercială nu era, întrucât prosperitatea Glinului depindea de ea; convoaie de vase comerciale, puternic înarmate, funcționau după

programul obișnuit. Un marinar șchiop, care stătea în aceeași tavernă cu mine, mi-a spus, când vinul albastru al Sallei l-a uns îndeajuns, că un convoi comercial de acest gen urma să plece într-o săptămână și că el deținea o slujbă la bordul uneia dintre nave. M-am gândit ca în ajunul plecării să-l îmbăt și să-i împrumut identitatea, cum se face în poveștile cu pirați ale copilăriei, dar mi-a venit în minte o metodă mai puțin impresionantă: am cumpărat documentele lui de îmbarcare. Suma pe care i-am oferit-o a fost mai mare decât ce ar fi câștigat îmbarcându-se către Manneran și înapoi, așa că a acceptat fericit să-mi ia banii și să mă lase să plec în locul lui. Am petrecut o noapte lungă de beție discutând despre îndatoririle sale de pe navă, fiindcă nu știam nimic despre marinărie. La ivirea zorilor tot nu știam nimic, dar mă gândisem la câteva moduri în care puteam mima o oarecare competență.

***

Am urcat fără probleme la bordul vasului, o ambarcațiune eoliană joasă plină ochi cu bunuri glinene. Verificarea documentelor s-a făcut superficial. Mi-am luat în primire cabina, m-am instalat și m-am prezentat la datorie. Am reușit să duc la bun sfârșit în jur de jumătate din treburile pe care m-au pus să le fac în primele câteva zile, prin imitare și practicare; pe celelalte le-am făcut doar de mântuială și în curând camarazii mei au realizat că sunt un cârpaci, dar nu m-au spus ofițerilor. Un soi de loialitate plutea peste clasa de jos. Încă o dată mi-am dat seama că perspectiva mea sumbră despre omenire fusese înfloritâ peste măsură de copilăria petrecută printre aristocrați; acești marinari, ca tăietorii de lemne, ca țăranii, erau uniți de un fel de sentiment de tovărășie binevoitoare pe care nu o întâlnisem niciodată în rândurile celor mai apropiați

de Legământ. Au făcut în locul meu îndatoririle pe care nu puteam să le fac singur și eu i-am scutit de treburile plictisitoare la care mă pricepeam, astfel că totul a decurs bine. Frecam punțile, curățam filtrele și petreceam ore nenumărate manevrând tunurile împotriva atacurilor piraților. Dar am trecut fără incidente pe lângă țărmul împânzit de pirați al Krellului și ne-am furișat cu ușurință în josul coastei Sallei, care era deja înverzită de primăvară.

***

Prima noastră escală a fost la Cofalon, principalul port al Sallei, pentru cinci zile de comerț. Eram îngrijorat, pentru că nu știusem că era planificată vreo oprire în ținutul meu natal. M-am gândit inițial să spun că sunt bolnav și să mă refugiez sub punte cât stăteam în Cofalon; pe urmă m-am gândit c-ar fi o dovadă de lașitate, spunându-mi că, dacă vrea să își păstreze bărbăția, un bărbat trebuie să înfrunte frecvent pericolele. Astfel, am purces cu îndrăzneală la băut și desfrâu în oraș, împreună cu camarazii mei, convins că trecerea timpului mi-a schimbat destul înfățișarea și că nimeni nu s-ar aștepta să-l găsească pe fratele pierdut al Lordului Stirron în hainele grosolane ale unui marinar, într-un oraș cum e acesta. Riscul meu fusese încununat de succes: am fost netulburat toate cele cinci zile. Din ziare și din auzite am aflat tot ce am putut despre evenimentele petrecute în Salla în cursul anului și jumătate scurs de la plecarea mea. Stirron, din câte am înțeles, era privit de popor ca un cârmuitor bun. A reușit în timpul iernii să scoată provincia din foamete cumpărând în termeni favorabili un surplus de hrană de la Manneran și fermele noastre avuseseră noroc de atunci. Taxele scăzuseră. Oamenii erau mulțumiți. Soția lui Stirron născuse un băiat, Lordul Dariv, care era acum urmașul primei-septarhii,

și încă un fiu era pe drum. Despre Lordul Kinnall, fratele septarhului, nu se menționa nimic; fusese uitat de parcă nu existase niciodată.

Am făcut și alte escale în josul coastei, câteva în sudul Sallei, câteva în Manneranul de Nord. Și am ajuns devreme la acel mare port din colțul de sud-est al continentului nostru, orașul sacru al Manneranului, capitala provinciei care poartă același nume. Manneran avea să fie locul în care viața mea o lua de la început.

Capitolul 20

Provincia Manneran a fost favorizată de zei. Aerul e blând și plăcut, încărcat tot anul de mireasma florilor. Iarna nu ajunge atât de departe în sud și manneranenii, când doresc să vadă zăpadă, merg ca turiști pe piscurile Huishtorilor și privesc uimiți stratul ciudat și rece de alb care se preschimbă în apă pe alte meleaguri. Marea caldă care mărginește Manneranul la est și la sud oferă destulă mâncare pentru a hrăni jumătate din populația continentului, iar la sud-vest se află Golful Sumar, cu și mai multe roade. În Manneran a fost rareori război, ținând cont că este apărat de popoarele ținuturilor de vest de un scut de munți și de ape și separat de vecinul din nord, Salla, de imensul torent al Râului Woyn. Am încercat când și când să invadăm Manneranul pe apă, dar niciodată siguri că vom fi încununați de succes, cum nici nu am avut vreun succes; când Salla intră serios într-un război, întotdeauna vrăjmașul este Glinul.

Și orașul Manneran a fost probabil binecuvântat de zei. Sălașul său este cel mai bun bazin portuar natural din întregul Velada Borthan, un golf adânc, încadrat de două degete de uscat de-o parte și de alta, care țâșnesc unul spre altul în așa fel încât nu este nevoie de niciun dig și vasele stau ancorate cu ușurință. Acest port este o sursă valoroasă pentru prosperitatea provinciei. Constituie legătura principală dintre provinciile de est și cele de vest, întrucât schimburile comerciale terestre sunt minime de-a lungul

continentului din pricina obstacolelor naturale ale Câmpiilor Pârjolite. Pe de altă parte, pentru că planeta noastră nu are combustibili naturali, cel puțin din câte știm noi, traficul aerian este inexistent. Așadar, vapoarele celor nouă provincii de vest călătoresc spre est prin Strâmtoarea Sumar către Portul Manneran și vapoarele din Manneran fac drumuri regulate către coasta de vest. Apoi manneranenii comercializează bunurile vestice în Salla, Glin și Krell cu propriile vapoare, bucurându-se de profiturile obișnuite ale intermedierilor. Portul Manneran este singurul loc de pe lumea noastră unde se amestecă oameni din toate cele treisprezece provincii și unde toate cele treisprezece steaguri pot fi văzute laolaltă; și acest comerț înfloritor varsă un potop nemărginit de bogăție în cuferele manneranenilor. În plus, districtele din interiorul regiunii sunt bogate și fertile, chiar până la versanții Huishtorilor, care la această latitudine nu sunt înghețați decât pe piscuri. Fermele din Manneran obțin două-trei recolte pe an și prin Pasul Stroin manneranenii au acces la Câmpiile Inundate și la toate straniile și valoroasele fructe și mirodenii produse acolo. Nu e de mirare, în consecință, că aceia care iubesc luxul își încearcă norocul în Manneran.

De parcă norocul nu le este de ajuns, manneranenii au convins lumea că ei trăiesc în cel mai sacru loc de pe Borthan și își înmulțesc veniturile prin întreținerea unor sanctuare sfinte care funcționează ca niște magneți pentru pelerini. Ai zice că Threishul, aflat pe coasta de vest, unde s-au așezat prima dată înaintașii noștri și unde a fost conceput Legământul, reprezintă un loc de pelerinaj fără egal. Într-adevăr, există un soi de sanctuar în Threish, vizitat de vesticii prea săraci pentru a călători până în Manneran. Dar Manneranul s-a consacrat ca sfânt printre sfinți. Este cea mai tânără dintre provinciile noastre, cu excepția regatului secesionist Krell; totuși, printr-o demonstrație a

credinței interioare și o publicitate energică, Manneranul a reușit să devină sacru. E totuși ironic, întrucât, dintre toți locuitorii celor treisprezece provincii, manneranenii respectă cel mai puțin Legământul; traiul lor tropical i-a înmuiat întrucâtva și își deschid sufletele unul în fața altuia într-o măsură care le-ar asigura ostracizarea ca dezvăluitori-de-sine în Glin sau Salla. Cu toate acestea, au Capela de Piatră, unde se spune că au fost înfăptuite miracole autentice și că zeii s-au înfățișat în carne și oase cu doar șapte sute de ani în urmă și unde oricine speră că în Ziua Numelui copilul său își va primi numele de adult. Oameni din toate colțurile continentului vin la acest festival, spre marele profit al hotelierilor manneraneni. Până și eu mi-am primit numele de adult în Capela de Piatră.

Capitolul 21

Când am ancorat în Manneran și docherii erau ocupați cu descărcarea navei noastre, mi-am luat leafa și am părăsit vasul pentru a intra în oraș. M-am oprit la capătul debarcaderului pentru a lua o viză temporară de la ofițerii mannerani de la imigrări.

— Cât timp veți sta în oraș? am fost întrebat și am răspuns amabil că aveam de gând să petrec printre ei trei zile, cu toate că aveam de gând să mă stabilesc în acel loc pentru tot restul vieții.

Mai fusesem de două ori în Manneran: o dată când abia ieșisem din pruncie, pentru a fi legat de Halum, și o dată când aveam șapte ani, de Ziua Numelui. Amintirile mele despre oraș se limitau la configurații vagi și întâmplătoare de culori: nuanțele de roz pal, verde și albastru ale clădirilor, masele de verde-închis ale vegetației luxuriante, negrul interiorului solemn al Capelei de Piatră. Pe măsură ce mă îndepărtam de țărm, acele culori m-au bombardat din nou și imagini strălucitoare din copilărie mi-au licărit în fața ochilor copleșiți. Manneran nu e construit din piatră, așa cum sunt orașele noastre nordice, ci mai degrabă dintr-un fel de ipsos artificial pe care îl pictează în tente deschise, pastelate, astfel încât fiecare zid și fațadă cântă cu voioșie și tremură ca o perdea în bătaia soarelui. Era o zi senină și razele de lumină țopăiau jucăuș peste tot, de parcă străzile erau în flăcări, forțându-mă să-mi feresc ochii de puterea lor. Am fost năucit și de complexitatea străzilor. Arhitecții manneraneni

se bazează în mare măsură pe ornamente; clădirile sunt împodobite cu balcoane bogat decorate cu fier forjat, caneluri fanteziste, țigle viu colorate și draperii țipătoare. În consecință, ochiul nordic privește la prima vedere o zăpăceală monstruoasă, care se dizolvă treptat într-o panoramă grațioasă. Sunt plante cât vezi cu ochii: copaci de-o parte și de alta a străzilor, vițe revărsându-se din jardiniere, flori țâșnind din ghivecele de pe trotuare și indicii ale vegetației bogate în curțile retrase ale caselor. Efectul creat este rafinat și sofisticat, o întrepătrundere a junglei luxuriante și a texturilor urbane disciplinate. Manneran este un oraș extraordinar, subtil, senzual și înfloritor.

Amintirile din copilărie nu mă pregătiseră pentru căldură. O ceață aburindă învăluia străzile. Aerul era umed și greoi. Aveam senzația că pot atinge căldura, că o pot înșfăca și că o pot stoarce ca pe apa din atmosferă. Ploua cu fierbințeală și eu eram îmbibat în ea. Purtam o uniformă gri, aspră și grea, ediția standard de iarnă de pe navele comerciale glinene, dar aceasta era o dimineață toridă de primăvară în Manneran; douăzeci de pași în acea umiditate sufocantă și eram gata să-mi rup hainele ponosite și să merg dezbrăcat.

Am aflat adresa lui Segvord Helalam, tatăl surorii mele liant, dintr-o carte de telefon. Am luat un taxi și am mers acolo. Helalam locuia în afara orașului, într-o suburbie înfrunzită și răcoroasă, cu case somptuoase și lacuri scânteietoare; un zid înalt de cărămidă îi ocrotea proprietatea de privirile trecătorilor. Am sunat la poartă și am așteptat să fiu scanat. Taxiul a așteptat și el, de parcă șoferul știa cu siguranță că urma să fiu întors din drum. O voce din interiorul casei, un majordom, fără îndoială, m-a chestionat prin intermediul scanerului și i-am răspuns:

— Kinnall Darival al Sallei, frate-liant al fiicei Înaltului Justițiar Helalam, dorește să apeleze la tatăl surorii lui liant.

— Lordul Kinnall este mort, am fost informat cu răceală. Nu sunteți decât un impostor.

Am sunat din nou.

— Scanează asta și judecă dacă el este mort, i-am spus ținând în dreptul mașinăriei pașaportul meu regal, pe care îl ascunsesem atât de mult timp. Înaintea ta se află Kinnall Darival și nu îți va fi bine dacă îi refuzi accesul către Înaltul Justițiar.

— Pașapoartele pot fi furate. Pot fi falsificate.

— Deschide poarta!

N-am primit niciun răspuns. Am sunat și a treia oară și de această dată majordomul nevăzut mi-a spus că va chema poliția dacă nu aveam să plec imediat. Șoferul taxiului meu, parcat chiar peste drum, a tușit politicos. Nu luasem în calcul una ca asta. Trebuia să mă întorc în oraș, să mă cazez undeva și să-i scriu lui Segvord Helalam că aș vrea să-l întâlnesc, oferindu-i dovezi că sunt viu?

Din fericire, am fost cruțat de aceste neplăceri. O mașină neagră, mare și luxoasă, de genul celor folosite doar de cei mai înalți aristocrați, s-a apropiat și din ea a coborât Segvord Helalam, Înaltul Justițiar al Portului Manneran. Era la apogeul carierei sale și se comporta cu o eleganță maiestuoasă: un bărbat scund, dar bine proporționat, cu un cap delicat, față roșie, cu păr alb și o privire ce emana putere și fermitate. Ochii săi de un albastru intens scânteiau ca focul și nasul lui părea un cioc imperial, însă prin zâmbetul cald și binevoitor reușea să înlăture impresia de cruzime. Era recunoscut în Manneran ca fiind un om înțelept și cumpătat. M-am îndreptat imediat spre el, strigând bucuros „Tată-liant!" Răsucindu-se în loc, s-a uitat la mine cu uluire și doi tineri impunători care fuseseră cu el în mașină s-au poziționat între mine și Înaltul Justițiar de parcă mă crezuseră asasin.

— Gărzile tale de corp se pot relaxa, am spus. Nu reușești să-l recunoști pe Kinnall al Sallei?

— Lordul Kinnall a decedat anul trecut, a răspuns iute Segvord.

— Aceasta este o veste supărătoare pentru însuși Kinnall, i-am zis.

M-am îndreptat, reluând ținuta princiară pentru întâia dată de la plecarea mea din orașul Glain, și am gesticulat către protectorii Înaltului Justițiar cu o asemenea vehemență încât au cedat terenul, retrăgându-se în lateral. Segvord m-a cercetat cu atenție. Mă văzuse ultima oară la încoronarea fratelui meu; trecuseră doi ani de atunci și ultima urmă de blândețe copilărească dispăruse de pe chipul meu. Anul de doborât copaci îmi întărise trupul, iarna petrecută printre fermieri îmi asprise fața și săptămânile de marinărie își lăsaseră și ele amprente puternice: eram soios și neîngrijit, cu părul încâlcit și barba zburlită. Privirea lui Segvord a pătruns treptat prin aceste transformări până când s-a convins de identitatea mea; apoi, pe neașteptate, s-a repezit către mine, îmbrățișându-mă cu atâta fervoare încât aproape mi-am pierdut echilibrul. Mi-a strigat numele și eu l-am strigat pe al lui; apoi poarta s-a deschis și Segvord Helalam mi-a făcut semn să intru. Nobilul palat crem se ridica înaintea mea, ținta tuturor rătăcirilor și eforturilor mele.

Capitolul 22

Am fost condus către o cameră frumoasă și mi s-a spus că urma să fie a mea. Au venit două servitoare, care au smuls de pe mine ținuta de marinar, apoi m-au escortat, chicotind întruna, către o uriașă cadă faianțată, unde m-au îmbăiat și parfumat, mi-au tuns părul și barba și m-au lăsat să le ating cu vârfurile degetelor. Mi-au adus haine dintr-o țesătură fină, de un soi pe care nu l-am mai purtat de când mă aflam la Curte, diafane, albe și răcoroase. Și mi-au oferit bijuterii, un set de trei inele – am aflat mai târziu – cu o aschie din podeaua Capelei de Piatră și un pandantiv sclipitor, un cristal-de-copac din ținutul Threish atârnat pe un șnur de piele. Într-un final, după câteva ore de lustruire, am fost socotit demn de a fi prezentat Înaltului Justițiar. Segvord m-a primit în biroul lui, care era de fapt o sală măreață demnă de palatul unui septarh, în care trona precum un cârmuitor. Îmi aduc aminte că mă cam deranja pretențiozitatea lui, pentru că nu numai că nu avea sânge regal, dar provenea din pătura de jos a aristocrației manneranene și nu avusese niciun fel de statut până când numirea în postul de înalt funcționar i-a deschis drumul spre faimă și bogăție.

Am întrebat fără întârziere despre sora mea liant Halum.

— Îi merge bine, mi-a spus, cu toate că sufletul ei a fost împovărat de veștile despre presupusa ta moarte.

— Unde se află acum?

— În vacanță, în Golful Sumar, pe o insulă pe care avem o vilă.

Am simțit un fior.

— Este căsătorită?

— Spre regretul tuturor celor care o cunosc, nu este.

— Are pe cineva, totuși?

— Nu, răspunse Segvord. Pare că preferă castitatea. Desigur, este foarte tânără. Când se va întoarce, poate ai putea vorbi cu ea, s-o faci să înțeleagă că e timpul să-și caute un soț, pentru că acum își poate găsi un lord atrăgător. Peste câțiva ani, fecioarele tinere vor avea prioritate în fața ei.

— Cât de curând se va întoarce din această insulă?

— În orice moment, spuse Înaltul Justițiar. Cât de uimită va fi să te găsească aici!

L-am rugat să-mi povestească despre împrejurările morții mele. A răspuns că în urmă cu doi ani sosise vestea, că înnebunisem și că rătăceam în Glin, lipsit de ajutor și delirând. Segvord mi-a zâmbit de parcă-mi spunea că știa prea bine care fuseseră motivele plecării mele din Salla și că nu fusese nimic nebunesc în decizia mea.

— Apoi, mi-a spus, s-a auzit că Lordul Stirron a trimis agenți în Glin după tine, ca să fii adus înapoi pentru tratament. La acea vreme, Halum s-a temut groaznic pentru siguranța ta. Și în cele din urmă, vara trecută, unul dintre miniștrii fratelui tău a declarat că ai plecat să cutreieri Huishtorii glineni în miezul iernii și te-ai pierdut în zăpezi, într-un viscol căruia nimeni nu i-ar fi putut supraviețui.

— Dar evident că trupul Lordului Kinnall nu a fost recuperat în lunile calde ale anului trecut și a fost lăsat să putrezească în Huishtori în loc să fie adus înapoi în Salla pentru o înmormântare cum se cuvine.

— Nu au fost vești despre găsirea trupului, nu.

— Atunci e limpede, am spus, că trupul Lordului Kinnall s-a trezit primăvara și a călătorit prin lume într-o paradă fantomatică, văzându-și de drum spre sud, iar acum,

într-un final, s-a prezentat la ușa Înaltului Justițiar al Portului Manneran.

— O fantomă sănătoasă, râse Segvord.

— Dar și obosită.

— Ce ți s-a întâmplat în Glin?

— O perioadă friguroasă din toate punctele de vedere.

I-am povestit despre umilința la care m-au supus rudele mamei mele, despre șederea în munte și tot restul. Auzind acestea, a dorit să afle care erau planurile mele în Manneran; i-am răspuns că n-aveam alte planuri decât să-mi găsesc o ocupație onorabilă și să am succes, să mă căsătoresc și să trăiesc liniștit la casa mea, de vreme ce Salla avea porțile închise pentru mine și Glin nu mă atrăgea. Segvord m-a aprobat cu seriozitate și mi-a spus că biroul său avea disponibil, chiar în acel moment, un post de funcționar. Slujba nu era bine remunerată și nu se bucura de mult prestigiu. Era absurd să-i ceri unui prinț din linia regală a Sallei să o accepte, dar era totuși muncă cinstită, cu șanse rezonabile de promovare, și îmi putea folosi drept sprijin cât timp mă obișnuiam cu stilul de viață manneranean. Din moment ce mă gândisem la o astfel de oportunitate încă de la început, i-am spus fără întârziere c-aș lucra bucuros pentru el, fără să iau în seamă sângele regal, din moment ce toate astea rămăseseră în urma mea, isprăvite și în fond închipuite.

— Ce va reuși să ajungă unul aici, am declamat sobru, va depinde în totalitate de meritele unuia, nu de rangul purtat, nici de influențele acestuia.

Ceea ce era desigur doar vorbărie goală: în loc să negociez nașterea mea privilegiată, urma să profit aici de pe urma liantului cu fiica Înaltului Justițiar al Portului Manneran, o legătură creată exclusiv în urma obârșiei mele elevate, deci unde era meritul în toată asta?

Capitolul 23

Căutătorii se apropie de mine pe zi ce trece. Ierî, în timpul unei plimbări lungi prin această zonă a Câmpiilor Pârjolite, am găsit, cale bună spre sud de aici, urma proaspătă a unei mașini adânc imprimată în crusta uscată și fragilă de nisip roșu. Și în această dimineață, plimbându-mă alene prin locul în care se adună șoimii-cu-corn – atras acolo de vreun impuls sinucigaș probabil? –, am auzit un zumzăit pe cer și m-am uitat în sus pentru a vedea trecând pe deasupra un avion militar al Sallei. Nu se văd des vehicule zburătoare pe aici. A coborât în picaj și a descris cercuri, în felul șoimului-cu-corn, dar m-am ascuns după o movilă și cred că am scăpat nevăzut.

S-ar putea să mă înșel în ceea ce privește aceste intruziuni, iar mașina să fi fost doar a vreunui grup de vânători în trecere prin regiune, avionul doar într-un zbor de antrenament. Dar nu cred. Dacă există vânători pe aici, pe mine mă vânează. Lațul se va strânge în jurul meu. Trebuie să încerc să scriu mai repede și să fiu mai concis; mi-au rămas atâtea lucruri pe care vreau să le spun și mă tem să nu fiu întrerupt înainte de a termina. Stirron, mai dă-mi câteva săptămâni!

Capitolul 24

Înaltul Justițiar al Portului este unul dintre funcționarii supremi ai Manneranului. El deține jurisdicție asupra tuturor relațiilor comerciale din Capitală; dacă apar dispute între comercianți, sunt rezolvate în tribunalul lui și prin tratat are autoritate asupra cetățenilor oricărei provincii, în așa fel încât un căpitan de vas din Glin sau Krell, un sallan sau un vestic, când se înfățișează în fața Înaltului Justițiar, se supune verdictului fără drept de apel la tribunalele din patria sa. Acesta era rolul de bază al Înaltului Justițiar, dar, dacă nu ar fi decât un arbitru al gâlcevilor mercantile, nu ar deține măreția pe care o are. Oricum, de-a lungul secolelor i-au intrat în atribuții și alte responsabilități. Doar el poate reglementa fluxul vaselor străine în port, oferind permise de trafic comercial pentru un anumit număr de nave glinene pe an, atâtea din Threish, atâtea din Salla. Prosperitatea a douăsprezece provincii depinde de hotărârile lui. Prin urmare, este curtat de septarhi, acoperit de daruri, respectat și preamărit, în speranța că va permite unui ținut sau altuia să suplimenteze navele în anul următor. Înaltul Justițiar este, deci, filtrul economic al Velada Borthanului, deschizând și închizând piața de desfacere după bunul său plac; face asta nu după toane, ci după aprecierea fluxului și a refluxului de bogăție pe cuprinsul continentului; așadar, rolul pe care îl are în societatea noastră este unul esențial.

Postul nu constituie obiectul eredității, dar numirea se face pe viață și un Înalt Justițiar nu poate fi înlăturat decât

în urma unor proceduri complicate și aproape imposibile de punere sub urmărire penală. Așa se face că un Înalt Justițiar capabil, cum e Segvord Helalam, poate deveni mai puternic în Manneran decât însuși primul-septarh. Septarhia Manneranului este în declin în orice caz; două dintre cele șapte scaune nu au mai fost ocupate în ultimii o sută și ceva de ani și ocupanții celorlalte cinci au cedat atât de mult din autoritatea lor funcționarilor civili, încât au ajuns puțin mai mult decât figuri ceremoniale. Primul-septarh încă deține o brumă de măreție, dar trebuie să se consulte cu Înaltul Justițiar al Portului în toate problemele de interes economic și Înaltul Justițiar s-a încâlcit atât de mult în mașinăria de guvernare a Manneranului, încât e greu de spus cu exactitate cine este conducătorul și cine funcționarul de stat.

În a treia mea zi în Manneran, Segvord m-a luat la tribunalul său pentru a-mi da în primire noua slujbă. Eu, care am fost crescut într-un palat, am fost uimit să văd sediul Tribunalului Portului; ceea ce m-a impresionat n-a fost opulența sa (fiindcă nu era vorba de așa ceva), ci dimensiunea. Am văzut o clădire lată, din cărămidă gălbuie, înaltă de patru etaje, îndesată și masivă, care părea să ocupe întreaga lungime a țărmului la două cvartale spre interior de la debarcader. Înăuntrul său, la pupitre uzate din birouri cu tavan înalt, se aflau armate de funcționari trudiți care mutau hârtii și ștampilau chitanțe, iar sufletul mi s-a cutremurat la gândul că acesta va fi modul în care îmi voi petrece zilele. Segvord m-a purtat prin clădire într-un marș fără sfârșit, primind omagiul angajaților în timp ce trecea pe lângă birourile lor; se oprea pe ici, pe colo pentru a saluta pe cineva, pentru a se uita întâmplător peste un raport pe jumătate terminat, pentru a examina un panou pe care, aparent, erau trasate mișcările fiecărui vas aflat la trei zile distanță de Manneran. În cele

din urmă, am intrat într-un apartament grandios, departe de vacarmul și de agitația de mai devreme. Aici prezida Înaltul Justițiar însuși. Arătându-mi o cameră răcoroasă, mobilată splendid, învecinată cu biroul lui judecătoresc, Segvord mi-a spus că aici urma să lucrez eu.

Contractul pe care l-am semnat era asemănător celui al unui confesor: juram să nu dezvălui nimic din ceea ce aș fi putut afla în cursul îndatoririlor mele, cu riscul unor sancțiuni groaznice. Tribunalul Portului mi-a promis angajare pe viață, creșteri salariale periodice și diverse privilegii în legătură cu care prinții nu-și fac griji în mod normal.

Am descoperit rapid că nu urma să fiu un funcționar umil, cu degetele pătate de cerneală. După cum mă prevenise Segvord, salariul era mic și rangul în ierarhia birocratică aproape inexistent, dar responsabilitățile s-au dovedit a fi destul de mari; de fapt, eram secretarul lui personal. Toate rapoartele confidențiale destinate Înaltului Justițiar urmau să treacă mai întâi prin biroul meu. Sarcina mea era să le pun deoparte pe cele lipsite de importanță și să pregătesc rezumate ale celorlalte, toate în afara celor pe care le socoteam de cea mai înaltă importanță, care ajungeau la el în formă completă. Dacă Înaltul Justițiar era filtrul economic al Velada Borthanului, eu aveam să fiu filtrul filtrului, căci avea să citească doar ceea ce îi puneam la dispoziție și să ia deciziile bazându-se pe ceea ce îi ofeream eu. Îndată ce acest lucru mi-a fost clar, mi-am dat seama că Segvord mă plasase pe calea ce ducea spre o putere considerabilă în Manneran.

Capitolul 25

Am așteptat cu nerăbdare revenirea Halumei din insula din Golful Sumar. Nu am avut de peste doi ani nici soră-liant, nici frate-liant, iar confesorii nu le pot lua locul; tânjeam să stau până târziu în noapte cu Halum sau cu Noim, ca pe vremuri, deschizându-ne sufletele unul altuia. Noim era undeva prin Salla, am presupus, dar nu știam unde, și Halum, cu toate că ni se spusese că trebuia să sosească din clipă-n clipă din vacanță, nu a apărut în prima mea săptămână petrecută în Manneran, nici în a doua. Într-o zi oarecare din cursul celei de-a treia săptămâni am părăsit mai devreme biroul Tribunalului, simțindu-mă rău din cauza umidității și a stării de încordare în care am lucrat odată cu preluarea funcției, și am fost condus la moșia lui Segvord. Întrând în curtea principală, în drumul spre camera mea, am zărit în capătul îndepărtat o fată înaltă și zveltă, care smulgea dintr-o plantă agățătoare o floare aurie pentru părul ei negru, lucios. Nu i-am văzut fața, dar după formă și ținută n-am mai avut niciun dubiu în legătură cu ea. Am strigat bucuros „Halum!" și m-am grăbit de-a lungul curții. Însă fruntea ei încruntată, buzele încleștate și privirea rece și distantă mi-au stopat avântul. Ce însemna acea expresie? Era într-adevăr Halum – ochi întunecați, nas fin și mândru, bărbie fermă, pometi îndrăzneți –, însă chipul ei îmi părea străin. Puteau doi ani s-o schimbe atât de mult pe sora mea liant? Diferențele principale dintre Halum pe care mi-o aminteam și femeia pe care o priveam în acea clipă erau subtile, diferențe

de expresie, o ridicare a sprâncenei, o contracție a nărilor, o strâmbare a gurii, de parcă întregul ei suflet se transformase. Existau, de asemenea, diferențe minore ale trăsăturilor, observate pe măsură ce m-am apropiat, dar acestea puteau fi atribuite trecerii timpului sau scăpărilor memoriei mele. Bătăile inimii s-au accelerat, degetele au început să-mi tremure și m-a cuprins o ușoară stare de confuzie. M-aș fi dus la ea să o îmbrățișez, însă m-am temut că este ceva în neregulă cu transformările ei.

— Halum? am întrebat nesigur, cu gâtul uscat.

— Încă nu a ajuns.

O voce ca zăpada căzând pe pământ, mai tăioasă decât a Halumei, mai rezonantă, mai rece.

Eram înmărmurit. Tânăra semăna destul de mult cu Halum pentru a-i fi soră geamănă! Știam de o singură soră a ei, pe atunci un copil căruia încă nu îi crescuseră sânii. Nu era posibil ca ea să-mi fi tăinuit întreaga viață existența unei surori gemene sau a unei surori puțin mai mari. Dar asemănările erau extraordinare și răscolitoare. Am citit că pe vechiul Pământ existau căi de a face din substanțe chimice ființe artificiale care ar fi putut păcăli chiar și o mamă sau un iubit prin asemănarea lor cu o persoană reală și în clipa aceea puteam fi convins că procedeul ajunsese până la noi, de-a lungul secolelor, peste abisul întunericului, și că această falsă Halum din fața mea era o imagine sintetică diavolesc de inteligentă a surorii mele liant reale.

— Iartă această eroare prostească. Unul te-a confundat cu Halum, i-am spus.

— Se întâmplă des.

— Ești vreo rudă de-ale ei?

— Fiică a fratelui Înaltului Justițiar Segvord.

A spus că o cheamă Loimel Helalam. Halum nu-mi vorbise niciodată despre această verișoară, iar dacă o făcuse nu-mi aduceam aminte. Cât de straniu că-mi ascunsese existența

acestei oglindiri! I-am spus numele meu și Loimel l-a recunoscut ca fiind al fratelui-liant al Halumei, despre care era evident că auzise destule; și-a relaxat ușor postura și o parte din răceala care o înconjura s-a topit. În ceea ce mă privește, trecusem peste șocul descoperirii că cea pe care o credeam Halum era altcineva și începusem să o agreez pe Loimel, fiindcă era frumoasă, atrăgătoare și – spre deosebire de Halum – disponibilă. Puteam, dacă mă uitam la ea pieziș, să-mi imaginez că era într-adevăr Halum și am reușit chiar să mă amăgesc să-i accept vocea ca fiind vocea surorii mele liant. Am străbătut împreună curtea și am vorbit. Am aflat că Halum urma să vină acasă în acea seară și că Loimel se afla aici pentru a organiza în onoarea ei o primire cordială; am aflat și unele lucruri despre Loimel, căci, în stilul nechibzuit al multor manneraneni, își păzea intimitatea mai puțin riguros decât ar face-o un nordic. Mi-a spus vârsta ei: un an mai mult decât Halum (și decât mine). Mi-a spus că era necăsătorită, punând capăt de curând unei logodne lipsite de perspective cu un prinț dintr-o veche, dar, din nefericire, scăpătată familie din aristocrația manneraneană. Mi-a explicat că seamănă cu Halum fiindcă mama ei era vară cu mama Halumei, tatăl ei frate cu cel al Halumei și, cinci minute mai târziu, când mergeam ținându-ne de braț, a insinuat cu nerușinare că de fapt Înaltul Justițiar violase patul conjugal al fratelui său mai mare cu mult timp în urmă, astfel încât ea era mai degrabă soră vitregă cu Halum decât verișoară. Și mi-a mai spus multe alte lucruri..

Nu puteam să mă gândesc decât la Halum, Halum, Halum, Halum. Loimel exista pentru mine doar ca o reflexie a surorii mele liant. La o oră după ce ne-am cunoscut, Loimel și cu mine ne aflam în dormitorul meu și când rochia a căzut de pe ea mi-am spus că și pielea Halumei trebuie să fie la fel de catifelată, că sânii Halumei trebuie să semene cu aceștia, că coapsele Halumei sunt la fel de fine, că și sfârcurile

Halumei se întăresc în același fel când degetul unui bărbat le atinge ușor. Am stat apoi dezbrăcat lângă Loimel și am pregătit-o pentru dragoste cu multe mângâieri iscusite. Gemea, își arcuia șoldurile și țipa, am acoperit-o cu trupul meu, dar cu o clipă înainte de penetrare m-a fulgerat un gând, „E interzis! Îți este interzis să te culci cu sora-liant", și dorința mi-a dispărut instantaneu. A fost doar o stânjeneală trecătoare: privindu-i chipul, mi-am spus hotărât că aceasta e Loimel, nu Halum, și bărbăția mi s-a revigorat și trupurile noastre s-au unit. Din păcate, aveam să fiu din nou umilit. În momentul penetrării, mintea mea trădătoare a spus „Pătrunzi în carnea Halumei" și corpul meu la fel de trădător a răspuns cu o explozie instantanee a pasiunii. Cât de complicat ne sunt înlănțuite vintrele de rațiune și ce lucru delicat este când ne împreunăm cu o femeie în timp ce ne prefacem că este alta! M-am prăbușit peste Loimel în rușine și dezgust, ascunzându-mi fața în pernă; dar ea, deja mult excitată, s-a zvârcolit sub mine până când ne-am regăsit vigoarea și de această dată am purtat-o până la extazul dorit.

În acea seară, sora mea liant Halum s-a întors din vacanța petrecută în Golful Sumar și a plâns de fericire când a văzut că sunt în viață. În momentul în care s-a așezat lângă Loimel am fost și mai uluit de asemănarea lor: talia Halumei era mai subțire, sânii Loimelei mai mari, dar astfel de diferențe se regăsesc și la surori adevărate. În majoritatea privințelor, trupurile celor două femei păreau să fi fost definite de același șablon. Cu toate astea, am observat și o diferență profundă, dar subtilă, vizibilă în principal în priviri, prin care, după spusele poemului, strălucește lumina interioară a sufletului. Aura emanată de Halum era delicată ca primele raze molatice de soare ivite prin ceața unei dimineți de vară; ochii Loimelei radiau o scânteiere mai rece, mai aspră, cea a unei după-amiezi mohorâte de iarnă. Uitându-mă când la o fată, când la cealaltă, am formulat o rapidă

judecată intuitivă: „Halum este dragoste pură și Loimel este sine pur". Dar am bătut în retragere din fața acelui verdict din clipa în care a apărut. Nu o cunoșteam pe Loimel; nu o văzusem să fie altfel decât deschisă și generoasă; nu aveam niciun drept să o desconsider în acest mod.

Cei doi ani în care nu am văzut-o nu au îmbătrânit-o pe Halum cât au șlefuit-o, aducându-i frumusețea la strălucire maximă. Pielea ei arămie și cămașa scurtă, albă, o făceau să arate ca o statuie din bronz; unghiurile feței erau mai ascuțite decât fuseseră, conferindu-i o alură delicată de șarm aproape băiețesc; se mișca cu grație, de parcă plutea. Casa era plină de oameni pe care nu îi cunoșteam, invitați la petrecerea organizată cu ocazia întoarcerii acasă a lui Halum, și după prima noastră îmbrățișare a fost luată de lângă mine, fiind lăsat în compania Loimelei. Dar spre sfârșitul serii am pretins dreptul de liant și am luat-o pe Halum în camera mea, spunând:

— Avem de recuperat doi ani de tăcere.

Gândurile se învălmășeau haotic în mintea mea: cum îi puteam spune tot ceea ce mi se întâmplase, cum puteam afla de la ea ceea ce făcuse, totul în prima năvală de cuvinte? Nu-mi puteam ordona gândurile. Ne-am așezat față în față, la o distanță formală, Halum pe patul în care, cu doar câteva ore în urmă, mă culcasem cu vara ei, prefăcându-mă în sinea mea că era Halum. Am făcut schimb de zâmbete ușor forțate.

— De unde ar putea unul să înceapă? am spus, iar Halum, în aceeași clipă, a rostit exact aceleași cuvinte. Asta ne-a făcut să râdem și a risipit tensiunea. Apoi mi-am auzit propria voce întrebând, fără a face vreun preambul, dacă Halum era de părere că Loimel m-ar fi acceptat ca soț.

Capitolul 26

Loimel și cu mine am fost cununați de Segvord Helalam în Capela de Piatră, în toiul verii, după luni întregi de ritualuri pregătitoare și de purificări. Am urmat tradiția la cererea tatălui Loimelei, un om foarte evlavios, și zi după zi am îngenuncheat și am oferit conținutul complet al sufletului meu unui anume Jidd, cel mai cunoscut și costisitor confesor din Manneran. Când am isprăvit cu asta, Loimel și cu mine am plecat în pelerinaj către cele nouă sanctuare ale Manneranului și mi-am tocat micul salariu pe lumânări și tămâie. Am îndeplinit și arhaicul ritual cunoscut sub numele Revelația, în cadrul căruia am mers în zori pe o plajă izolată, însoțiți de Halum și de Segvord, și, protejați de un baldachin minuțios construit, ne-am dezvăluit formal goliciunea unul altuia, astfel încât nici unul dintre noi să nu poată susține ulterior că am pornit în mariaj ascunzându-ne defectele.

Ceremonia uniunii a fost un eveniment grandios, cu muzicieni și cântăreți. Fratele meu liant, Noim, convocat din Salla, mi-a servit drept cavaler de jurământ și a săvârșit legarea prin inele. Primul-septarh al Manneranului, un bătrân palid precum ceara, a luat parte la nuntă, la fel cum a făcut și majoritatea nobilimii locale. Am primit daruri de o valoare imensă. Printre ele se afla un vas aurit încrustat cu pietre prețioase străine, confecționat pe o altă planetă și trimis nouă de către fratele meu Stirron împreună cu un mesaj cordial care exprima regretul că afacerile de

stat îi cer să rămână în Salla. Din moment ce ignorasem nunta lui, nu eram surprins c-o ignora pe a mea. Ceea ce m-a surprins a fost tonul prietenos al scrisorii. Nefăcând nicio referință la circumstanțele dispariției mele din Salla, dar bucuros că veștile referitoare la moartea mea se dovediseră false, Stirron mi-a oferit binecuvântarea lui și mi-a adresat invitația de a veni împreună cu mireasa mea, cât de curând puteam, într-o vizită ceremonială în Capitala lui. După câte se părea, aflase că intenționam să mă stabilesc permanent în Manneran, nefiind astfel un rival pentru tronul lui; așadar, se putea gândi din nou la mine cu afecțiune.

M-am întrebat deseori, și după toți acești ani încă mă întreb, de ce m-a acceptat Loimel. Tocmai refuzase un prinț de pe meleagurile sale din cauza faptului că era sărac: și iată-mă pe mine, tot un prinț, dar unul exilat și chiar mai sărac. De ce m-ar fi luat? Pentru șarmul meu de pețitor? Nu dețineam așa ceva; eram încă tânăr și neîndemânatic. Pentru perspectivele mele de putere și de bogăție? Pe atunci, acele perspective erau neînsemnate. Pentru aspectul meu fizic agreabil? Cu certitudine aveam așa ceva, dar Loimel era prea isteață pentru a se căsători având ca motivație doar umerii lați și mușchii mei puternici; pe lângă asta, prima noastră îmbrățișare amoroasă lăsase să se vadă stângăcia mea ca amant și în cele ce au urmat am reușit rareori să-mi îmbunătățesc performanțele. Am dedus în final că erau două motive pentru care Loimel m-a acceptat ca soț. Primul, pentru că era singură și tulburată după dizolvarea angajamentului anterior, căutând primul refugiu disponibil, s-a oprit asupra mea deoarece eram puternic, atrăgător și proveneam din familia regală. Al doilea, fiindcă Loimel o invidia pe Halum în toate privințele și știa că prin căsătoria cu mine ar fi intrat în posesia singurului lucru pe care Halum nu ar fi putut să-l aibă niciodată.

Motivul pentru care i-am cerut mâna Loimelei nu necesită o investigare profundă pentru a fi descoperit. Halum era cea pe care o iubeam; Loimel era copia ei; Halum îmi era interzisă, așa încât m-am căsătorit cu Loimel. Privind-o pe Loimel, eram liber să-mi imaginez că o priveam pe Halum. Strângând-o în brațe pe Loimel, îmi puteam spune că o strâng în brațe pe Halum. Când m-am oferit ca soț Loimelei nu am simțit niciun fel de dragoste pentru ea și aveam motive să cred că s-ar putea să nici n-o plac; totuși, eram atras către ea ca spre cel mai apropiat substitut al dorinței mele reale.

Căsătoriile încheiate din motive ca ale Loimelei și ale mele nu o duc bine deseori. A noastră a mers prost; am început ca străini și ne-am distanțat din ce în ce mai mult cu cât am împărțit mai mult același pat. Adevărul era că mă căsătorisem cu o fantezie tăinuită, nu cu o femeie. Dar trebuie să ne ghidăm mariajele prin lumea realității și în acea lume soția mea era Loimel.

Capitolul 27

Între timp, în funcția mea de la Tribunalul Portului m-am străduit să onorez slujba pe care tatăl meu liant mi-o oferise. O stivă imensă de rapoarte și memorandumuri ajungea zilnic pe biroul meu; am încercat în fiecare zi să decid care merită atenția Înaltului Justițiar și care trebuie ignorate. Inițial, firește, nu aveam niciun criteriu de selecție. Segvord m-a ajutat totuși, la fel cum au făcuto și mulți dintre funcționarii mai vechi ai Tribunalului, care au fost inspirați să vadă că aveau mai mult de câștigat prin a-mi fi de ajutor decât prin a încerca să împiedice inevitabila mea ascensiune. M-am familiarizat însă repede cu ceea ce aveam de făcut și înainte ca în Manneran să înceapă căldura deplină a verii îmi îndeplineam cu încredere îndatoririle, de parcă îmi petrecusem ultimii douăzeci de ani făcând asta.

Cele mai multe dintre dosarele supuse spre examinare Înaltului Justițiar nu aveau niciun rost. M-am deprins repede să detectez dintr-o inspecție sumară documentele lipsite de importanță, deseori uitându-mă la o singură pagină. Redactarea era grăitoare: am observat că un om care nu se poate exprima clar în scris nu are probabil gânduri care să merite atenție. Stilul este omul. Dacă limba vorbită este prea greoaie și apăsată, sunt șanse mari ca și mintea autorului să fie la fel. Așadar, care este valoarea judecăților lui asupra modului în care funcționează Tribunalul Portului? O minte necioplită și banală oferă percepții

necioplite și banale. A trebuit să fac o amplă muncă de redactare eu însumi, rezumând rapoartele prost întocmite, astfel că orice aș fi deprins referitor la arta literară poate fi atribuit anilor petrecuți în serviciul Înaltului Justițiar. Și stilul meu reflectă omul din spatele condeiului, căci mă știu serios, zelos, prețuind gesturile curtenitoare și predispus la a comunica probabil mai mult decât vor ceilalți să afle; toate aceste trăsături le regăsesc în proza mea. Are minusurile ei, dar sunt mulțumit de ea; eu am minusurile mele, dar sunt mulțumit de mine.

În scurt timp, am conștientizat că cel mai puternic om din Manneran era de fapt o marionetă ale cărei sfori le trăgeam eu. Decideam personal ce cazuri să trateze Înaltul Justițiar, alegeam solicitările pentru permisiuni deosebite pe care le citea, îi ofeream rezumatele pe baza cărora se bazau verdictele lui. Segvord nu-mi îngăduise întâmplător să dobândesc atâta putere. Era necesar ca cineva să sorteze toate documentele primite și până la sosirea mea în Manneran această îndeletnicire căzuse în sarcina unui comitet alcătuit din trei persoane, toate cu ambiții de a-i lua cândva locul lui Segvord. Temându-se de acei oameni, Segvord a aranjat ca ei să fie promovați în poziții care să le ofere mai mult prestigiu, dar în care să aibă mai puține responsabilități. Apoi m-a strecurat pe mine în locul lor. Singurul său fiu murise în copilărie; prin urmare, mie mi-a acordat întregul lui sprijin. Din dragoste pentru Halum, a decis cu luciditate să facă dintr-un prinț sallan fără adăpost una dintre figurile dominante ale Manneranului.

Se știa foarte bine, mulți și-au dat seama de asta cu mult înaintea mea, cât de important aveam să fiu. Prinții prezenți la nunta mea nu au acceptat invitația din respect pentru familia Loimelei, ci pentru a se da bine pe lângă mine. Cuvintele blânde ale lui Stirron au fost menite să asigure faptul că nu voi manifesta ostilitate față de Salla

în ceea ce privește deciziile luate. Nu exista dubiu că vărul meu regal din Glin, Truis, se întreba acum stingherit dacă aflasem că din vina lui îmi fuseseră închise în față ușile provinciei sale; și el a trimis un dar ales pentru ziua căsătoriei mele. Însă valul de daruri nu a încetat odată cu ceremonia nupțială. Primeam constant lucruri frumoase de la cei ale căror interese erau strâns legate de acțiunile Tribunalului Portului. În Salla le-am fi spus acestor cadouri pe nume, adică *mită*; dar Segvord m-a asigurat că în Manneran nu era nicio problemă dacă le acceptam, cât timp nu le lăsam să-mi afecteze obiectivitatea judecății. Acum am realizat cum reușise Segvord, dintr-un salariu modest de judecător, să trăiască asemenea unui prinț. Ce-i drept, câtă vreme mi-am îndeplinit îndatoririle oficiale, am încercat să-mi scot din minte aceste daruri și să evaluez fiecare caz în funcție de importanța sa.

Așadar, mi-am găsit locul în Manneran. Am pus stăpânire pe secretele Tribunalului Portului, am dezvoltat un simț pentru ritmurile comerțului maritim și l-am servit cu abilitate pe Înaltul Justițiar. Mă învârteam printre prinți, judecători și oameni înstăriți. Am cumpărat o mică, dar somptuoasă casă în apropierea celei a lui Segvord și în scurt timp am chemat zidarii pentru a-i mări suprafața. Mă închinam, așa cum o făceau doar persoanele importante, doar la Capela de Piatră, confesându-mă renumitului Jidd. Am fost primit într-o societate atletică elitistă și mi-am demonstrat abilitățile cu sulița pe Stadionul Manneran. Când am vizitat Salla împreună cu soția mea, în primăvara de după nuntă, Stirron m-a primit de parcă eram un septarh manneran, defilând prin Capitală în fața unei mulțimi care mă aclama și ospătându-mă regește la palat. Nu mi-a adresat nicio vorbă referitoare la plecarea mea din Salla, ci a fost întru totul amabil, însă într-o manieră rezervată. Mi-am numit primul fiu, care s-a născut în acea toamnă, după el.

Au mai urmat doi fii, Noim și Kinnall, și două fiice, Halum și Loimel. Băieții erau sănătoși și puternici; fetele promiteau să le facă cinste tizelor cu frumusețea lor. Mi-a plăcut nespus să fiu capul unei familii. Abia așteptam să vină vremea să-mi iau fiii la vânătoare în Câmpiile Pârjolite sau să înfruntăm cataractele Râului Woyn; între timp, am mers la vânătoare fără ei și coarnele multor șoimi au ajuns să-mi decoreze căminul.

Loimel, după cum am spus, a rămas o străină pentru mine. Unul nu se așteaptă să pătrundă în sufletul nevestei atât de mult ca în cel al surorii-liant, dar, în ciuda obiceiurilor de stăpânire a sinelui pe care le menținem, unul se așteaptă să dezvolte un fel de comuniune cu cineva alături de care trăiește. În afară de trup, nu i-am pătruns nimic Loimelei. Căldura și deschiderea pe care mi le arătase la prima întâlnire au dispărut grabnic și a devenit la fel de distantă ca orice nevastă rece a Glinului. Odată, în timp ce făceam dragoste, am folosit cuvântul „eu" așa cum procedam uneori cu târfele și m-a plesnit, apoi s-a răsucit într-o parte pentru a mă alunga din vintrele ei. Ne-am îndepărtat unul de altul. Ea avea viața ei, eu pe a mea; după o vreme, nu am mai făcut nicio încercare de a ne întinde mâinile peste prăpastia care ne despărțea. Ea își petrecea timpul cu muzica, băile, însorirea și smerenia, iar eu cu vânătoarea, sportul, creșterea fiilor mei și munca. Ea și-a găsit amanți și eu amante. Era o căsnicie de gheață. Rareori ne mai ciondăneam; nu eram destul de apropiați nici măcar pentru asta.

Noim și Halum erau cu mine aproape tot timpul. Îmi erau o mare alinare.

La Tribunal, autoritatea și responsabilitatea îmi creșteau an după an. Nu am fost promovat din postul de funcționar al Înaltului Justițiar și nici salariul nu a crescut foarte mult; totuși, întregul Manneran știa că eu îi influențam

deciziile lui Segvord și mă bucuram de un val regesc de „daruri". Treptat, Segvord s-a retras din majoritatea atribuțiilor, lăsându-le în seama mea. Petrecea săptămâni întregi la refugiul său de pe o insulă din Golful Sumar, timp în care semnam și ștampilam documente în numele lui. În al douăzeci și patrulea an al meu și al cincizecilea al lui, a renunțat cu totul la post. Din moment ce nu eram un manneranean nativ, era imposibil pentru mine să devin Înalt Justițiar în locul lui; dar Segvord a aranjat numirea ca succesor a unui individ lipsit de personalitate, un anume Noldo Kalimol, cu înțelegerea că acesta îmi va da mână liberă.

Ai fi îndreptățit să presupui că viața mea în Manneran era una sigură și ușoară, de bogăție și prestigiu. Se scurgea calm săptămână după săptămână și deși nimeni nu are parte de fericire deplină, eu n-aveam niciun motiv de nemulțumire. Am acceptat nepăsător neajunsurile căsniciei mele, fiindcă în societatea noastră dragostea între soț și soție nu e des întâlnită; în ceea ce privește cealaltă amărăciune, dragostea mea fără speranță pentru Halum, am păstrat-o îngropată în adâncul meu și când se ridica dureros de aproape de suprafața sufletului mă alinam cu o vizită la confesorul Jidd. Aș fi putut să trăiesc liniștit până la sfârșitul zilelor mele dacă nu și-ar fi făcut apariția în viața mea pământeanul Schweiz.

Capitolul 28

Pământenii vin rareori pe Borthan. Înaintea lui Schweiz, mai văzusem doar doi, ambii în vremea în care tatăl meu deținea septarhia. Primul era un bărbat înalt cu barbă roșcată care vizitase Salla când aveam în jur de cinci ani; era un călător care rătăcea din lume în lume pentru propria desfătare și tocmai străbătuse de unul singur, pe jos, Câmpiile Pârjolite. Îmi aduc aminte că i-am studiat chipul cu foarte mare atenție, căutând semnele originii lui extraplanetare – un ochi în plus, poate coarne, tentacule sau gheare.

Desigur că n-avea niciun semn, așa că i-am spus deschis că mă îndoiesc de originea sa terestră. Stirron, care avea doi ani în plus de educație față de mine, mi-a zis, pe un ton batjocoritor, că toate lumile din spațiu, inclusiv a noastră, fuseseră colonizate de oameni de pe Pământ, de aceea un pământean arată la fel ca oricare dintre noi. Totuși, când un al doilea pământean a apărut la Curte câțiva ani mai târziu, tot m-am uitat după colți și tentacule. Era un bărbat voinic și voios, cu pielea cafeniu-deschis, un om de știință care inventaria animalele și plantele noastre sălbatice pentru vreo universitate dintr-un colț îndepărtat al galaxiei. Tatăl meu l-a dus în Câmpiile Pârjolite pentru a prinde un șoim-cu-corn; i-am implorat să mă ia și pe mine și-am încasat bătaie fiindcă am fost sâcâitor.

Visam Pământul. L-am căutat în cărți și am văzut o poză cu o planetă albastră cu multe continente și un satelit natural mare, parcă ciupit de vărsat, învârtindu-se în jurul

ei și m-am gândit că de acolo veniserăm toți. Așa începuse totul. Am citit despre regatele și popoarele bătrânului Pământ, despre războaie și pustiire, despre monumente și tragedii. Despre plecarea în spațiul cosmic și despre sosirea în alte sisteme solare. Într-un timp îmi imaginam că eu însumi eram un pământean născut pe acea planetă străveche a minunilor și adus pe Borthan în pruncie pentru a fi schimbat cu un fiu adevărat de septarh. Mi-am spus că atunci când voi crește voi călători spre Pământ și voi umbla prin orașe vechi de zece mii de ani, refăcând drumul migrației care îi adusese pe străbunii străbunilor mei de pe Pământ pe Borthan. Voiam, de asemenea, să dețin un fragment de pe Pământ, un ciob, o bucată de piatră, o monedă uzată, ca legătură tangibilă cu lumea din care migrase omenirea. Și mi-am dorit ca un alt pământean să vină pe Borthan ca să-i pot pune zece mii de întrebări, ca să pot cerși un fragment de Pământ pentru mine, dar nu a venit niciunul, iar când am mai crescut, obsesia pentru prima planetă a omului a dispărut.

Apoi l-am întâlnit pe Schweiz.

Schweiz, ca mulți alți pământeni, era comerciant. La vremea când l-am cunoscut, reprezenta pe Borthan, de câțiva ani, o firmă de exporturi cu sediul într-un sistem solar nu departe de al nostru; distribuia bunuri prelucrate în schimbul blănurilor și mirodeniilor noastre. În timpul șederii sale în Manneran, intrase în conflict cu un importator local în legătură cu o încărcătură de blănuri de scut-de-furtună de pe coasta de nord-vest, care încercase să-i furnizeze o calitate inferioară la un preț mai mare decât cel din contract. Schweiz a intentat proces și cazul a fost înaintat Tribunalului Portului. S-a întâmplat acum trei ani și la puțin mai mult de trei ani după retragerea lui Segvord Helalam.

Circumstanțele erau clare și nu exista niciun dubiu în legătură cu verdictul. O instanță inferioară a aprobat

pledoaria lui Schweiz și i-a ordonat importatorului să onoreze contractul cu pământeanul înșelat. În mod obișnuit, nu m-aș fi implicat în problemă. Dar când dosarul a ajuns la Înaltul Justițiar Kalimol pentru controlul de rutină dinaintea confirmării verdictului, am aruncat un ochi peste hârtii și am văzut că reclamantul era un pământean.

Tentația m-a străfulgerat. Vechea mea fascinație pentru acea rasă – iluzia mea despre colți, tentacule și ochi suplimentari – m-a luat din nou în stăpânire. Trebuia să stau de vorbă cu el. Ce speram să obțin? Răspunsurile la întrebările pe care le aveam când eram copil? Vreun indiciu referitor la natura forțelor care au condus omenirea spre stele? Sau doar un moment de amuzament într-o viață prea monotonă?

I-am cerut lui Schweiz să se prezinte în biroul meu.

A intrat aproape în fugă, o persoană energică, cu haine cu stil și nuanțe extravagante. Rânjind, m-a salutat dând mâna precipitat, și-a sprijinit palmele pe biroul meu, împingându-se câțiva pași în spate, și a început să se plimbe prin încăpere.

— Zeii să te păzească, Alteța Voastră! mi-a strigat.

Am pus atitudinea lui stranie, neastâmpărul și intensitatea privirii sălbatice pe seama fricii de mine, pentru că avea motiv să se îngrijoreze, fiind chemat în fața unui funcționar puternic pentru discutarea unui caz pe care credea că-l câștigase. Dar am aflat mai târziu că pornirile lui Schweiz erau expresii ale sinelui lui clocotitor, nu ale unei tensiuni specifice sau de moment.

Era o persoană de înălțime mijlocie, fără pic de grăsime pe trup. Pielea îi era maro-roșcată și părul de culoarea mierii îi atârna drept, curgându-i peste umeri. Ochii îi erau strălucitori și neastâmpărați, zâmbetul sprinten și viclean și radia o vigoare copilărească, un entuziasm care atunci m-a fermecat, dar care în cele din urmă l-a transformat

într-un companion obositor. Totuși nu era tânăr: pe față îi apăruseră primele riduri ale vârstei și părul, deși abundent, începea să se împuțineze în creștet.

— Ia loc, i-am spus, deranjat de zburdălnicia lui.

Mă întrebam cum să încep discuția. Cât de multe îl puteam întreba înainte să revendice Legământul în fața mea și să-și pecetluiască buzele? Va vorbi oare despre el și lumea lui? Aveam dreptul să-mi vâr nasul în sufletul unui străin într-un fel pe care nu aș fi îndrăznit să-l abordez cu cineva de pe Borthan? Urma să văd. Curiozitatea mă îndemna. Am luat în mână teancul de documente despre cazul său, căci se uita la dosar cu tristețe, și l-am întins spre el spunând:

— Unul începe cu lucrurile importante. Verdictul tău a fost confirmat. Înaltul Justițiar Kalimol va aplica astăzi ștampila și nu mai târziu de căderea nopții îți vei recupera banii.

— Cuvinte îmbucurătoare, Alteța Voastră.

— Cam astea au fost formalitățile.

— O întâlnire atât de scurtă? Îmi pare că ar fi fost prea puțin necesară această întrevedere pentru a schimba atât de puține cuvinte, Alteța Voastră.

— Unul trebuie să recunoască, am spus, că ai fost invitat aici pentru a discuta alte lucruri decât procesul.

— Ce anume, Alteța Voastră?

Părea nedumerit și îngrijorat.

— Pentru a vorbi despre Pământ, i-am spus. Pentru a satisface curiozitatea prostească a unui birocrat plictisit. Este în regulă? Ești dispus să stai o vreme de vorbă, acum, că ai fost ademenit aici cu pretextul afacerilor? Știi, Schweiz, unul a fost dintotdeauna fascinat de Pământ și de pământeni.

Pentru a câștiga teren, căci încă se încrunta neîncrezător, i-am spus povestea celorlalți doi pământeni pe care i-am cunoscut și convingerea mea copilărească despre

aspectul extratereștrilor. S-a relaxat și a ascultat cu plăcere și înainte să fi terminat a râs din toată inima.

— Colți! a strigat. Tentacule! Chiar ai crezut asta, alteță? Că pământenii sunt creaturi atât de bizare? Pe toți zeii, alteță, chiar îmi doresc ca trupul meu să fi avut vreo ciudățenie, pentru a te putea bucura chiar eu.

Am tresărit de fiecare dată când Schweiz s-a referit la el folosind persoana întâi. Obscenitățile lui neintenționate au străpuns atmosfera pe care mă străduisem s-o creez. Cu toate că am încercat să mă prefac că n-a fost nimic deplasat, Schweiz a realizat imediat gafa și sărind în picioare, vizibil abătut, a spus:

— Mii de scuze! Unul tinde să uite gramatica unuia când unul nu e obișnuit să...

— Nicio supărare, am spus grăbit.

— Trebuie să înțelegi, alteță, că vechile obiceiuri de limbaj se uită greu și folosindu-vă limba unul tinde să vorbească în stilul cunoscut, cu toate că...

— Bineînțeles, Schweiz. O scăpare pardonabilă.

Tremura.

— În afară de asta, am spus făcându-i cu ochiul, *eu* sunt un om în toată firea. Crezi că e atât de ușor să mă șochezi *pe mine*?

Întrebuințarea vulgarităților fusese deliberată, pentru a-l mai liniști. Tactica a dat roade, căci Schweiz s-a domolit. Dar după incident nu și-a luat libertatea de a mai folosi cu mine în acea dimineață limbajul necuviincios, ba chiar a avut grijă să păstreze eticheta gramaticală multă vreme după, până când aceste lucruri au încetat să mai fie importante între noi.

I-am cerut să-mi povestească despre Pământ, mama noastră, a tuturor.

— O planetă mică, a spus. Foarte departe. Înecată în propriile deșeuri; otrăvurile a două mii de ani de nepăsare

și de suprapopulare îi pătează cerurile, mările și pământurile. Un loc urât.

— Cu adevărat urât?

— Mai există zone plăcute. Nu multe și nimic cu care să te poți lăuda. Niște copaci ici-colo. Puțină iarbă. Un lac. O cascadă. O vale. În mare parte, planeta este o groapă de gunoi. Pământenii își doresc adesea să-i descopere pe înaintașii lor, să-i readucă la viață și să-i sugrume. Pentru egoismul lor. Pentru lipsa de preocupare pentru generațiile viitoare. Au umplut lumea și au epuizat toate resursele.

— De aceea au construit pământenii imperiile din ceruri, să scape de mizeria de pe lumea lor?

— În parte, da, a spus Schweiz. Erau atâtea miliarde de oameni. Și cei care au avut puterea să lase totul în urmă au plecat. A fost era mai mult decât o fugă, să știi. A fost dorința de a vedea lucruri noi, de a călători, de a o lua de la început. Pentru a crea lumi noi, mai bune, pentru omenire. Un șirag de Pământuri peste ceruri.

— Și cei care n-au plecat? l-am întrebat. Pământul mai are încă toate acele miliarde de locuitori?

Mă gândeam la Velada Borthan și la cele patruzeci sau cincizeci de milioane de cetățeni ai săi.

— A, nu, nu. E aproape gol acum, o lume-fantomă, cu orașe părăsite și șosele în stare proastă. Puțini mai trăiesc acolo. Și se nasc din ce în ce mai puțini în fiecare an.

— Dar tu ai fost născut acolo?

— Pe continentul numit Europa, da. Unul n-a văzut Pământul de aproape treizeci de ani, totuși. De când unul avea paisprezece ani.

— Nu pari atât de bătrân, i-am spus.

— Unul ține măsura timpului în ani pământești, mi-a explicat Schweiz. După socoteala voastră, unul abia se apropie de vârsta de treizeci de ani.

— Și acesta de asemenea, i-am spus. Și aici este unul care și-a părăsit ținutul natal înainte să ajungă la maturitate.

Vorbeam liber, mult mai nestingherit decât era cuvenit, dar nu mă puteam opri. Îl scosesem la lumină pe Schweiz și am simțit un impuls să împărtășesc și eu câte ceva.

— Plecând din Salla ca flăcăiandru pentru a-și căuta norocul în Glin, apoi găsind noroc mai bun în Manneran după o vreme. Un hoinar, Schweiz, la fel ca tine.

— În cazul acesta, între noi există o legătură.

Mă puteam bizui pe acea legătură?

— De ce ai părăsit Pământul? l-am întrebat.

— Din aceleași motive ca toată lumea. Pentru a merge unde aerul e curat și un om are șansa să ajungă ceva. Singurii care-și petrec întreaga viață acolo sunt cei care n-au de ales.

— Și aceasta este planeta pe care întreaga galaxie o slăvește, am spus cuprins de uimire. Lumea atâtor mituri. Planeta visată de tineri. Centrul Universului – o pustulă, un furuncul.

— Bine zis!

— Și totuși este o planetă venerată.

— Oh, veneraţi-o, veneraţi-o, cum să nu! a strigat Schweiz.

Ochii îi străluceau.

— Fundația omenirii! Măreața creatoare a speciei! De ce să n-o veneraţi, alteță? Onorați inițiativele îndrăznețe născute pe acea planetă. Onorați marile ambiții care s-au înălțat din noroiul său. Și onorați și greșelile teribile. Bătrânul Pământ a comis greșeală după greșeală și s-a sufocat sub greutatea lor pentru ca voi să nu mai treceți prin aceleași focuri și chinuri. Pământul a murit pentru ca voi, oamenii stelelor, să fiți răscumpărați din păcat, a râs Schweiz sec. Cum vi se pare conceptul ăsta religios? În jurul acestei idei poate

fi compusă o întreagă Liturghie interpretată de Preoțimea Pământului mântuitor. Ești un om religios, alteță? m-a întrebat aplecându-se brusc spre mine.

Intimitatea întrebării lui m-a luat prin surprindere. Dar nu am pus nicio barieră.

— Desigur, am spus.

— Mergi la casa zeilor, vorbești cu duhovnicii?

Eram captivat. Nu puteam decât să vorbesc.

— Da, i-am răspuns. Te surprinde asta?

— Deloc. Toată lumea de pe Borthan pare să fie autentic religioasă. Ceea ce îl uimește pe unul. Știi, alteță, unul nu este căutși de puțin religios. Unul încearcă, unul a încercat dintotdeauna, unul s-a chinuit *atât de mult* să se convingă de existența unor ființe superioare care ne ghidează destinul și uneori unul aproape reușește, alteță, unul aproape crede, unul răzbate până la credință, dar apoi scepticismul dărâmă totul de fiecare dată. Și unul ajunge să spună „nu, nu este posibil, nu poate să fie, sfidează logica și bunul-simț". Logica și bunul-simț!

— Poți trăi departe de ceva sacru?

— În majoritatea timpului, unul se descurcă foarte bine. Majoritatea timpului!

— Și în restul timpului?

— Atunci unul simte impactul certitudinii că este cu desăvârșire singur în Univers. Gol sub stele, în bătaia luminii stelare care-l arde cu un foc rece, cu nimeni care să-l ocrotească pe unul de ea, nimeni care să ofere un refugiu, nimănui căruia să te poți ruga. Cerul este de gheață, și pământul este de gheață, și sufletul este de gheață, și cine să-l încălzească? Nu e nimeni. Te-ai convins că nu există nimeni care să poată oferi alinare. Unul vrea un sistem de credințe, unul vrea să se supună, să îngenuncheze, să fie cârmuit de metafizică. Să creadă, să aibă credință. Și unul

nu poate. Și atunci se instalează groaza. Suspinele seci. Nopțile fără somn.

Fața lui Schweiz era îmbujorată și transfigurată; m-am întrebat dacă era întreg la minte. S-a întins peste birou, și-a încleștat mâna peste a mea – gestul m-a împietrit, dar nu m-am retras – și a spus răgușit:

— Crezi în zei, alteță?

— Categoric.

— În mod literal? Crezi că există un zeu al călătorilor, un zeu al pescarilor, un zeu al fermierilor și unul care are grijă de septarhi și...

— Există o forță, am spus, care conferă ordine și formă Universului. Forța se manifestă în moduri diferite și pentru a crea o punte peste golul ce ne separă de acea forță considerăm fiecare dintre manifestările ei ca fiind un „zeu", da, oferindu-ne sufletele uneia sau alteia dintre aceste manifestări, după cum dictează nevoile. Cei needucați îi privesc pe acești zei în mod literal, ca ființe cu fețe și personalități. Alții realizează că ei sunt metafore ale forței divine și nu un trib de spirite omnipotente care trăiesc deasupra noastră. Dar nu este nimeni pe Velada Borthan care să nege existența forței în sine.

— Unul este atât de invidios pe asta, a spus Schweiz. Să fii crescut într-o cultură care are coerență și structură, să ai asemenea siguranță pe adevărul suprem, să te simți parte a unui plan divin, cât de minunat trebuie să fie! Să pătrunzi într-un sistem de credință... aproape că ar merita să suporți marile defecte ale acestei societăți pentru a avea parte de așa ceva.

— Defecte? Brusc, m-am aflat în defensivă. Ce defecte?

Schweiz și-a încruntat privirea și și-a umezit buzele. Probabil calcula dacă ceea ce dorea să spună avea să mă rănească sau să mă înfurie.

— *Defecte* este probabil un cuvânt prea puternic, a răspuns. Unul ar putea spune, în schimb, limitele acestei societăți, mărginirea. Unul vorbește acum de necesitatea pe care o impuneți de a proteja sinele unuia de semenii săi. Aceste tabuuri împotriva referirii la sine, împotriva discursului direct, împotriva oricărei deschideri sufletești...

— Nu și-a deschis unul sufletul în fața ta chiar azi în această cameră?

— Ah, a spus Schweiz, dar vorbeai cu un străin, cu unul care nu face parte din cultura ta, cu cineva pe care îl suspectezi în secret că are tentacule și colți. Ai fi la fel de degajat cu un cetățean al Manneranului?

— Nimeni altcineva din Manneran n-ar fi pus genul de întrebări pe care le-ai pus tu.

— Așa o fi. Unuia îi lipsește antrenamentul nativ al autoreprimării. Întrebările referitoare la filosofia religiei voastre vă violează intimitatea sufletului, alteță? Sunt cumva ofensatoare?

— Unul n-are nicio problemă să vorbească despre astfel de lucruri, am spus fără să fiu convins.

— Dar este o conversație tabu, nu-i așa? N-am folosit cuvinte nerușinate, mai puțin atunci când unul a greșit, dar vorbim despre idei nerușinate, punând bazele unei relații nerușinate. Ai lăsat garda jos pentru o clipă, nu? Unul îți este recunoscător pentru asta. Unul stă aici de atât de mult timp și unul n-a vorbit liber cu un om al Borthanului nici măcar o dată. Până când unul a simțit azi că ești dispus să te deschizi puțin. A fost o experiență extraordinară, alteță.

Brusc, zâmbind și gesticulând, a început să se plimbe prin birou.

— Unul n-a dorit să critice modul vostru de viață, a spus. Unul a vrut de fapt să laude anumite aspecte ale lui, încercând în același timp să le înțeleagă pe altele.

— Care să fie lăudate și care înțelese?

— Să înțeleagă obiceiul de a vă înconjura de ziduri. Să laude ușurința cu care acceptați prezența divinității. Unul vă invidiază pentru asta. Cum a spus, unul a fost crescut fără niciun sistem de credințe și nu este în stare să se lase cuprins de credință. Capul unuia este întotdeauna plin de întrebări sceptice. Unuia îi este constituțional imposibil să accepte ceea ce unul nu poate vedea sau simți, astfel unul trebuie să fie întotdeauna *singur* și colindă prin galaxie căutând poarta de intrare a credinței, încercând diverse lucruri, unul negăsind niciodată...

Schweiz făcu o pauză. Era îmbujorat și asudat.

— Așadar, alteță, aveți ceva prețios aici, capacitatea de a deveni parte a unei forțe mai mari. Unul și-ar dori să învețe de la voi. Este, evident, o chestiune de cultură. Borthan încă recunoaște zeii pe care Pământul i-a uitat. Civilizația e tânără pe această planetă. Impulsului religios îi sunt necesare milenii pentru a fi erodat.

— Și această planetă a fost colonizată de oameni care aveau puternice sentimente religioase, care s-au stabilit aici special pentru a le conserva și care au făcut mari eforturi pentru a le insufla descendenților.

— Da, așa este. Legământul vostru. Și totuși, asta s-a petrecut în urmă cu... o mie cinci sute, două mii de ani? Ar fi putut să se năruie până acum, dar nu a făcut-o. E mai puternic decât înainte. Evlavia voastră, smerenia, negarea sinelui...

— Celor care n-au putut să accepte și să transmită mai departe idealurile primilor coloniști nu li s-a permis să rămână printre ei. Și asta a influențat tiparul culturii, dacă ești de acord că asemenea trăsături, cum ar fi indisciplina și ateismul, pot fi eliminate. Cei care și-au dat consimțământul au rămas; cei care nu și l-au dat, nu.

— Vorbești despre exilații din Sumara Borthan?

— Deci știi povestea.

— Firește. Unul învață istoria oricărei planete pe care e trimis. Sumara Borthan, da. Ai fost vreodată acolo, alteță?

— Puțini dintre noi vizitează acel continent, i-am spus.

— V-ați gândit vreodată s-o faceți?

— Niciodată.

— Sunt unii care merg acolo, mi-a spus Schweiz cu un zâmbet ciudat.

Am vrut să-l întreb despre asta, dar în acel moment a intrat un funcționar cu un teanc de documente și Schweiz s-a ridicat degrabă.

— Unul nu dorește să răpească prea mult din timpul valoros al Alteței Voastre. Va relua conversația cu altă ocazie?

— Unul speră să aibă această plăcere, i-am spus.

Capitolul 29

După ce a plecat Schweiz, am petrecut mult timp stând rezemat de birou, cu ochii închiși, rememorând discuția cu pământeanul. Cât de rapid mi-a străpuns apărarea! Cât de repede am început să vorbim despre chestiuni intime! Într-adevăr, era un extraplanetar și nu mă simțeam complet legat de obiceiurile noastre în ceea ce-l privea. Totuși, ne-am apropiat periculos de mult, cu o repeziciune ieșită din comun. Încă zece minute și aș fi putut fi la fel de deschis precum unui frate-liant și el mie la fel. Eram surprins și înspăimântat de ușurința cu care renunțasem la buna-cuviință, de modul inteligent în care mă atrăsese într-o asemenea intimitate.

Dar a fost întru totul meritul lui? Eu l-am chemat, eu am pus primul întrebările iscoditoare. Eu am stabilit tonul. A simțit din partea mea o anume nesiguranță și a profitat de ea, întorcând cu iuțeală cursul conversației, astfel încât eu eram interogatul și el interogatorul. Și eu am acceptat. Șovăielnic, dar de bunăvoie, mi-am deschis inima. Eram atras către el și el către mine. Schweiz ispititorul! Schweiz, exploatatorul slăbiciunii mele ascunse atât de mult timp, chiar și față de mine! Cum ar fi putut să știe că eram dispus să mă confesez?

Discursul lui rapid și strident încă părea să răsune în cameră. Întrebând. Întrebând. Întrebând. Apoi dezvăluind. „Ești un om religios? Crezi în zei literalmente? Dacă aș putea găsi credința! Cât vă invidiez! Dar defectele lumii

voastre. Negarea sinelui. Ai fi atât de degajat cu un cetățean al Manneranului? Vorbește, alteță. Fii deschis față de mine! Am stat singur aici atât de mult timp."

Cum ar fi putut să știe, când eu însumi nu știam?

O stranie prietenie se născuse. L-am invitat pe Schweiz să ia masa la mine acasă; ne-am ospătat, am vorbit și vinul albastru de Salla a curs, la fel și cel auriu de Manneran, și când eram încălziți de băutură am discutat din nou despre religie, despre refuzul lui Schweiz de a crede și despre convingerea mea că zeii erau reali. Halum ni s-a alăturat pentru o oră, apoi a comentat delirul verbal al lui Schweiz:

— Ai părut mai beat decât ai fost vreodată, Kinnall. Și totuși n-ați băut decât trei sticle de vin, deci motivul pentru care ți-au strălucit ochii și ai vorbit atât de degajat a fost altul.

Am râs și i-am spus că prezența pământeanului îmi dă curaj și nu mă simt legat de uzanțe.

La următoarea noastră întâlnire, într-o tavernă de lângă Tribunal, Schweiz mi-a spus:

— O iubești pe sora ta liant, nu-i așa?

— Evident că unul iubește sora-liant a unuia.

— Unul vrea să spună că ești îndrăgostit de ea, a chicotit cu înțeles.

M-am retras încordat.

— Era unul atât de amețit de vin noaptea trecută? Ce ți-a spus unul despre ea?

— Nimic, mi-a răspuns. Ei i-ai spus totul. Te-am văzut cum o priveai și cum îi zâmbeai. Nici nu a fost nevoie de cuvinte.

— Am putea vorbi despre altceva?

— Dacă Alteța Voastră dorește...

— Este un subiect delicat și dureros.

— Îmi cer scuze, alteță. Unul n-a vrut decât să-și verifice presupunerea.

— Dragostea de genul acesta este interzisă la noi.

— Dar nu înseamnă că uneori nu există, nu? a întrebat Schweiz ciocnindu-și paharul de al meu.

În acel moment am decis să nu mă mai întâlnesc niciodată cu Schweiz. Privea prea adânc în sufletul meu și vorbea prea liber despre ceea ce vedea. Dar patru zile mai târziu, dând peste el la debarcader, l-am invitat la masă pentru a doua oară. Loimel a fost nemulțumită de invitație. Nici Halum n-a venit, invocând o altă obligație; când am insistat, a spus că Schweiz o face să se simtă inconfortabil. Noim era însă în Manneran și ni s-a alăturat la masă. Am fost cumpătați în privința băuturii și conversația era artificială și impersonală până când, fără vreo schimbare perceptibilă în tonul discuției, ne-am trezit istorisindu-i lui Schweiz despre fuga din Salla pricinuită de vigilența fratelui meu și că Schweiz ne povestea despre plecarea lui de pe Pământ. În acea seară, când pământeanul a plecat acasă, Noim mi-a spus, nu întru totul dezaprobator:

— Sufletul acelui om este stăpânit de demoni, Kinnall.

Capitolul 30

— Tabuul exprimării sinelui îl poți explica, alteță? m-a întrebat Schweiz cu altă ocazie.

— Te referi la interdicția de a folosi „eu" și „pe mine"?

— Nu atât de mult asta, cât întregul model de gândire care vă face să negați că există expresii ca „eu" și „al meu", a spus. Porunca de a păstra secrete problemele personale, mai puțin cu rudele-liant și confesorii. Obiceiul de a înălța ziduri în jurul sinelui unuia care vă afectează până și gramatica.

— Te referi la Legământ?

— Da, la Legământ, a spus Schweiz.

— Susții că ne cunoști istoria?

— O mare parte din ea.

— Știi că strămoșii noștri erau oameni, originari dintr-un climat nordic, obișnuiți cu greutățile, prea puțin dispuși să accepte luxul și traiul comod, care au venit pe Borthan pentru a scăpa de decadența contagioasă a lumii lor native?

— Așa a fost? Unul a crezut că erau doar refugiați, alungați de persecuția religioasă.

— Refugiați din cauza indolenței și a mulțumirii de sine, am spus. Și venind aici au stabilit un cod moral pentru a-i proteja de depravare pe copiii copiilor lor.

— Legământul.

— Legământul, da. Angajamentul pe care ni-l luăm unii în fața altora, angajamentul pe care fiecare dintre noi și-l asumă în Ziua Numelui, față de toți semenii lui. Jurăm ca

niciodată să nu transmitem altora problemele noastre, jurăm să avem putere și cutezanță, așa încât zeii să continue să ne zâmbească. Și așa mai departe. Suntem antrenați să detestăm demonul care este sinele.

— Demon?

— Așa îl privim noi. Un demon ispititor care ne îndeamnă să ne folosim de alții în loc să ne bizuim pe propriile puteri.

— Unde nu există iubire de sine nu există nici prietenie, nici altruism, a zis Schweiz.

— Probabil.

— Și, prin urmare, nu există încredere reciprocă.

— Specificăm parametrii responsabilității prin contracte, i-am spus. Cunoașterea sufletelor altora nu este necesară acolo unde domnește legea. În Velada Borthan nu pune nimeni la îndoială litera legii.

— Tu spui că detestați sinele, a continuat Schweiz. Pare mai degrabă că-l glorificați.

— Cum așa?

— Trăind separați unul de altul, fiecare în turnul său de fildeș. Mândri. Neînduplecați. Distanți. Nepăsători. Dominația sinelui, nu detestarea sa.

— Pui lucrurile într-o lumină stranie. Ne inversezi obiceiurile și crezi că vorbești cu înțelepciune, am spus.

— Așa a fost dintotdeauna, de la colonizarea Velada Borthanului? a întrebat Schweiz.

— Da, am răspuns. Mai puțin în rândul răzvrătiților, care, după cum știi, au fugit pe continentul de sud. Noi, ceilalți, rămânem credincioși Legământului. Și datinile noastre se înăspresc. Nu putem vorbi despre noi folosind singularul persoanei întâi, din moment ce reprezintă o expunere brută a sinelui, deși în epoca medievală era permis. Pe de altă parte, unele aspecte au devenit mai lejere. Cândva ne feream și să ne spunem numele străinilor. Vorbeam

unul cu altul doar atunci când era absolut necesar. Acordăm mai multă încredere în ziua de azi.

— Dar nu prea multă.

— Nu prea multă, am recunoscut.

— Și nu e dureros? Un om izolat de toți ceilalți? Nu credeți că trebuie să existe un mod de viață mai fericit?

— Rămânem credincioși Legământului.

— Este ușor sau dificil să-l respecți?

— E ușor, i-am răspuns. Durerea nu-i atât de mare pentru că avem rude-liant care ne scutesc de regula lipsei de sine. Aceeași situație se întâlnește și în cazul confesorilor.

— Altora, totuși, nu te poți plânge, nu poți despovăra un suflet plin de amărăciune, nu poți cere sfaturi, nu le poți împărtăși dorințele și nevoile, n-ai dreptul să vorbești despre fantezii și romantism, nu poți vorbi despre nimic în afară de lucruri reci și impersonale.

Schweiz a ridicat din umeri contrariat.

— Îmi cer scuze, alteță, dar unuia i se pare că acest mod de a trăi este crud. Unul a căutat întotdeauna căldură, iubire, contact uman, încredere, deschidere, pe când această lume pare să preaslăvească opusul a ceea ce unul prețuiește cel mai mult.

— Ai reușit să găsești căldura, iubirea și contactul uman? l-am întrebat.

Schweiz a tresărit.

— Nu a fost întotdeauna ușor.

— La noi nu se pune problema singurătății, pentru că avem rude-liant. Cu Halum, cu Noim, cu oameni asemenea lor care-ți oferă alinare, de ce ar mai avea unul nevoie într-o lume străină?

— Și dacă rudele-liant nu sunt lângă tine? Dacă unul pribegește, să zicem, departe, în zăpezile Glinului?

— Unul suferă atunci. Și caracterul unuia se întărește. Dar aceasta este o situație excepțională. Schweiz, sistemul

nostru poate că ne constrânge la izolare, dar ne și garantează dragostea.

— Dar nu dragostea dintre soț și soție. Nu dragostea dintre tată și fiu.

— Poate că nu.

— Chiar și dragostea rudelor-liant are limite. Alteța Voastră a recunoscut că simte pentru sora-liant Halum o dorință care nu poate fi...

L-am întrerupt, spunându-i tăios:

— Vorbește despre altceva!

Am simțit cum sângele îmi încălzește obrajii.

Schweiz a înghițit în sec și a zâmbit cu părere de rău.

— Iertare, Alteța Voastră. M-a înflăcărat subiectul discuției Mi-am pierdut măsura și nu mi-am dat seama că te pot jigni.

— Îți accept scuzele.

— Referirea a fost prea personală. Unul este rușinat.

— N-ai vrut să jignești, i-am spus simțindu-mă vinovat pentru ieșirea mea, știind că m-a împuns într-un punct vulnerabil și că am reacționat exagerat la mușcătura adevărului. Am mai turnat niște vin. Am băut în liniște o vreme.

Apoi Schweiz a spus:

— Poate unul să facă o propunere, alteță? Poate unul să vă invite să luați parte la un experiment care se poate dovedi interesant și util pentru Alteța Voastră?

— Continuă, i-am zis încruntându-mă stânjenit.

— Știi, a început el, că unul a fost mult timp conștient de solitudinea sa și că unul a căutat, fără succes, anumite mijloace de înțelegere a legăturii cu Universul. Aveți de partea voastră credința religioasă, dar unul n-a reușit să atingă o astfel de credință din cauza predispoziției regretabile către raționalism total. Ei bine? Unul nu poate să priceapă acel sens amplu de *apartenență* doar prin cuvinte, doar prin rugăciune, doar prin ritual. Acest lucru

este posibil pentru voi și unul vă invidiază pentru asta. Unul se simte prins în cursă, izolat, se bazează numai pe el însuși, condamnat la solitudine metafizică: un om separat, un om de unul singur. Unul nu consideră această condiție păgână plăcută sau dezirabilă. Voi, cei de pe Borthan, puteți tolera izolarea emoțională pe care v-o impuneți, pentru că vă consolează religia, aveți confesori și indiferent ce practici mistice duc la contopirea cu zeii acestea vă oferă curățarea spirituală; dar cel care îți vorbește acum n-are astfel de avantaje.

— Am vorbit despre asta de multe ori, i-am zis. Spuneai ceva despre un experiment.

— Răbdare, alteță. Unul trebuie să se explice în totalitate, pas cu pas.

Schweiz mi-a arătat cel mai fermecător zâmbet și și-a îndreptat spre mine ochii ce sclipeau de planuri vizionare. Mâinile îi fluturau prin aer expresiv, invocând parcă un dramatism invizibil.

— Poate că Alteța Voastră este conștientă că există anumite substanțe chimice – droguri, da, puteți să le spuneți droguri – care îi permit unuia să creeze o breșă în infinit sau cel puțin să aibă iluzia că unul a făcut o astfel de breșă – să obțină o scurtă și nesigură privire în tărâmul mistic al intangibilului. Cunoscute de milenii, aceste droguri erau folosite în zilele dinainte ca pământenii să fi plecat spre stele. Erau întrebuințate în ritualuri religioase străvechi, dar și ca substitut pentru religie, ca mijloc de a găsi credința, poarta către infinit pentru cei ca acesta, care nu poate ajunge acolo pe alte căi.

— Asemenea droguri sunt interzise în Velada Borthan, am spus.

— Evident, evident! Pentru voi reprezintă o metodă de a ocoli procedurile religiei formale. De ce să irosești timpul confesându-te dacă îți poți elibera sufletul cu o pastilă?

Legea voastră este prevăzătoare în această privință. Legământul vostru n-ar putea supraviețui dacă ați permite utilizarea acestor chimicale.

— Să revenim la propunerea ta, Schweiz, i-am spus.

— Unul trebuie să spună mai întâi că s-a folosit el însuși de aceste droguri și nu i s-au părut întru totul satisfăcătoare. Într-adevăr, ele deschid poarta infinitului, îi permit unuia să se contopească cu divinitatea. Dar numai pentru câteva momente, câteva ore în cel mai bun caz. Odată ce efectul dispare, unul este la fel de singur ca înainte. Unul are parte de iluzia eliberării sufletului, nu de eliberarea în sine. Însă această planetă produce un drog ce poate furniza experiența autentică.

— Poftim?

— În Sumara Borthan trăiesc cei care au fugit de sub stăpânirea Legământului, a spus Schweiz. Unul a auzit că sunt sălbatici, umblă dezbrăcați și trăiesc hrănindu-se cu rădăcini, semințe și pești; mantia civilizației a căzut de pe umerii lor și au alunecat înapoi în barbarie. Asta a aflat unul de la un călător care a vizitat de curând continentul. Unul a mai aflat că în Sumara Borthan se folosește un drog făcut dintr-o anume rădăcină pisată, care are capacitatea să deschidă mințile, astfel încât fiecare poate vedea cele mai intime gânduri ale altuia. Este exact opusul Legământului vostru, înțelegi? Ei se cunosc unul pe altul pornind din suflet spre exterior, prin intermediul acestui drog pe care îl ingerează.

— Unul a auzit povești despre primitivismul acelor oameni, i-am spus.

Schweiz și-a apropiat fața de a mea.

— Unul mărturisește că este tentat de drogul sumaran. Unul speră că, dacă ar putea vreodată să pătrundă într-o altă conștiință, ar găsi acea comunitate sufletească pe care a căutat-o atât de mult. Ar putea fi puntea către infinit pe

care o caută, transformarea spirituală. În căutarea revelațiilor, el a încercat multe substanțe. De ce nu și asta?

— Dacă există.

— Există, Alteța Voastră. Călătorul care venea din Sumara Borthan a adus în Manneran o anumită cantitate și i-a vândut o parte curiosului pământean.

Schweiz a scos dintr-un buzunar un plic mic și lucios și l-a întins spre mine. Conținea o cantitate mică de pudră albă; ar fi putut fi zahăr.

— Uite, a spus.

M-am uitat la el de parcă scosese o sticluță cu otravă.

— Propunerea ta? Experimentul tău, Schweiz? am insistat.

— Hai să împărțim drogul sumaran, mi-a spus.

Capitolul 31

Aș fi putut să vărs la gunoi conținutul plicului și să ordon arestarea lui Schweiz. Aș fi putut să-i ordon să plece și să nu se mai apropie niciodată de mine. Aș fi putut măcar să-i spun că era imposibil să mă ating vreodată de o astfel de substanță. Dar n-am făcut niciunul dintre lucrurile astea. Am ales în schimb să fiu calm și rațional, să par nepăsător și să păstrez un ton normal al discuției, încurajându-l să mă ducă puțin mai adânc în nisipurile mișcătoare.

— Crezi că unul este dornic să încalce Legământul?

— Unul crede că ești un om cu voință puternică și minte iscoditoare, care n-ar pierde oportunitatea de a se lumina.

— Luminare ilegală?

— Toată luminarea veritabilă este ilegală la început, în contextul ei. Chiar și în religia Legământului. N-au fost strămoșii voștri goniți de pe alte lumi pentru practicarea ei?

— Unul nu se încrede în astfel de analogii. Nu vorbim despre religii acum, ci despre un drog periculos. Tu îi ceri unuia să renunțe la principiile care i-au guvernat viața și să se deschidă în fața ta așa cum nu a făcut-o niciodată nici măcar cu rudele-liant, nici măcar cu un confesor.

— Da.

— Și îți imaginezi că unul ar putea să-și dorească așa ceva?

— Unul își imaginează că un astfel de experiment favorizează transformarea și purificarea, a spus Schweiz.

— Unul ar putea manifesta un comportament deviant.

— Puțin probabil. Cunoașterea nu rănește niciodată sufletul. Ea doar purifică ceea ce acoperă și stoarce seva din suflet.

— Cât de superficial ești, Schweiz! Ascultă, totuși; crezi că ar fi posibil să-i împărtășești secretele tale cele mai tainice unui străin, unei persoane din altă parte, unui om de pe o altă planetă?

— De ce nu? Mai bine unui străin decât unui prieten. Mai bine unui pământean decât unui concetățean. N-ai avea de ce să te temi: pământeanul nu te-ar judeca niciodată după standardele Borthanului. N-ai fi criticat, nici dezaprobat pentru ce se ascunde în mintea ta. Și pământeanul va părăsi această planetă într-un an sau doi, într-o călătorie de sute de ani-lumină, și nu va mai conta că mintea ți s-a contopit la un moment dat cu a lui.

— De ce ești atât de nerăbdător să aibă loc această contopire?

— Preț de opt cicluri lunare, acest drog a stat în buzunarul unuia, timp în care unul a căutat pe cineva cu care să-l împartă. Părea că toată căutarea e zadarnică. Apoi, unul te-a cunoscut și a văzut potențialul Alteței Voastre, puterea, răzvrătirea ascunsă...

— Unul nu este conștient de nicio răzvrătire, Schweiz. Unul acceptă lumea lui în întregime.

— Poate unul să aducă în discuție chestiunea delicată a atitudinii Alteței Voastre față de sora-liant? Pare un simptom al unei nemulțumiri fundamentale față de restricțiile societății în care trăiești.

— Poate că da. Poate că nu.

— Te-ai cunoaște mai bine după încercarea drogului sumaran. Ai avea mai puține presupuneri și mai multe certitudini.

— Cum poți spune asta dacă nu ai încercat încă drogul?

— Așa i se pare unuia.

— E imposibil, am spus.

— Un experiment. Un pact secret. Nimeni nu va ști niciodată.

— Imposibil.

— Te temi să-ți împărtășești sufletul?

— Unul a fost învățat că o împărtășire ca asta este profană.

— Învățăturile pot fi greșite, a zis Schweiz. N-ai simțit niciodată tentația? N-ai experimentat niciodată în timpul confesiunii un asemenea extaz încât să-ți dorești să treci prin aceeași experiență cu cineva iubit?

Mi-a atins din nou coarda sensibilă.

— Unul are astfel de sentimente ocazional, am recunoscut. Când stă în fața vreunui duhovnic urât și își imaginează că în locul lui se află Noim sau Halum și că energia circulă în ambele sensuri...

— În cazul acesta, tânjești după drog, dar nu-ți dai seama?

— Nu. Nu.

— Este posibil să îngrozească ideea deschiderii în fața unui străin, nu conceptul deschiderii în sine, a sugerat Schweiz. Poate că dorești să împarți drogul cu altcineva, nu cu pământeanul. Cu fratele-liant? Sau poate cu sora-liant?

M-am gândit la asta. Să stau cu Noim, care îmi era ca un al doilea sine, și să pătrund în mintea lui până la niveluri care nu-mi fuseseră accesibile anterior, în acest timp ajungând și el în mintea mea. Sau cu Halum... sau cu Halum...

Schweiz, ispititorule!

— Îți surâde ideea? a spus după ce m-a lăsat să mă gândesc puțin. Poftim. Unul va abandona șansa de a încerca drogul. Ia-l, folosește-te de el cu unul pe care îl iubești.

Mi-a întins brusc plicul, gest ce m-a făcut să tresar. L-am lăsat să cadă pe masă de parcă era în flăcări.

— Dar asta te-ar priva de împlinirea mult sperată.

— Nu contează. Unul mai poate face rost de drog. Unul poate va găsi un alt partener pentru experiment. Între timp, vei fi cunoscut extazul, alteță. Chiar și un pământean poate fi altruist. Ia-l, alteță. Ia-l.

I-am aruncat o privire urâtă.

— Se poate, Schweiz, ca toată pălăvrăgeala despre faptul că ai vrea să iei drogul să fie doar prefăcătorie? Tu cauți de fapt pe cineva care să se ofere ca obiect de studiu al experimentului pentru a te asigura că drogul este lipsit de pericol înainte să riști tu?

— M-ai înțeles greșit, alteță.

— Poate că nu. Poate că spre asta te îndreptai de fapt.

Mi-am imaginat cum îi administram drogul lui Noim, apoi l-am văzut cuprins de convulsii în fața ochilor mei când mă pregăteam să-mi duc doza la buze. Am împins plicul înapoi către Schweiz.

— Nu, îți resping oferta. Unul îți apreciază generozitatea, dar nu va face experimente pe cei iubiți, Schweiz.

Fața lui s-a înroșit peste măsură.

— Această aluzie este nefondată, Alteța Voastră. Oferta de a renunța la porția de drog a unuia a fost făcută cu bună-credință și cu un preț considerabil pentru propriile planuri. Dar din moment ce am fost refuzat, revin la propunerea inițială. Noi doi vom încerca drogul în secret, pentru a-i experimenta posibilitățile. Să aflăm împreună ce puteri poate avea și ce uși poate deschide pentru noi. Am avea multe de câștigat din această aventură, unul este sigur.

— Unul pricepe ce ai avea de câștigat, am spus. Dar ce sens ar avea pentru...

— Pentru Alteța Voastră? chicoti Schweiz.

Apoi m-a prins în cârlig.

— Participând la experiment, Alteța Voastră ar vedea că drogul este sigur, ar descoperi dozajul potrivit și ar

scăpa de frica deschiderii minții. Apoi, după procurarea unui stoc suplimentar de drog, ai fi pregătit cum se cuvine pentru a-l folosi în modul în care te oprește acum frica. Ai putea lua drogul împreună cu singura persoană pe care o iubești cu adevărat. L-ai putea folosi pentru a-ți deschide mintea surorii-liant și pentru a o deschide pe a ei Alteței Voastre.

Capitolul 32

Copiilor care învață Legământul li se spune o poveste despre vremea în care zeii mai cutreierau lumea având încă formă umană și primii oameni nu ajunseseră pe Borthan. În vremea aceea, zeii nu erau conștienți de natura lor divină deoarece printre ei nu existau muritori cu care să se compare, astfel că erau ființe inocente care nu-și cunoșteau puterile și care trăiau simplu și liniștit. Locuiau în Manneran (aceasta este sursa pretenției Manneranului de sanctitate supremă, legenda conform căreia a fost cândva căminul zeilor), mâncau fructe și frunze și umblau dezbrăcați, mai puțin în timpul iernii blânde din Manneran, când își puneau în jurul umerilor un șal din piele animală. Și n-aveau nimic divin în ei.

Într-o zi, doi dintre acești zei profani au decis să plece pentru a vedea lumea. Ideea de a face o astfel de călătorie i-a venit mai întâi zeului al cărui nume tainic este Kinnall, devenit zeul care îi are în pază pe drumeți. (Da, cel după care am fost eu numit.) Kinnall și-a dorit să fie însoțit de zeița Thirga, cea care îi protejează acum pe îndrăgostiți. Thirga împărtășea neastâmpărul lui Kinnall și astfel au plecat împreună.

Din Manneran au mers spre vest, de-a lungul coastei de sud, până au ajuns pe țărmul Golfului Sumar. Apoi s-au îndreptat spre nord și au trecut prin Pasul Stroin, chiar pe lângă locul unde se termină Munții Huishtor. Au pătruns în Câmpiile Inundate, pe care nu le-au găsit pe placul lor,

în final aventurându-se în Câmpiile Înghețate, unde au crezut că-și vor găsi sfârșitul din pricina frigului. S-au întors spre sud și de data aceasta s-au trezit privind impresionați la versanții Munților Threishtor dinspre interiorul continentului. Nu părea să fie nicio cale ca ei să traverseze acest lanț impunător. Au urmat dealurile de la poale spre sud, dar n-au reușit să iasă din Câmpiile Pârjolite și au întâmpinat mari greutăți până când, într-un final, au dat peste Poarta Threish și și-au croit drum prin acea trecătoare dificilă în răcoroasa și cețoasa provincie Threish.

În prima lor zi în Threish, cei doi zei au găsit un loc în care un izvor țâșnea dintr-o coastă a unui deal. Deschizătura dealului avea nouă laturi și piatra din jurul ei era atât de strălucitoare, încât lua vederea, pentru că licărea în multe culori, pulsând și schimbându-se constant, roșu, și verde, și violet, și ivoriu, și turcoaz și multe altele. Și apa care izvora era la fel de strălucitoare, având în ea toate culorile pe care cineva le-a văzut vreodată. Pârâul curgea astfel pe o distanță scurtă, apoi se pierdea în apele unui râu, iar toate culorile minunate dispăreau.

Kinnall a spus:

— Am rătăcit mult timp prin Câmpiile Pârjolite și gâtlejurile ne sunt uscate de sete. Să bem?

— Da, să bem, a răspuns Thirga și a îngenuncheat lângă izvor. Și-a împreunat palmele, le-a umplut cu apă și a băut. Kinnall i-a imitat mișcările. Gustul era atât de plăcut, încât și-au atins buzele de luciul apei și au băut pe săturate.

După ce-au băut, au simțit senzații ciudate în corp și în minte. Kinnall s-a uitat către Thirga și a realizat că-i putea vedea gândurile și că erau gânduri de dragoste pentru el. Și ea s-a uitat către el și i-a văzut gândurile.

— Suntem diferiți acum, a spus Kinnall, fără a avea nevoie de cuvinte pentru a transmite cuvintele, căci Thirga le-a înțeles imediat ce gândul a fost conturat. Și i-a răspuns:

— Nu, nu suntem diferiți, ci putem pur și simplu să înțelegem rostul darurilor pe care le-am avut dintotdeauna.

Și era adevărat. Întrucât aveau multe daruri și nu le folosiseră niciodată. Se puteau ridica în aer și zburau precum păsările; își puteau schimba forma trupurilor; puteau străbate Câmpiile Pârjolite și Câmpiile Înghețate fără a simți vreun disconfort; puteau trăi fără a consuma mâncare; puteau să oprească îmbătrânirea trupurilor și puteau să întinerească cât de mult își doreau; puteau să vorbească fără a spune cuvinte. Ar fi putut face toate acestea înainte să vină la izvor, doar că nu știuseră în ce fel, și acum erau în stare să folosească abilitățile cu care se născuseră. Învățaseră, bând din apa izvorului cristalin, cum să fie zei.

Cu toate acestea, încă nu știau că erau zei.

După o vreme, și-au amintit de cei rămași în Manneran și au zburat înapoi pentru a le povesti despre izvor. Drumul a durat doar o clipită. Toți prietenii s-au adunat în jurul lor când Kinnall și Thirga au vorbit despre izvorul miraculos și au făcut dovada puterilor pe care le stăpâneau. După ce-au isprăvit, toți cei din Manneran au decis să meargă la izvor și au pornit într-un lung alai, prin Pasul Stroin și Câmpiile Inundate, apoi pe versanții estici ai Threishtorilor, către Poarta Threish. Kinnall și Thirga au zburat deasupra lor, călăuzindu-i zi după zi. Într-un final au ajuns la locul izvorului și unul câte unul au băut și au devenit zei. Apoi s-au împrăștiat, unii întorcându-se în Manneran, unii mergând în Salla, unii chiar în Sumara Borthan sau îndepărtatele continente Umbis, Dabis și Tibis, din moment ce acum, că erau precum zeii, viteza lor de deplasare nu mai cunoștea limite și își doreau să vadă acele locuri străine. Dar Kinnall și Thirga s-au stabilit lângă izvorul din Threishul de Est și s-au mulțumit să-și exploreze sufletele.

Mulți ani au trecut, apoi nava spațială a strămoșilor noștri a aterizat în Threish, lângă țărmul de vest. Oamenii

ajunseseră într-un final pe Borthan. Au construit un orășel și au pornit în căutarea hranei. Un bărbat pe nume Digant a plecat să vâneze și s-a aventurat adânc în pădure. Dar s-a rătăcit și a cutreierat până când, în sfârșit, a ajuns în locul în care trăiau Kinnall și Thirga. Nu mai văzuse niciodată pe cineva ca ei și nici ei pe cineva ca el.

— Ce fel de creaturi sunteți? i-a întrebat.

— Odinioară eram destul de obișnuiți, dar acum o ducem destul de bine pentru că nu îmbătrânim niciodată și putem zbura mai repede decât orice pasăre, iar sufletele ne sunt deschise unul altuia și putem lua orice formă dorim, i-a răspuns Kinnall.

— Păi, atunci sunteți zei! a strigat Digant.

— Zei? Ce sunt zeii?

Și Digant le-a explicat că el este om și n-are asemenea puteri, că oamenii se folosesc de cuvinte pentru a vorbi și nu pot nici zbura, nici să ia alt chip și îmbătrânesc odată cu fiecare călătorie a lumii în jurul soarelui, până când le vine sorocul să moară. Kinnall și Thirga au ascultat cu atenție, comparându-se cu Digant, și când acesta a terminat de vorbit au știut că era adevărat, că el era om și ei erau zei.

— Odată am fost și noi asemănători oamenilor, a admis Thirga. Ne era foame, îmbătrâneam, vorbeam doar prin intermediul cuvintelor și trebuia să punem un picior în fața celuilalt pentru a ajunge dintr-un loc în altul. Trăiam ca oamenii, în ignoranță, pentru că nu știam ce puteri deținem. Dar apoi lucrurile s-au schimbat.

— Și ce le-a schimbat? a întrebat Digant.

— Păi, a spus Kinnall inocent, am băut din acel izvor cristalin și apa lui ne-a deschis ochii în privința puterilor noastre și ne-a îngăduit să devenim zei. Asta a fost tot.

La auzul acestor cuvinte, sufletul lui Digant s-a încărcat de emoție. Și-a spus că ar putea bea și el din izvor și s-ar alătura acestei perechi divine. Ar păstra izvorul

secret, iar la întoarcerea printre coloniștii rămași pe coastă ar fi venerat ca un zeu și tratat cu respect. În caz contrar, i-ar distruge. Dar Digant n-a îndrăznit să-i întrebe pe Kinnall și pe Thirga dacă poate să bea din izvor, deoarece, dacă cei doi l-ar fi considerat invidios pe divinitatea lor, ar fi putut să-l refuze. Astfel încât a conceput un plan ca să-i îndepărteze.

— E adevărat, a întrebat el, că puteți călători atât de repede încât reușiți să vizitați fiecare colțișor al acestei lumi într-o singură zi?

Kinnall l-a asigurat că era adevărat.

— Pare greu de crezut, a spus Digant.

— Îți vom oferi dovezi, a spus Thirga și l-a luat de mână pe Kinnall și cei doi zei au plecat în zbor. S-au avântat către cel mai înalt pisc al Threishtorilor și au cules flori-de-zăpadă; au coborât în Câmpiile Pârjolite și au adunat o mână de sol roșu; din Câmpiile Inundate au cules ierburi; din Golful Sumar au luat licoare dintr-un copac-de-carne; de pe țărmurile Golfului Polar au smuls o mostră din gheața eternă; apoi au sărit peste creștetul lumii până la înghețatul Tibis și și-au început călătoria către continentele îndepărtate pentru a-i putea aduce necredinciosului Digant ceva din fiecare colț de lume.

În momentul în care Kinnall și Thirga au pornit în această aventură, Digant s-a grăbit spre izvorul miracolelor. Ajuns acolo, a ezitat un moment, temându-se ca zeii să nu se întoarcă subit și să-l răpună pentru îndrăzneala lui; dar n-au apărut și Digant a băut cu sete, gândindu-se:

— Acum voi fi și eu zeu.

Și-a umplut pântecele cu apa strălucitoare, după care l-a cuprins amețeala și a căzut la pământ. „Aceasta e divinitatea?", s-a întrebat. A încercat să zboare, dar n-a reușit. A încercat să-și schimbe forma, însă nu a putut. A dat greș pentru că fusese om de la bun început, nu zeu, iar

izvorul nu preschimba un om într-un zeu, ci doar ajuta un zeu să-și conștientizeze puterile depline.

Totuși izvorul i-a oferit lui Digant un dar. Îi permitea să intre în mințile celorlalți oameni care se stabiliseră în Threish. Întins pe pământ, amorțit și dezamăgit, a sesizat în adâncul minții un sunet și, acordându-i atenție, a realizat că auzea gândurile prietenilor săi. Și a găsit un mod de a amplifica sunetul astfel încât să audă totul limpede: da, aceasta era mintea soției lui, aceasta era mintea surorii lui, aceasta era mintea soțului surorii lui, iar Digant putea privi în oricare dintre ele și în oricare altă minte, citind cele mai intime gânduri. „Aceasta este divinitatea", și-a spus. Și le-a sondat mințile în profunzime, extrăgându-le toate secretele. Constant, și-a crescut sfera puterii până când toate mințile erau conectate simultan la a lui. Cercetând atent gândurile celorlalți, îmbătat de noua sa putere, mândru de divinitatea sa, le-a trimis un mesaj tuturor acelor minți din mintea sa, spunându-le:

— ASCULTAȚI VOCEA LUI DIGANT. DIGANT ESTE ZEUL PE CARE ÎL VEȚI VENERA.

Când această voce teribilă a răsunat în mințile lor, mulți dintre coloniștii din Threish au căzut morți în urma șocului, unii și-au pierdut rațiunea, iar alții s-au panicat și au început să strige:

— Digant ne-a invadat mințile! Digant ne-a invadat mințile!

Și valurile de frică și de durere ce veneau dinspre ei erau atât de intense, încât însuși Digant a suferit cumplit. Deși paralizată, mintea lui continua să strige:

— ASCULTAȚI VOCEA LUI DIGANT. DIGANT ESTE ZEUL PE CARE ÎL VEȚI VENERA.

Cu fiecare vibrație a acelui strigăt, mai mulți coloniști mureau și mai mulți își pierdeau mințile, iar Digant, reacționând la tumultul mental pe care chiar el îl provocase,

agoniza și nu mai avea capacitatea de a-și controla puterea minții.

Kinnall și Thirga erau în Dabis în tot acest timp, scoțând dintr-o mlaștină un vierme cu trei capete, pentru a i-l arăta lui Digant. Urletele minții sale au făcut înconjurul lumii și, fără să mai stea pe gânduri, cei doi au renunțat la ceea ce făceau și s-au întors în Threish. L-au găsit pe Digant aproape mort, cu creierul aproape prăjit. Coloniștii care au scăpat cu viață rătăceau cu mințile pierdute. Kinnall și Thirga și-au dat imediat seama ce s-a întâmplat. I-au curmat viața lui Digant, astfel că liniștea s-a așternut din nou asupra Threishului. Și-au îndreptat apoi atenția către victimele zeului închipuit, înviindu-i pe morți și vindecându-i pe răniți. Și la final au sigilat locul din care țâșnea izvorul, căci pentru Kinnall și Thirga nu mai exista nicio îndoială că nu oamenii trebuie să bea din acel izvor, ci numai zeii, iar cei din urmă își luaseră deja porția. Oamenii din Threish au căzut în genunchi înaintea celor doi și i-au întrebat copleșiți:

— Cine sunteți?

Și Kinnall și Thirga au răspuns:

— Noi suntem zei și voi sunteți oameni.

Și acela a fost începutul sfârșitului inocenței zeilor. De-atunci le-a fost interzis oamenilor să caute căi de a vorbi de la minte la minte, din cauza răului pe care îl înfăptuise Digant, și a fost scris în Legământ că unul trebuie să-și păstreze sufletul separat de sufletul altora, fiindcă numai zeii își pot contopi sufletele fără a se distruge reciproc, iar noi nu suntem zei.

Capitolul 33

Bineînțeles că am găsit multe motive să amân luarea drogului sumaran cu Schweiz. Mai întâi, Înaltul Justițiar Kalimol a plecat la o partidă de vânătoare și i-am spus pământeanului că dubla responsabilitate a muncii mele făcea ca experimentul propus de el să fie, în acel moment, imposibil. Revenirea la post a lui Kalimol a fost urmată de îmbolnăvirea Halumei, pretextul fiind acum îngrijorarea față de starea ei de sănătate. După ce Halum s-a însănătoșit, Noim ne-a invitat pe mine și pe Loimel să petrecem câteva zile la cabana lui din sudul Sallei. Ne-am întors din Salla, însă a izbucnit războiul între Salla și Glin, creându-mi mari probleme maritime la Tribunal. Și astfel săptămânile au tot trecut. Schweiz a devenit nerăbdător. Intenționam să mai iau drogul? Nu-i puteam oferi un răspuns. Nu știam cu siguranță. Deși îmi era frică, dorința de a pătrunde ca un zeu în sufletul Halumei era destul de mare.

M-am dus la Capela de Piatră și am așteptat ca Jidd să-și facă timp să mă primească. Dar am tăinuit față de el orice referire la Schweiz și la drogul său, temându-mă să divulg că m-am jucat cu asemenea distracții periculoase. În consecință, mărturisirea a fost un eșec total din moment ce nu mi-am deschis complet sufletul; iar la plecarea din Capelă eram încordat și iritat. Îmi era clar acum că trebuie să cedez stăruințelor lui Schweiz, că oferta lui era o încercare prin care trebuia să trec, fiindcă nu exista scăpare.

Pământeanul a înțeles perfect starea mea. În spatele pietății mele se afla ascuns un potențial trădător al Legământului. Nu am mai stat pe gânduri și m-am dus degrabă la Schweiz.

— Astăzi, i-am spus. Acum.

Capitolul 34

Aveam nevoie de un loc retras. Tribunalul Portului deține o cabană pe dealurile din nord-vest, la două ore de orașul Manneran, unde sunt găzduiți demnitarii veniți în vizită și se negociază unele tratate comerciale. Știam că această cabană nu este folosită momentan și am rezervat-o pentru mine pe o perioadă de trei zile. La amiază l-am luat pe Schweiz cu o mașină a Tribunalului și am pornit la drum. La cabană erau trei servitori – un bucătar, o cameristă și un grădinar. I-am prevenit că vor avea loc discuții extrem de delicate, în consecință nu trebuie să ne deranjeze sau să ne distragă atenția cu niciun chip. Apoi Schweiz și cu mine ne-am închis într-o cameră.

— Ar fi cel mai bine, a spus, să nu mâncăm în această seară. De altfel, se recomandă ca trupul să fie întru totul curat.

Cabana avea o saună excelentă. Ne-am curățat corpurile temeinic și când am ieșit ne-am îmbrăcat cu halate de mătase largi și comode. Ochii lui Schweiz căpătaseră lucirea sticloasă vizibilă în clipele de mare agitație. Mă simțeam înfricoșat și neliniștit și am început să mă gândesc că voi suferi cumplit în această seară. În acel moment mă priveam ca pe cineva care urma să fie operat și ale cărui șanse de recuperare erau minime. Mă aflam într-o stare de resemnare totală: aveam disponibilitate, eram acolo, nerăbdător să fac acel pas și să termin cât mai curând posibil.

— Ultima șansă, a spus Schweiz zâmbind larg. Încă te poți retrage, alteță.

— Nu.

— Înțelegi că există riscuri? Nu avem niciun fel de experiență cu acest drog. Poate fi periculos.

— S-a-nțeles, am spus.

— S-a-nțeles, de asemenea, că te aventurezi de bunăvoie, fără nicio constrângere?

— De ce această întârziere, Schweiz? Scoate-ți poțiunea, i-am spus.

— Unul dorește să se asigure că Alteța Voastră este pe de-a întregul pregătită să înfrunte orice consecințe.

Am replicat sarcastic:

— Poate că ar trebui să încheiem un contract așa cum se cuvine, care să te elibereze de orice răspundere în cazul în care unul dorește ulterior să înainteze o pretenție pentru daune survenite personalității...

— Dacă Alteța Voastră dorește... Unul nu crede că este necesar.

— Unul n-a vorbit serios, i-am spus.

Acum eram nervos.

— E posibil să fii și tu agitat în legătură cu asta, Schweiz? Să ai dubii?

— Facem un pas îndrăzneț.

— Să-l facem înainte să treacă momentul. Scoate poțiunea, Schweiz. Scoate poțiunea.

— Da, a spus și, privindu-mă insistent, a bătut din palme bucuros ca un copil. Și a râs triumfător. Am înțeles cum mă manipulase. Acum mă rugam eu de el pentru drog. Ah, ce demon!

A scos din geanta lui de călătorie plicul cu pudră albă. Mi-a spus să aduc vin și am comandat de la bucătărie două sticle reci de auriu manneranean. A vărsat în sticla mea jumătate din conținutul plicului, jumătate într-a lui. Pudra s-a dizolvat aproape instantaneu: pentru un moment, a lăsat o urmă tulbure și cenușie, apoi a dispărut. Îmi aduc

aminte că m-am uitat peste masă la Schweiz oferindu-i un zâmbet scurt; avea să mi-l descrie ca rânjetul palid și stânjenit al unei virgine timide pe cale să-și deschidă coapsele.

— Ar trebui să-l bem pe tot odată, a spus Schweiz și și-a sorbit vinul și eu pe al meu. Apoi am stat fără să fac nimic, așteptând ca drogul să mă lovească instant. Am simțit o ușoară amețeală, dar mi-am dat seama că aceasta se datora vinului care începuse să-și facă efectul în stomacul meu gol.

— Cât durează până începe? am întrebat. Schweiz a ridicat din umeri.

— Va mai dura puțin, mi-a răspuns.

Am așteptat în liniște. M-am chinuit să-mi forțez mintea să plutească și s-o întâlnească pe a lui Schweiz, dar n-am simțit nimic. Sunetele din cameră s-au amplificat: scârțâitul dușumelei, bâzâitul insectelor de la fereastră, zumzetul aproape imperceptibil al lămpii electrice.

— Poți explica, am spus răgușit, modul în care se spune că funcționează acest drog?

Schweiz mi-a răspuns:

— Unul vă poate spune doar ceea ce i-a fost spus lui. Și anume că puterea potențială de a lega mintea unuia de a altuia există în noi toți din naștere, doar că am dezvoltat în sânge o substanță chimică inhibatoare. Cei născuți fără acest inhibitor sunt foarte puțini și au darul de a atinge mințile, totuși cei mai mulți dintre noi suntem împiedicați pe vecie să efectuăm această comunicare silențioasă, doar dacă dintr-un anumit motiv producerea hormonului este sistată din proprie inițiativă și mințile noastre se deschid temporar. Însă, când acest lucru se întâmplă, se confundă deseori cu nebunia. Acest drog din Sumara Borthan, se spune, neutralizează inhibitorul natural din sângele nostru, cel puțin pentru scurt timp, permițându-ne să stabilim contactul unul cu altul, cum am face-o în mod

normal dacă ne-ar lipsi substanța neutralizantă din sânge. Așa a auzit unul.

— Am putea fi toți supraoameni, dar suntem paralizați de propriile noastre glande?

Și Schweiz, gesticulând grandios, a spus:

— Poate pentru că au existat motive solide, din punct de vedere biologic, pentru dezvoltarea acestei protecții împotriva propriilor noastre puteri. Sau poate că nu.

A râs și fața i s-a înroșit. L-am întrebat dacă el chiar crede această poveste a hormonului inhibitor și a drogului dezinhibitor și a spus că n-are motive întemeiate ca să-și facă o părere.

— Ai început să simți ceva? l-am întrebat.

— Doar vinul, a spus.

Am așteptat. Poate că nu se va întâmpla nimic, m-am gândit, sau poate că drogul întârzie să-și facă efectul. Am așteptat. După un timp, Schweiz a spus:

— Se pare că începe acum.

Capitolul 35

Inițial am devenit foarte conștient de funcționarea corpului meu: bătăile inimii, izbirea sângelui de pereții arterelor, mișcarea fluidelor adânc în urechi, entitățile corpusculare care pluteau de-a lungul câmpului meu vizual. Am devenit enorm de receptiv la stimulii externi, curenții de aer mângâindu-mi obrazul, un fald al halatului atingându-mi coapsa, podeaua care-mi apăsa talpa piciorului. Am auzit un zgomot neobișnuit, ca o cascadă îndepărtată. Am pierdut contactul cu mediul ambiant, căci pe măsură ce percepțiile mi se intensificau, gama lor se îngusta și mi-am dat seama că nu sunt capabil să recunosc forma camerei, fiindcă nu mai vedeam clar, ci doar că la capătul opus al unui tunel îngust se afla Schweiz; dincolo de marginea tunelului nu era decât ceață. Eram înspăimântat și mă luptam pentru a-mi limpezi mintea așa cum ar face unul un efort conștient de a-și alunga amețeala provocată de ingurgitarea unei mari cantități de vin; dar cu cât mă luptam mai aprig pentru a reveni la percepția normală, cu atât mai rapid accelera ritmul schimbării. Am intrat într-o stare de beție incandescentă în care nuiele strălucitoare de lumină colorată îmi treceau pe lângă față și eram sigur că am sorbit din izvorul lui Digant. Am simțit o senzație precipitată, de parcă aerul se mișca cu repeziciune pe lângă urechile mele. Am perceput un sunet înalt, tânguit, care la început a fost puțin sesizabil, dar care a crescut în intensitate până în punctul în care a devenit audibil și a umplut

camera, fără să fie însă dureros. Scaunul de sub mine pulsa într-o cadență care părea acordată la pulsul planetei noastre. Apoi, fără să simt că trecusem un hotar, am realizat că percepțiile mele fuseseră, de ceva timp, duble: eram acum conștient de o a doua bătaie a inimii, de o a doua curgere a sângelui prin vase, de un al doilea freamăt al intestinelor. Nu era totuși o simplă dublare, căci noile ritmuri erau diferite, orchestrau intercalări simfonice complexe cu ritmurile corpului meu, creând structuri de percuție atât de încâlcite, încât fibrele minții mi se topeau încercând să le urmăresc. Am început să mă legăn în ritmul acestor bătăi, să-mi plesnesc coapsele cu mâna, să pocnesc din degete; și, privind prin tunel, l-am văzut pe Schweiz, de asemenea legănându-se, aplaudând și pocnind, și am priceput ale cui erau ritmurile corpului pe care le primisem. Eram interconectați. Abia dacă-mi deosebeam bătaia inimii de a lui Schweiz și au existat momente când, uitându-mă peste masă la el, mi-am văzut fața roșie și distorsionată. Am experimentat fluidizarea realității, prăbușirea zidurilor și dispariția constrângerilor; nu eram în stare să întrețin un sens al lui Kinnall Darival ca individ; nu gândeam în termeni de *el* și *eu*, ci de *noi*. Nu-mi pierdusem doar identitatea, ci însuși conceptul de sine.

Am rămas la acel nivel pentru mult timp până să încep să cred că puterea drogului dispărea. Culorile au devenit mai puțin strălucitoare, percepția mea asupra camerei a devenit mai realistă și puteam din nou să disting corpul și mintea lui Schweiz de ale mele. În loc să mă simt ușurat că trecuse ce fusese mai rău, m-am simțit doar dezamăgit că nu atinsesem genul de contopire a conștiinței pe care o promisese Schweiz.

Dar mă înșelam.

Primul val sălbatic al drogului trecuse, da, însă abia acum ajungeam la adevărata comuniune. Schweiz și cu

mine eram despărțiți, dar totuși împreună. Aceasta era adevărata dezvăluire-de-sine. I-am văzut sufletul desfășurat înaintea mea ca și cum ar fi fost întins pe o masă. Puteam merge până la masă pentru a examina acele lucruri care se aflau pe ea, luând ba o unealtă, ba un vas, ba niște ornamente și studiindu-le cât de îndeaproape îmi doream.

Aici plutea nedeslușit chipul mamei lui Schweiz. Aici era un sân umflat, brăzdat de vinișoare albastre, mărginit de un sfârc enorm și rigid. Aici se aflau patimile copilăriei. Aici amintirile de pe Pământ. Prin ochii lui Schweiz am văzut-o pe mama lumilor, mutilată și înlănțuită, desfigurată și murdară. Frumusețea licărea prin urâțenie. Acesta era locul nașterii sale, orașul ăsta răvășit; acestea erau șosele vechi de zece mii de ani; acestea erau ruinele templelor antice. Aici era nodul primei iubiri. Aici, dezamăgiri și părăsiri. Trădări aici, confidențe împărtășite dincolo. Creștere și schimbare. Degradare și disperare. Călătorii. Eșecuri. Seducții. Confesiuni. Am văzut sorii a o sută de planete.

Și am traversat păturile sufletului lui Schweiz, inspectând straturile granuloase ale lăcomiei și bolovanii de înșelăciune, pungile uleioase de maliționizitate, lutul putred al oportunismului. Iată sinele întrupat; iată un om care a trăit în întregime numai pentru el.

Nu m-a șocat însă obscuritatea lui Schweiz.

Am văzut mai departe de acele lucruri. Am văzut chinul și setea pentru divin a omului, pe Schweiz singur pe o câmpie selenară cu picioarele crăcănate pe un scut de piatră neagră sub un cer violet, întinzându-se în sus, strângând mâinile, neprinzând nimic. O fi el șiret și oportunist, da, dar și vulnerabil, pasional, onest la adăpostul giumbușlucurilor. Nu-l puteam judeca cu asprime. El era eu. Eu eram el. Valul de sine ne înghițea pe amândoi. Dacă era să-l descurajez pe Schweiz, trebuia

să-l descurajez și pe Kinnall Darival. Sufletul meu era inundat de afecțiune pentru el.

L-am simțit și pe el sondându-mă. N-am ridicat nicio barieră în jurul sufletului meu când a venit să-l exploreze. Și prin ochii lui am văzut ceea ce vedea el în mine. Frica de tatăl meu. Venerația față de fratele meu. Dragostea mea pentru Hạlum. Fuga mea în Glin. Alegerea lui Loimel. Defectele și virtuțile mele mărunte. Totul, Schweiz. Uită-te. Uită-te. Uită-te. Și s-a întors totul oglindit prin sufletul lui, dar nu mi s-a părut dureros să observ. Iubirea celorlalți începe cu iubirea sinelui, m-am gândit deodată.

În acea clipă, Legământul a căzut și s-a sfărâmat înăuntrul meu.

Treptat, Schweiz și cu mine ne-am îndepărtat, cu toate că am rămas conectați încă ceva vreme, forța legăturii continuând să se micșoreze. Când s-a destrămat într-un final, am simțit o rezonanță tremurătoare, de parcă se rupsese o sfoară încordată. Am așteptat în tăcere. Țineam ochii închiși. Simțeam greață în străfundul stomacului și eram mai conștient ca niciodată de abisul care ne ține pe fiecare dintre noi singuri pentru vecie. După o lungă perioadă de timp, m-am uitat la Schweiz de-a curmezișul camerei.

Se uita la mine și mă aștepta. Avea privirea demonică, rânjetul sălbatic, ochii îi străluceau, doar că acum îmi părea mai puțin o înfățișare a nebuniei decât o reflexie a bucuriei interioare. Părea mai tânăr acum. Fața îi era încă îmbujorată.

— Te iubesc, a șoptit.

Cuvintele neașteptate m-au lovit în moalele capului. Mi-am acoperit fața cu mâinile, cu palmele întinse, pentru a mă apăra.

— Ce te supără atât de tare? m-a întrebat. Gramatica mea sau înțelesul?

— Ambele.

— Să fie atât de oribil să spui *te iubesc*?

— Unul niciodată nu a... unul nu știe cum să...

— Să reacționezi? Să răspunzi? a râs Schweiz. Nu mă refer că te iubesc într-un sens fizic. De parcă e atât de respingător. Dar nu. Cred ceea ce spun, Kinnall. Am fost în mintea ta și mi-a plăcut ceea ce am văzut acolo. Eu te iubesc.

— Vorbești cu „eu", i-am adus aminte.

— De ce nu? Trebuie să-mi neg sinele chiar și acum? Haide, eliberează-te, Kinnall! Știu că vrei. Consideri că ceea ce tocmai ți-am spus este obscen?

— Sunt atât de stranii cuvintele astea!

— Pe planeta mea aceste cuvinte sunt de o stranietate sacră, a spus Schweiz. Și aici sunt obscene. Să nu-ți fie permis niciodată să spui „Te iubesc", nu? O întreagă planetă privându-se de această mică plăcere. O, nu, Kinnall, nu, nu, nu!

— Te rog, am spus abia perceptibil. Unul încă nu s-a obișnuit în totalitate cu efectele drogului. Când strigi la unul așa...

Dar nu dorea să se potolească.

— Și tu ai fost în mintea mea, a spus. Ce ai găsit acolo? Am fost atât de respingător? Descarcă-ți sufletul, Kinnall. Nu mai ai secrete față de mine. Adevărul. Adevărul!

— Să știi că unul te-a găsit mai demn de admirație decât se aștepta.

Schweiz a chicotit.

— Și eu la fel! De ce ne mai temem unul de celălalt, Kinnall? Ți-am spus: te iubesc! Am stabilit un contact. Am văzut că există zone de năzuință. Acum trebuie să ne schimbăm, Kinnall. Tu mai mult decât mine, pentru că ai un drum mai lung de parcurs. Haide. Vino. Dă-i glas inimii. Spune-o.

— Unul nu poate.

— Spune „eu".

— Cât de dificil este!

— Spune-o. Nu ca o obscenitate. Spune-o de parcă te iubești pe tine.

— Te rog!

— Spune-o!

— Eu, i-am spus.

— A fost atât de groaznic? Hai, vino! Spune-mi ce simți pentru mine. Adevărul. Din cele mai profunde niveluri.

— Un sentiment de căldură... de afecțiune, de încredere...

— De dragoste?

— De dragoste, da, am recunoscut.

— Atunci spune-o.

— Dragoste.

— Nu asta e ceea ce vreau să spui.

— Dar ce anume?

— Ceva ce n-a fost spus pe această planetă timp de două mii de ani, Kinnall. Hai, spune-o. Te...

— Te...

— Te iubesc.

— Te iubesc.

— Eu te iubesc.

— Eu... te... iubesc.

— E un început, spuse Schweiz. Transpirația ne curgea pe fețe. Începem prin a recunoaște că putem iubi. Începem prin a recunoaște că avem sine *capabil* de a iubi. Apoi începem să iubim. Da? Începem să iubim.

Capitolul 36

Mai târziu i-am spus:

— Ai obținut de la drog ceea ce căutai, Schweiz?

— Parțial.

— De ce parțial?

— Îl căutam pe Dumnezeu, și nu l-am prea găsit, dar mi-am făcut o idee mai bună despre unde să-l caut. Dar am aflat cum să nu mai fiu singur. Cum să-mi deschid complet mintea cuiva. Acesta este primul pas pe drumul pe care vreau să merg.

— Unul se bucură pentru tine.

— Trebuie să-mi vorbești încă în limbajul ăsta la persoana a treia?

— Nu mă pot abține, am spus. Eram teribil de obosit. Începusem să mă tem din nou de Schweiz. Dragostea pe care i-o purtam era încă acolo, dar suspiciunea se înfiripa iar. Mă folosea? Obținea vreo plăcere murdară din expunerea noastră reciprocă? Mă împinsese să devin un dezvăluitor-de-sine. Insistența lui de a-i vorbi cu „eu" și „pe mine" era un zălog al eliberării mele, era ceva frumos și pur, așa cum susținea, sau era doar o delectare în mizerie? Eram recent inițiat în toate astea. Nu puteam sta liniștit în timp ce un bărbat îmi spunea „Eu te iubesc".

— Exersează, mi-a spus Schweiz. Eu. Eu. Eu. Eu.

— Încetează. Te rog!

— E într-atât de dureros?

— Este nou și ciudat pentru mine. Eu am nevoie – uite, vezi? –, am nevoie să mă obișnuiesc treptat.

— În ritmul tău, atunci. Nu te grăbi din pricina mea. Dar nu te opri niciodată.

— Unul va încerca. Eu voi încerca, am spus.

— Bine. A făcut o pauză, apoi a zis: Ai mai încerca vreodată drogul?

— Cu tine?

— Nu cred că mai e nevoie să facem asta. Mă refeream la cineva cum ar fi sora ta liant. Dacă ți-aș mai oferi, l-ai folosi cu ea?

— Nu știu.

— Îți este frică de drog acum?

Am clătinat din cap.

— Nu-mi este ușor să răspund. Am nevoie de timp să reflectez la această experiență. Timp în care să mă gândesc la tot, înainte să mă pot implica din nou.

— A fost o experiență plăcută și pentru tine. Ai văzut că doar bine decurge din ea.

— Se poate. Se poate.

— Fără niciun dubiu!

Fervoarea lui era molipsitoare. Zelul lui mă ispitea din nou.

— Dacă ar mai fi disponibil, aș lua în considerare să încerc din nou, am spus precaut. Poate cu Halum.

— Bine!

— Nu imediat. În timp. Două, trei, patru cicluri lunare de acum încolo.

— Va trebui să fie mai târziu de atât.

— De ce?

— Acesta era întregul meu stoc de drog, cel pe care l-am folosit în această seară. Nu mai am.

— Dar ai mai putea face rost?

— O, da. Cu siguranță.

— De unde?

— Din Sumara Borthan, a spus.

Capitolul 37

Când unul este abia inițiat în căile plăcerii, nu e de mirare că satisfacția inițială e urmată de vinovăție și de remușcări. Așa mi s-a întâmplat mie. M-am trezit în zori după un somn chinuit, fiind atât de rușinat încât m-am rugat să mă înghită pământul. Ce făcusem? De ce îi permisesem lui Schweiz să mă convingă să fac ceva atât de murdar? Dezvăluire-de-sine! Dezvăluire-de-sine! Stătusem cu el noaptea întreagă, spunând „eu" și „mă" și „mă" și „eu", și mă felicitasem pentru proaspăta mea eliberare din mâna sufocantă a convenției. Aburii dimineții îmi transmiteau o stare de incertitudine. Puteam cu adevărat să mă fi deschis în asemenea mod? Da, așa trebuie să fi fost, căci purtam în mine trecutul lui Schweiz la care nu avusesem acces înainte. Iar amintirile mele îi aparțineau acum și lui. M-am rugat să găsesc o cale de a anula ceea ce făcusem. Am simțit că pierdusem ceva din mine prin renunțarea la izolare. Un dezvăluitor-de-sine nu e văzut bine printre noi și cei care se expun obțin doar o plăcere dezgustătoare, un extaz tainic. Am încercat să mă conving că nu făcusem deloc așa ceva, ci că pornisem mai degrabă într-o căutare spirituală. Și totuși, simpla formulare a acestor cuvinte mi s-a părut inexactă, ipocrită, mască fragilă a unor motive josnice. Și m-am rușinat de mine, de fiii mei, de tatăl meu regal și de strămoșii lui regali. Cred că „Te iubesc"-ul lui Schweiz a fost cel care m-a aruncat în abisul disperării mai mult decât orice alt eveniment al

serii, căci vechiul meu sine vedea acele cuvinte de două ori mai obscene, în timp ce noul meu sine, care se chinuia să iasă la suprafață, insista că pământeanul n-a avut în gând nimic rușinos când a spus „eu" și „iubesc". Dar mi-am respins propriul argument și m-am lăsat copleșit de vinovăție. Atât de mare să fie transformarea mea încât să schimb dezmierdări cu alt bărbat, un negustor pământean, un lunatic? Cum se putea să-i fi dăruit sufletul meu? Ce statut aveam acum, că eram atât de vulnerabil în fața lui? Pentru un moment, am luat în considerare uciderea lui Schweiz ca o cale de a-mi recupera intimitatea. M-am dus în camera în care dormea și, văzându-i chipul luminat de un zâmbet, în acea clipă mi-a fost imposibil să îl urăsc.

Mi-am petrecut acea zi în mare parte singur. M-am plimbat prin pădure și m-am îmbăiat într-un iaz răcoros; apoi am îngenuncheat în fața unui spin-de-foc și m-am prefăcut că era un duhovnic și m-am confesat cu șoapte timide; după aceea am mers printr-o pădure de arbuști spinoși și m-am întors la cabană cu hainele murdare și pline de ghimpi. Schweiz m-a întrebat dacă sunt bine. I-am spus că totul este în regulă. Am vorbit puțin în acea seară, stând chircit într-un hamac. Pământeanul, mai guraliv ca niciodată, un torent de cuvinte vioaie, s-a lansat în detalierea unui măreț plan referitor la organizarea unei expediții către Sumara Borthan, pentru a aduce de acolo saci întregi de drog, destul cât să transforme toate sufletele din Manneran. Am ascultat fără să comentez, căci totul devenise ireal pentru mine și acel plan nu părea să fie mai straniu decât orice altceva.

Am sperat ca durerea din sufletul meu să cedeze odată ce mă întorceam în Manneran și-mi reluam activitatea. Dar nu a fost așa. Am intrat în casă și Halum era acolo cu Loimel, verișoarele făcând schimb de haine între ele, și la vederea lor aproape că m-am întors și am fugit. Mi-au

oferit zâmbete calde, feminine, zâmbete secrete, dovadă a alianței pe care au creat-o între ele întreaga viață, și în disperare m-am uitat de la soția mea la sora mea liant, de la o verișoară la alta, primind în piept frumusețea lor reflectată ca o sabie cu tăiș dublu. Ce zâmbete! Ce priviri care păreau să știe totul! Nu aveau nevoie de niciun drog pentru a scoate adevărul din mine.

— *Unde ai fost, Kinnall?*

— *La o vilă din pădure, pentru a mă juca de-a dezvăluirea sufletului cu pământeanul.*

— *Și i-ai arătat sufletul?*

— *A, da, și el pe al lui.*

— *Și apoi?*

— *Apoi am vorbit despre iubire.* Te iubesc, *a spus el, și unul a răspuns:* Te iubesc.

— *Ce copil obraznic ești!*

— *Da, da. Unde se poate ascunde unul de rușinea lui?*

Acest dialog tăcut s-a învârtit în mintea mea într-o secundă, în timp ce mă îndreptam spre locul în care stăteau, lângă fântâna din mijlocul curții. Le-am îmbrățișat formal pe Loimel și pe sora-liant, dar m-am simțit atât de vinovat încât am evitat să le privesc în ochi. La fel m-am simțit și la Tribunal. Am interpretat privirile subalternilor ca acuzatoare. „Uitați-l pe Kinnall Darival, cel care ne-a dezvăluit toate tainele lui Schweiz Pământeanul. Uitați-vă la dezvăluitorul-de-sine Sallan furișându-se printre noi. Cum își poate suporta propria duhoare?" Am evitat pe toată lumea și mi-am făcut treaba de mântuială. Un document despre câteva tranzacții de-ale lui Schweiz a ajuns pe biroul meu. Gândul de a-l mai vedea vreodată pe pământean mă îngrozea. Nu-mi era deloc greu să-i revoc permisul de rezidență în Manneran, folosind autoritatea Înaltului Justițiar; o modalitate odioasă de a răsplăti încrederea pe care mi-o arătase, dar aproape am făcut-o și

m-a oprit doar o rușine chiar mai mare decât cea pe care o simțeam deja.

În a treia zi de la întoarcerea mea, când și copiii mei au început să se întrebe ce se întâmplă cu mine, m-am dus la Capela de Piatră pentru a obține alinare din partea confesorului Jidd.

Era o zi umedă și caldă. Cerul acoperit de nori părea să atârne în falduri buclate deasupra Manneranului și totul era acoperit cu perle de rouă strălucitoare. În ziua aceea, lumina soarelui avea o culoare ciudată, aproape albă, și străvechile blocuri de piatră neagră ale clădirii sacre ofereau reflexii orbitoare, de parcă fuseseră mărginite de prisme; însă imediat ce am intrat în capelă am simțit presiunea exercitată de locul acela. Camera lui Jidd se afla în absidă, în spatele marelui altar. Mă aștepta gata înveșmântat; făcusem rezervarea cu câteva ore înainte. Contractul era pregătit. Am semnat și i-am plătit onorariul. Jidd nu era cu nimic mai plăcut decât oricare altul din breasla lui, dar momentan aproape că mă încânta urâțenia lui: avea nas proeminent, buze subțiri, pleoape căzute și urechi mari. Dar de ce să ridiculizez fața omului? Și-ar fi ales alta dacă ar fi fost întrebat. Oricum, aveam o atitudine prietenoasă față de el, întrucât speram să mă vindece. Tămăduitorii erau oameni sfinți. „Dă-mi ceea ce am nevoie, Jidd, și îți voi binecuvânta urâțenia!"

— Sub protecția cărui zeu îți vei face mărturisirea? m-a întrebat.

— A zeului iertării.

A atins un buton. Lumânările obișnuite erau prea banale pentru Jidd. Lumina gălbuie a iertării a țâșnit dintr-o lampă cu gaz și a inundat încăperea. Jidd mi-a îndreptat atenția către oglindă, spunându-mi să-mi studiez chipul. M-a surprins privirea străinului care s-a uitat la mine. Picături de sudoare îmi umezeau rădăcinile bărbii. „Eu te

iubesc", i-am spus încet feței străine din oglindă. Iubirea celorlalți începe cu iubirea sinelui. Capela mă apăsa; eram înspăimântat de gândul că blocul de piatră desprins din tavan va cădea peste mine și mă va strivi. Jidd a rostit apoi formulele preliminare, însă iubirea a răzbit printre ele. Mi-a poruncit să-mi deschid sufletul în fața lui.

M-am bâlbâit; m-am înecat; m-am sufocat. M-am prosternat și mi-am sprijinit capul pe podeaua rece. Jidd m-a atins pe umăr și a murmurat formule de alinare până când criza s-a potolit. Am început ritul a doua oară. De această dată am trecut mai lin prin preliminarii și când mi-a cerut să vorbesc am spus, de parcă rosteam replici scrise pentru mine de altcineva:

— Zilele trecute, unul s-a dus cu cineva într-un loc tainic și am împărțit un anumit drog din Sumara Borthan care dezleagă sufletul. Ne-am angrenat în dezvăluire-desine împreună și acum unul simte remușcări pentru păcatul său și ar dori să fie iertat pentru el.

Jidd a rămas fără cuvinte. Nu e atât de simplu să uimești un confesor. Reacția sa aproape că mi-a străpuns dorința de a mărturisi; dar Jidd, ca un bun profesionist, și-a recăpătat controlul și, vorbindu-mi cu blândețe, m-a încurajat să continui până în momentele în care rigiditatea fălcilor mi-a dispărut și am recunoscut totul. Discuțiile pe care le-am avut cu Schweiz despre drog. (Nu i-am menționat numele. Deși aveam încredere că Jidd va păstra secretul confesiunii, n-am văzut niciun beneficiu spiritual pentru mine în dezvăluirea față de oricine a numelui celui cu care eram părtaș la păcat.) Luarea drogului la vilă. Senzațiile avute pe măsură ce drogul își făcea efectul. Explorarea sufletului lui Schweiz. Pătrunderea lui în al meu. Stârnirea unei afecțiuni profunde în timpul apropierii spiritelor noastre. Sentimentul de alienare față de Legământ avut sub influența drogului. Convingerea neașteptată că

negarea-de-sine pe care o practicăm este o eroare culturală catastrofală. Conștientizarea intuitivă că ar trebui de fapt să negăm solitudinea, să căutăm să micșorăm distanța dintre noi și alții mai degrabă decât să glorificăm izolarea. Am mărturisit și că am folosit acest drog în speranța că voi putea, în cele din urmă, să ajung la sufletul Halumei; nu a fost o noutate pentru Jidd destăinuirea dorinței pentru sora mea liant. Am vorbit apoi despre zbuciumul pe care l-am experimentat de când am ieșit din transa indusă de drog; despre vinovăție, rușine și îndoială. La final am rămas fără cuvinte. Se aflau înaintea mea, ca un glob palid strălucind în obscuritate, circumstanțele fărădelegilor mele, tangibile și expuse, simțindu-mă deja mai curat după dezvăluirea lor. Eram dornic să revin la Legământ. Voiam să fiu curățat de rătăcirea mea de dezvăluire a sinelui. Voiam să fac penitență și apoi să-mi reiau viața onestă. Eram nerăbdător să fiu tămăduit, imploram pentru mântuirea și reintegrarea mea în comunitate. Dar nu puteam simți prezența zeului. Uitându-mă în oglindă, am văzut doar fața mea pământie și barba răvășită. Când Jidd a început să recite formulele pentru dezlegarea păcatelor am simțit că sunt lipsite de relevanță și nu mă înalță spiritual. Eram rupt de orice fel de credință. Ironia acestui fapt m-a smintit: Schweiz, invidiindu-mă pentru convingerile mele, căutând să înțeleagă misterul supunerii în fața supranaturalului prin intermediul drogului, m-a privat de accesul la zei. Stăteam îngenuncheat pe podeaua de piatră, rostind fraze goale de conținut în timp ce-mi doream ca Jidd și cu mine să fi luat drogul împreună, pentru a putea avea o comuniune reală. Și am știut că eram pierdut.

— Pacea zeilor să fie cu tine acum, mi-a spus Jidd.

— Pacea zeilor este asupra unuia.

— Nu mai căuta sprijin fals, ci păstrează-te pentru tine, căci alte căi duc doar la rușine și la depravare.

— Unul nu va căuta alte căi.

— Ai soră-liant și frate-liant, ai un confesor și mila zeilor. N-ai nevoie de mai mult.

— Unul n-are nevoie de mai mult.

— Mergi în pace!

Am plecat, dar nu în pacea lui, căci confesiunea fusese ca de plumb, superficială și neînsemnată. Jidd nu mă reconciliase cu Legământul, ci demonstrase doar gradul meu de despărțire de el. Nepăsător față de mărturisirile făcute, am ieșit din Capela de Piatră oarecum curățat de orice vină. Nu mă mai căiam pentru dezvăluirea-de-sine. Inversiunea scopului meu de a merge la Jidd a fost poate un efect secundar al confesiunii, dar n-am încercat să-l analizez în profunzime. Mă simțeam mulțumit că eram eu însumi și că aveam aceste gânduri. Transformarea mea era desăvârșită în acel moment. Schweiz îmi luase credința, totuși îmi oferise alta în locul ei.

Capitolul 38

În acea după-amiază mi-a fost adus la cunoștință un caz referitor la un vas din Threish și la declarațiile false ce însoțeau încărcătura și m-am dus la debarcader să verific. Acolo l-am întâlnit din întâmplare pe Schweiz. De când mă despărțisem de el, cu câteva zile în urmă, îmi fusese teamă să-l mai văd; am considerat că este insuportabil să mă uit în ochii acestui om care mi-a văzut sinele în întregimea lui. Doar distanțându-mă de el aș fi reușit să mă conving că n-am făcut de fapt ceea ce făcusem. Dar apoi l-am văzut pe chei. Ținea într-o mână un teanc stufos de facturi și o agita furios pe cealaltă în fața unui negustor cu ochii înlăcrimați, îmbrăcat în portul Glinului. Spre surprinderea mea, n-am simțit deloc stânjeneala pe care o anticipasem, ci doar cordialitate și plăcere. M-am dus la el și ne-am bătut reciproc pe umeri.

— Arăți mai vesel acum, a spus.

— Mult mai vesel.

— Stai să termin cu ticălosul ăsta. Mergem să bem o sticlă de auriu, da?

— Bineînțeles.

O oră mai târziu, când stăteam împreună într-o tavernă din port, am spus:

— Cât de curând putem pleca către Sumara Borthan?

Capitolul 39

Drumul către continentul sudic a fost dirijat ca prin vis. N-am pus niciodată la îndoială dacă era înțelept s-o iau pe acest drum și nici nu m-am întrebat de ce era necesar să merg și eu în loc să-l las pe Schweiz să călătorească singur sau să trimit un mercenar să procure drogul pentru noi. Pur și simplu m-am apucat de aranjamentele voiajului nostru.

Între Velada Borthan și Sumara Borthan nu există nicio rută comercială regulată. Cei care vor să se deplaseze spre continentul de sud trebuie să închirieze un vas. Ceea ce am și făcut, prin intermediul Înaltului Tribunal, folosind mijlocitori și semnatari fictivi. N-am ales un vapor manneranean, pentru că nu doream să fiu recunoscut în timpul călătoriei, ci o navă a provinciei vestice Velis care fusese imobilizată în Portul Manneran de aproape un an din cauza unui proces. Se pare că exista o dispută referitoare la titlul de proprietate al ambarcațiunii ce se îndrepta spre portul de origine, iar puhoiul de hotărâri judecătorești și de recursuri a făcut imposibilă părăsirea Manneranului după ultimul ei voiaj. Căpitanul și echipajul erau supărați din cauza inactivității silite și înaintaseră deja o reclamație la Tribunal; dar Înaltul Justițiar n-avea jurisdicție peste un proces care se desfășura în tribunalele din Velis și astfel am fost nevoiți să împiedicăm plecarea vasului până când primeam vești din Velis că disputa asupra titlului fusese clarificată. Știind toate acestea, am emis un decret

în numele Înaltului Justițiar care permitea vasului ghinionist să accepte cereri de navlosire între puncte „dintre Râul Woyn și țărmul estic al Golfului Sumar". Asta era de obicei interpretat ca orice punct aflat de-a lungul coastei provinciei Manneran, dar eu specificasem și că echipajul putea oferi servicii pentru călătorii către coasta nordică a Sumara Borthanului. Fără îndoială că această clauză l-a nedumerit pe săracul om și trebuie să-l fi nedumerit și mai tare când, câteva zile mai târziu, a fost contactat de agenții mei și i s-a solicitat să facă un drum exact în acel loc.

Nici Loimelei, nici Halumei, nici lui Noim și nimănui altcuiva nu-i spusesem destinația. Am menționat numai că Tribunalul îmi cerea să plec în afara granițelor pentru o scurtă vreme. La birou am fost și mai zgârcit în detalii, solicitându-mi o învoire, aprobându-mi-o imediat și informându-l pe Înaltul Justițiar, în ultima clipă, că nu voi fi disponibil în viitorul imediat.

Pentru a evita complicațiile cu funcționarii vamali, printre altele, am ales ca port de plecare orașul Hilminor, din sud-vestul Manneranului, în Golful Sumar. E o așezare de dimensiune medie, ce depinde în principal de meșteșugul pescuitului, dar care servește și ca escală pentru vasele ce călătoresc între orașul Manneran și provinciile de vest. Am pus la cale să ne întâlnim în Hilminor cu căpitanul pe care l-am angajat; el a plecat spre oraș pe mare, în timp eu și Schweiz ne-am deplasat până acolo cu mașina.

A fost un drum de două zile via șoseaua de coastă, printr-o provincie tot mai luxuriantă, tot mai tropicală pe măsură ce ne apropiam de Golful Sumar. Schweiz era într-o dispoziție foarte bună și eu la fel. Vorbeam între noi folosind numai persoana întâi; pentru el nu era mare lucru, evident, dar eu mă simțeam ca un băiețel neascultător care se furișează pentru a șopti „eu" și „mă" în urechea unui tovarăș de joacă. Ne-am dat cu părerea despre ce cantitate

de drog vom putea obține și ce-am face cu ea. Nu se mai punea doar problema procurării unei mici cantități pe care s-o folosesc cu Halum: discutam acum despre a-i converti pe toți și a înfăptui o eliberare în masă a compatrioților mei reprimați. Această abordare s-a strecurat treptat, aproape pe nesimțite, în planurile noastre și a devenit cu repeziciune dominantă.

Am ajuns în Hilminor într-o zi atât de fierbinte, încât cerul părea că începe să fiarbă. Un dom lucitor de căldură acoperea totul, iar Golful Sumar, care se întindea înaintea noastră, era acoperit de o peliculă aurie de lumină insuportabilă. Hilminor este încadrat de un lanț de dealuri joase, foarte împădurite pe partea dinspre mare și deșertice pe partea continentală; șoseaua șerpuia printre ele și la un moment dat am oprit pentru a-i arăta lui Schweiz copacii-de-carne care acopereau povârnișurile uscate din interiorul regiunii. Erau grupați într-un singur loc, câte zece copaci. Pentru a ajunge la ei, am pășit printre tufe uscate ca iasca. Erau de două ori cât înălțimea unui om, cu membre contorsionate și scoarță palidă și groasă, poroasă la atingere precum carnea femeilor foarte bătrâne. Copacii erau plini de cicatrice de la scurgerea repetată a sevei, făcându-i să arate și mai respingător.

— Putem să gustăm seva? a întrebat Schweiz.

Nu aveam instrumentele necesare pentru a da cep, dar chiar în acel moment a apărut o fată de aproximativ zece ani, pe jumătate dezbrăcată, cu pielea tăbăcită, care avea la ea un sfredel și un borcan. În mod evident, fusese trimisă de familia ei să strângă sevă de copac-de-carne. Se uita la noi pieziș. Am scos o monedă și am spus:

— Unul i-ar arăta însoțitorului său gustul copaculuide-carne.

Fără a sta pe gânduri, și-a înfipt, cu o forță surprinzătoare, sfredelul în cel mai apropiat copac, l-a învârtit, l-a retras

și a așteptat ca jetul de lichid gros și limpede să se scurgă în borcan, pe care i l-a întins lui Schweiz cu un aer ursuz. Pământeanul a mirosit seva, a gustat-o prudent, apoi a luat o înghițitură și a întrebat încântat:

— De ce nu se vinde chestia asta în tot Velada Borthanul?

— Tot stocul provine dintr-o mică zonă situată de-a lungul golfului, i-am spus. Cea mai mare cantitate de sevă e consumată local și o mare parte se expediază în Threish, unde există aproape o dependență față de ea. Așa că nu mai rămâne prea mult și pentru restul continentului. O poți cumpăra în Manneran, evident, dar trebuie să știi unde să cauți.

— Știi ce mi-ar plăcea să fac, Kinnall? Mi-ar plăcea să pun bazele unei plantații de copaci-de-carne și să îmbuteliez destulă sevă încât să ne ajungă nu doar pentru comercializarea în Velada Borthan, ci și pentru export. Eu...

— *Diavol!* a strigat fetița, adăugând ceva de neînțeles în dialectul de pe coastă și smulgându-i din mână borcanul. A fugit nebunește, cu genunchii sus, coatele în afară, de câteva ori uitându-se înapoi pentru a face un semn, o împunsătură cu degetul, ca dispreț și sfidare față de noi. Schweiz, uluit, a clătinat din cap.

— E nebună? a întrebat.

— Ai folosit persoana întâi de trei ori, i-am spus. A fost imprudent.

— Vorbind cu tine, am căpătat moravuri proaste. Dar poate fi un lucru chiar atât de imoral?

— Mai imoral decât îți poți imagina. Acea fată este probabil în drum spre frații ei pentru a le povesti despre întâlnirea cu bătrânul indecent care i-a spus obscenități pe coasta dealului. Hai să mergem în oraș înainte să fim linșați.

— Bătrân indecent, a murmurat Schweiz. Eu!

L-am împins în mașină și ne-am grăbit spre Portul Hilminor.

Capitolul 40

Am găsit vasul ancorat și am urcat la bord. Era o ambarcațiune mică, cu elice dublă, vele auxiliare și carenă vopsită în albastru și auriu. Ne-am înfățișat căpitanului – Khrisch îi era numele – și el ne-a întâmpinat binevoitor, folosind numele fictive pe care ni le-am însușit. Spre seară am pornit în larg. Pe durata călătoriei, căpitanul Khrisch nu ne-a întrebat niciodată despre intențiile noastre și nici vreunul din cei zece membri ai echipajului. Cu siguranță erau teribil de curioși de ce ar dori cineva să meargă în Sumara Borthan, dar erau atât de recunoscători c-au ieșit din custodie chiar și pentru această scurtă croazieră, încât aveau grijă să nu-și deranjeze angajatorii cu indiscreția lor.

Coasta Velada Borthanului a rămas în urma mea și înainte se zărea doar întinderea imensă a Strâmtorii Sumar. Nu se putea vedea deloc uscatul, nici în spatele nostru, nici înainte. Asta mă înfiora. În scurta mea carieră de marinar glinean nu fusesem niciodată departe de coastă și în momentele furtunoase m-am potolit cu amăgirea liniștitoare că aș fi putut oricând înota până la mal în cazul unui naufragiu. Aici însă, universul părea să fie constituit în întregime din apă. Pe măsură ce se apropia seara, un crepuscul gri-albăstrui s-a așezat asupra noastră, îmbinând perfect cerul cu marea, iar pentru mine a devenit și mai rău: acum nu mai era decât mica noastră navă ce plutea fără direcție, fragilă și vulnerabilă, într-un vid fără dimensiuni, o anti-lume strălucitoare în care toate locurile se topeau într-un punct inexistent. Nu

mă așteptasem ca strâmtoarea să fie atât de lată. Pe o hartă pe care o văzusem la Tribunal cu doar câteva zile în urmă, păruse să fie mai subțire decât degetul meu mic. Am crezut că vom zări țărmul stâncos al Sumara Borthanului din primele ore ale călătoriei, dar iată-ne acum în sânul nemărginirii. M-am împleticit până la cabina mea, mi-am afundat fața în cușetă și am zăcut acolo tremurând, implorându-l pe zeul călătorilor să mă protejeze. Ușor-ușor, am ajuns să mă detest pentru această slăbiciune. Mi-am reamintit că eram fiul unui septarh, fratele unui septarh și vărul altui septarh, că în Manneran eram un om cu autoritate, capul unei familii și ucigaș de șoim-cu-corn. Însă toate acestea nu mă ajutau cu nimic. La ce-i folosește descendența unui om care se înecă? Ce rost au umerii lați, mușchii puternici și priceperea la înot când pământul însuși a fost înghițit, astfel încât un înotător rămâne fără destinație? Tremuram. Cred că am și plâns. M-am simțit dizolvat în acel abis gri-albăstrui. Apoi o mână m-a apucat ușor de umăr. Schweiz.

— Vasul este rezistent, mi-a șoptit. Traversarea, una scurtă. Calmează-te. Nu se va întâmpla nimic rău.

Dacă ar fi fost oricine altcineva care să mă găsească așa, orice alt bărbat cu excepția poate a lui Noim, l-aș fi omorât pe el sau pe mine pentru a îngropa secretul rușinii mele.

— Dacă astfel de sentimente mă macină doar în timpul traversării Strâmtorii Sumar, cum poate unul să călătorească printre stele fără să-și piardă mințile?

— Unul se obișnuiește să călătorească.

— Frica... Tot acest vid.

— Vino sus. Noaptea este foarte frumoasă, a spus Schweiz cu blândețe.

Și nu mințise. Soarele apusese și deasupra noastră se afla o cupolă neagră, presărată cu pietre prețioase înflăcărate. În apropierea orașelor, unul nu poate vedea stelele prea bine din cauza luminilor și a ceții. Am privit gloria

deplină a cerurilor în timp ce vânam în Câmpiile Pârjolite, da, dar atunci nu cunoșteam numele celor pe care le vedeam. Acum, Schweiz și căpitanul Khrisch stăteau lângă mine pe punte și spuneau pe rând numele stelelor și ale constelațiilor, luându-se la întrecere pentru a-și etala erudiția, fiecare turnându-mi astronomie în ureche de parcă eram un copil înspăimântat care putea fi oprit din plâns doar printr-o suită continuă de distrageri ale atenției. Vezi? Vezi? Vezi acolo? Am văzut. Ceata sorilor învecinați cu planeta noastră, patru sau cinci dintre planetele vecine din sistemul nostru și chiar o cometă. Ceea ce m-au învățat mi-a rămas întipărit în minte. Aș putea păși acum în afara colibei mele, aici, în Câmpiile Pârjolite, și aș putea numi stelele așa cum Schweiz și căpitanul o făcuseră de față cu mine la bordul navei din Strâmtoarea Sumar. Oare câte nopți voi mai avea, mă întreb, în care voi putea să mă uit la stele?

Dimineața a pus capăt fricii. Soarele strălucea, marea era liniștită și nu-mi mai păsa că pământul dispăruse la orizont. Alunecam spre Sumara Borthan aproape pe nesimțite; trebuia să mă uit atent la suprafața mării pentru a-mi aminti că eram în mișcare. O zi, o noapte, o zi, o noapte, o zi și apoi orizontului i-a încolțit o crustă verde, acolo aflându-se Sumara Borthan. Îmi oferea un punct fix, doar că noi eram punctul fix și Sumara Borthan venea spre el. Continentul sudic aluneca în mod constant către noi până când într-un final am văzut o bordură de stâncă dezgolită, galben-verzuie, întinzându-se de la est la vest, și deasupra acestei faleze se înălța un înveliș des de vegetație, copaci semeți legați unii între alții de liane masive pentru a forma o boltă închisă, arbuști butucănoși înghesuindu-se în întunecimea de dedesubt, totul tăiat pe o parte ca pentru a ne arăta liziera junglei în secțiune transversală. Am simțit nu frică, ci uimire la vederea acelei jungle. Știam că niciunul

dintre acei copaci și niciuna dintre acele plante nu creșteau în Velada Borthan; bestiile și insectele din acel loc nu semănau cu acelea de pe continentul unde m-am născut; ceea ce se afla înaintea noastră era străin și probabil ostil, o lume necunoscută așteptând primul nostru pas. Într-o învălmășeală de imagini închipuite am căzut în fântâna timpului și m-am văzut ca un explorator deslușind misterele unei planete nou-găsite. Bolovanii monumentali, copaci zvelți cu coroane înalte, lianele șerpuitoare, toate erau creațiile unui pur mister fundamental izvorât direct din pântecele evoluției, pe care eram pe cale să-l înțeleg. Am crezut că jungla întunecată era o poartă care ducea spre ceva straniu și teribil. Cu toate astea, nu eram atât de speriat cât stârnit, profund mișcat de vederea acelor stânci lucioase și a acelor poteci răsucite. Așa era lumea înainte de venirea omului. Așa arăta când încă nu existau case ale zeilor, confesori, Tribunal al Portului: doar potecile tăcute și înfrunzite, râurile învolburate erodând văile, iazurile nesondate, frunzele lungi și grele sclipind în miasmele junglei și bestiile preistorice niciodată vânate zbătându-se în noroi, fluturatul neînfricat al creaturilor înaripate, platourile buruienoase și filoanele de metale prețioase, o împărăție neîntinată și deasupra a tot dormitând prezența zeilor, a zeului, a zeului ce aștepta vremea adoratorilor. Zeii singuratici care încă nu știau că sunt divini. Zeul singuratic.

Bineînțeles că realitatea era mult mai puțin romantică. Era un loc în care stâncile se cufundau până la nivelul mării și se deschideau într-un port în formă de semilună, iar acolo exista o așezare sărăcăcioasă, cocioabele câtorva zeci de sumarani care se stabiliseră acolo pentru a le fi de folos navelor care veneau ocazional de pe continentul de nord. Eu crezusem că toți locuitorii trăiau undeva în interiorul continentului, membri de trib despuiați cu tabăra la poalele piscului vulcanic Vashnir, și că Schweiz și cu

mine va trebui să ne croim drum cu săbiile prin imensitatea apocaliptică a acestui tărâm misterios, dezorientați și nesiguri, înainte de a găsi ceea ce trecea drept civilizație aici și a stabili primul contact cu oricine ar fi putut să ne vândă lucrul pentru care veniserăm. În loc de asta, căpitanul Khrisch și-a apropiat cu abilitate vasul de țărm și a acostat lângă un debarcader vechi. Când am coborât, o mică delegație de sumarani a ieșit în întâmpinarea noastră.

Ți-am spus deja despre închipuirea mea cu pământeni grotești cu colți. La fel, instinctiv, m-am așteptat ca și acești oameni de pe continentul de sud să arate într-un fel neobișnuit. Știam că era irațional; aveau totuși aceeași origine cu cetățenii din Salla, Manneran și Glin. Dar nu i-au transformat aceste secole petrecute în junglă? Negarea Legământului nu i-a vulnerabilizat în fața miasmelor pădurii, astfel încât să se transforme în creaturi neumane? Ei bine, nu. Arătau ca fermierii din oricare provincie a continentului nostru. Purtau ornamente neobișnuite, pandantive și brățări exotice, dar nici culoarea pielii, nici forma feței, nici culoarea părului nu-i deosebeau de oamenii pe care i-am știut dintotdeauna.

Erau opt sau nouă. Doi, evident liderii, vorbeau dialectul din Manneran, însă cu un accent greoi. Ceilalți n-au dat semne c-ar înțelege limbile nordice, dar sporovăiau între ei plescăind și mormăind. Lui Schweiz, comunicarea i s-a părut mai ușoară decât mie, astfel că s-a lansat într-o lungă conversație, atât de dificil pentru mine de urmărit, încât, nu după mult timp, am încetat să-i mai acord atenție. M-am îndepărtat pentru a inspecta satul și am fost inspectat la rândul meu de copii care mă priveau mirați. Fetele de aici umblau dezbrăcate chiar și la vârsta la care le creșteau sânii. Când m-am întors, Schweiz mi-a spus:

— Totul este aranjat.

— Ce anume?

— În noaptea asta dormim aici. Mâine ne vor conduce într-un sat în care se produce drogul. Nu ne garantează că putem cumpăra ceva.

— E vândut doar în anumite locuri?

— Evident. Au jurat că nu se găsește deloc pe aici.

— Cât de lungă va fi călătoria? am întrebat.

— Cinci zile. Pe jos. Îți plac junglele, Kinnall?

— Nu am fost niciodată nevoit să merg prin junglă.

— Te vei deprinde, a spus Schweiz.

S-a întors pentru a se consulta cu căpitanul Khrisch, care plănuia să întreprindă o expediție proprie în lungul coastei sumarane. Schweiz a aranjat să găsim nava în acest port când aveam să ne întoarcem din călătoria noastră în junglă. Oamenii lui Khrisch ne-au descărcat bagajele – în mare parte obiecte pentru troc, oglinzi, cuțite și podoabe, din moment ce sumaranii nu aveau trebuință de monedă veladană – și s-au avântat în strâmtoare înainte de căderea nopții.

Schweiz și cu mine am fost cazați într-o colibă aflată pe buza unei stânci care se ridica deasupra cheilor. Saltele de frunze, pături din piele de origine animală, o fereastră strâmbă și nicio toaletă: cu asta ne-am ales în urma miilor de ani de călătorie a omului printre stele. Am negociat prețul ședерii noastre și într-un final ne-am învoit să plătim dându-le cuțite și tije termice, iar la asfințit ne-a fost adusă cina. O tocană surprinzător de gustoasă din carne condimentată, fructe roșii, un vas cu legume semipreparate și o oală cu lapte fermentat. Am mâncat cu poftă și ne-a plăcut mai mult decât s-ar fi așteptat oricare dintre noi, cu toate că am făcut glume acide în legătură cu bolile pe care urma să le contractăm. Odată potolită foamea, am făcut libație pentru zeul călătorilor, însă mai mult din obișnuință decât din convingere, ceea ce i-a atras atenția lui Schweiz, care m-a întrebat:

— Crezi în continuare?

I-am răspuns că nu văd de ce n-aș mai crede în zei, deși credința mea în învățăturile oamenilor slăbise în mare măsură.

Fiind atât de aproape de ecuator, întunericul s-a lăsat numaidecât, ca o cortină neagră coborâtă pe neașteptate. Am stat afară o vreme. Schweiz a reluat lecția de astronomie și a verificat ceea ce deja învățasem. Apoi am mers la culcare. Nici o oră mai târziu, două siluete au pătruns în coliba noastră; eram încă treaz și am sărit în picioare imediat, imaginându-mi că erau hoți sau asasini, dar în timp ce bâjbâiam după o armă, o rază de lună răzleață mi-a deslușit conturul unuia dintre intruși și am văzut sânii mari ai unei femei.

— Cred că sunt incluse în prețul chiriei, a spus Schweiz din întuneric.

După încă o clipă, un trup gol și fierbinte s-a lipit de mine. Am simțit un miros înțepător. Am atins o pulpă unsuroasă și mi-am dat seama că era acoperită cu ulei picant, un produs cosmetic sumaran, după cum aveam să aflu. În mintea mea, curiozitatea se războia cu prudența. Mi-am reamintit că același lucru mi s-a întâmplat când eram flăcău și locuiam în Glain, cuprins de teama de a nu mă îmbolnăvi din cauza unei femei dintr-o rasă străină. Dar n-ar trebui să experimentez și modul sudic de a iubi? Din direcția lui Schweiz am auzit plesnet de carne pe carne, râsete copioase, zgomote fluide de buze. Fata mea s-a răsucit nerăbdătoare. Despărțind coapsele durdulii, am explorat, am stârnit, am intrat. Fata s-a sucit în ceea ce îmi imaginez că era poziția normală pentru băștinași, stând pe o parte cu fața la mine, cu un picior azvârlit peste mine și călcâiul bine înfipt în fesele mele. Nu avusesem nicio femeie din ultima noapte în Manneran; asta și vechea mea problemă cu pripeala mi-au stat împotrivă și m-am descărcat în salvele premature obișnuite. Fata mea i-a strigat ceva,

probabil o batjocură la adresa bărbăției mele, partenerei ei care gemea și suspina în colțul lui Schweiz și a primit un răspuns chicotit. Cu furie și durere în suflet, m-am forțat să-mi revin și, pompând încet, cu îndârjire, am posedat-o din nou, cu toate că duhoarea gurii ei aproape m-a paralizat și sudoarea ei, amestecându-se cu uleiul, formase un compus scârbos. În cele din urmă, am dus-o pe culmile plăcerii, dar a fost o sarcină obositoare. Când am terminat, m-a ciupit de cot cu dinții: cred că a fost un sărut sumaran. Recunoștința ei. Scuzele ei. La urma urmei, am satisfăcut-o cum se cuvenea. Dimineața m-am uitat cu atenție la tinerele din sat, întrebându-mă care dintre ele mă onorase cu dezmierdările ei. Toate erau știrbe, aveau sânii lăsați și fețele inexpresive: fie ca partenera mea de pat să nu fi fost niciuna dintre cele pe care le-am văzut. Timp de câteva zile după aceea mi-am supravegheat neliniștit organul, așteptându-mă în fiecare dimineață să descopăr pete roșii sau leziuni purulente; însă tot ce mi-a lăsat a fost aversiunea față de manifestarea sumarană a pasiunii.

Capitolul 41

Cinci zile. Șase, de fapt: ori Schweiz a înțeles greșit, ori căpetenia sumarană nu știa să numere. Aveam o călăuză și trei hamali. Nu mai mersesem niciodată atât de mult, de la răsărit la apus, pe un teren moale și accidentat. Jungla se ridica, precum un zid verde, de ambele părți ale potecii. Umiditatea fiind foarte mare, era mai rău decât în cea mai rea zi din Manneran; aveam senzația că înot prin aerul înțesat de insecte cu ochi ca pietrele prețioase și stilete înfiorătoare. Miriapode mișunau în jurul nostru, iar din pădure răzbăteau urlete înspăimântătoare. Lumina soarelui abia pătrundea prin cupola de frunze. Pe trunchiurile copacilor creșteau flori: paraziți, a spus Schweiz. Una dintre ele, umflată și galbenă, avea figură umană, ochi proeminenți și o gură căscată ce servea drept sac de polen. O alta era și mai bizară, căci din mijlocul petalelor ei roșii și negre se ridica o parodie a organelor genitale masculine, un falus cărnos și două testicule pandante. Schweiz a strigat amuzat, și-a înfășurat mâna în jurul penisului floral și l-a mângâiat obscen. Indigenii au mormăit ceva; probabil că se întrebau dacă făcuseră bine să ne trimită fete în colibă în acea noapte.

Am avansat încet în interiorul continentului, am ieșit apoi din junglă pentru a urca, timp de o zi și jumătate, un munte, însă dincolo de versantul acestuia am intrat din nou în junglă. Schweiz a întrebat-o pe călăuza noastră de ce n-am ocolit muntele în loc să-l urcăm și i s-a spus că

asta-i singura rută, căci furnici veninoase infestează toate câmpiile din jur: foarte încurajator. În spatele muntelui se afla un șir de lacuri, râuri și iazuri ticsite a căror suprafață lucioasă era despicată de limbi de pământ cenușii. Spectacolul naturii mi se părea fantastic. La câteva zile de navigat spre nord se afla Velada Borthan, cu băncile și mașinile lui, cu funcționarii vamali și casele zeilor. Era un continent civilizat, cu excepția părții sale centrale, de nelocuit. Totuși, omul nu avusese niciun impact asupra ținutului prin care mărșăluiam. Sălbăticia ce ne înconjura era apăsătoare, la fel ca aerul, sunetele nopții și conversațiile neinteligibile ale primitivilor noștri tovarăși de drum.

Într-a șasea zi am ajuns în satul băștinașilor. Aproximativ trei sute de colibe de lemn erau împrăștiate într-o poiană largă, în punctul de confluență a două râulețe. Am avut impresia că aici se aflase pe vremuri un târg mai mare, poate chiar un oraș, căci la marginile așezării am văzut movile de pământ năpădite de ierburi, foarte probabil situl unor ruine antice. Sau a fost doar o iluzie? Simțeam atât de puternic nevoia să mă conving că sumaranii au regresat de când ne-au părăsit continentul, încât trebuia să văd dovezile declinului și degradării oriunde mă uitam?

Sătenii ne-au înconjurat: nu au manifestat ostilitate, ci doar curiozitate. Pentru ei, prezența nordicilor era insolită. Câțiva dintre ei s-au apropiat și m-au atins, o bătaie ușoară pe antebraț, o strângere timidă a încheieturii, însoțite de fiecare dată de un surâs. Locuitorii junglei păreau să fie mai puțin rezervați față de noi decât cei care trăiau în colibele de lângă docuri. Erau mai blânzi, mai deschiși, mai copilăroși. Puținele urme de civilizație veladană au fost de ajuns pentru a le întina oamenilor din port sufletele; nu era cazul aici, unde contactul cu nordicii era mai puțin frecvent.

Tratative interminabile au început între Schweiz, călăuza noastră și trei dintre bătrânii satului. După câteva

momente, Schweiz a renunțat să participe la discuție. Călăuza, lansându-se în lungi cascade verbale, punctate de gesticulări frenetice, părea să le repete același lucru sătenilor, care îi ofereau constant aceeași serie de răspunsuri. Nici Schweiz, nici eu nu înțelegeam nicio silabă. Într-un final, călăuza, aparent agitată, s-a întors către Schweiz și a debitat un șuvoi de manneraneană cu accent sumaran pe care eu l-am găsit întru totul opac, dar pe care Schweiz, cu priceperea lui de comerciant în comunicarea cu străinii, a reușit să-l înțeleagă.

— Sunt dispuși să ne vândă, cu o condiție însă: să dovedim că suntem vrednici de a-l avea, mi-a spus Schweiz într-un final.

— Cum facem asta?

— Participând împreună cu ei la un ritual al dragostei ce va avea loc în această seară. Călăuza noastră încerca să-i convingă să se răzgândească, dar sunt de neclintit. Nu primim marfa dacă nu participăm la comuniune.

— Există vreun risc? am întrebat.

Schweiz a clătinat din cap.

— Mie nu-mi pare c-ar fi. Dar călăuza crede că noi nu dorim decât să obținem profit de pe urma drogului, că nu intenționăm să-l folosim noi, ci, odată întorși în Manneran, să obținem la schimb oglinzi, tije termice și cuțite. Din moment ce crede că nu suntem utilizatori, încearcă să ne protejeze de consecințe. Sătenii cred și ei același lucru și să fie ai dracului dacă au de gând să dea vreun grăunte de drog oricui urmărește doar să-l comercializeze. Îl vor oferi doar celor care cred cu adevărat în el.

— Dar noi credem cu adevărat, am spus.

— Știu. Dar nu-l pot convinge pe omul nostru. Cunoaște destul de multe despre nordici încât să știe că nu își deschid mințile tot timpul și vrea să ne protejeze sufletele. Dar voi încerca din nou.

A fost rândul lui Schweiz și al călăuzei să negocieze, în timp ce căpeteniile satului îi ascultau în tăcere. Adoptând gesturile și chiar accentul călăuzei, astfel încât conversația a devenit neinteligibilă pentru mine, Schweiz a insistat, însă călăuza s-a împotrivit tuturor spuselor lui. M-a cuprins un sentiment de disperare și am fost cât pe ce să sugerez să ne dăm bătuți și să ne întoarcem cu mâna goală în Manneran. Apoi Schweiz a reușit cumva să răzbată. Călăuza, încă suspicioasă, l-a întrebat deschis dacă vrea într-adevăr ceea ce spune că vrea și pământeanul l-a asigurat că își dorește acel lucru. Călăuza, sceptică în continuare, s-a mai întors o dată către căpeteniile satului. De această dată a vorbit cu ei pe scurt, apoi la fel de scurt cu Schweiz.

— S-a stabilit, mi-a spus el. Vom lua drogul cu ei în această noapte.

S-a apropiat de mine și mi-a atins cotul.

— Ține minte un lucru. Când drogurile își vor face efectul, *inima ta trebuie să fie plină de iubire*. Dacă nu-i poți iubi, totul este pierdut.

M-am simțit jignit că a considerat necesar să mă prevină.

Capitolul 42

Cele trei căpetenii și încă doi bărbați în vârstă, împreună cu doi tineri și trei femei, au venit după noi și ne-au condus în pădurea din estul satului. Una dintre femei era frumoasă, una era urâtă și una destul de bătrână. Călăuza noastră nu ne-a însoțit; nu sunt sigur dacă nu a fost invitată la ceremonie sau pur și simplu nu avea chef să participe.

Am parcurs o distanță destul de mare. Nu mai auzeam strigătele copiilor din sat sau urletele animalelor domestice. Ne-am oprit într-o poieniță retrasă, unde sute de copaci fuseseră doborâți și trunchiurile aranjate pe cinci rânduri, ca niște bănci, pentru a forma un amfiteatru pentagonal. În mijlocul poieniței se afla o vatră din cărămidă, iar alături, o stivă de lemne pentru foc. Imediat ce am ajuns, cei doi tineri au aprins focul. De partea cealaltă a stivei am văzut o altă vatră, de două ori mai largă decât corpul unui om; cobora pe diagonală în pământ și dădea impresia că ar fi un coridor adânc, un tunel oferind acces către adâncurile lumii. Am încercat să-l examinez în lumina focului, dar n-am reușit să văd nimic din locul în care stăteam.

Sumaranii ne-au indicat prin gesturi unde să ne așezăm: la baza pentagonului. Fata urâtă stătea lângă noi. La stânga noastră, la intrarea tunelului, stăteau cele trei căpetenii, iar la dreapta, lângă vatră, cei doi tineri. În colțul îndepărtat din dreapta se afla bătrâna împreună cu unul dintre bărbații în vârstă; celălalt și cu tânăra frumușică au mers în colțul îndepărtat din stânga. Până când ne-am așezat

pe locurile noastre, s-a făcut întuneric beznă. Sumaranii și-au scos puținele haine pe care le purtau și, văzându-i cum ne făceau semne evidente, Schweiz și cu mine ne-am dezbrăcat, stivuindu-ne hainele pe băncile din spatele nostru. La un semnal dat de una dintre căpetenii, fata frumoasă s-a ridicat, a luat o creangă și a pus-o deasupra flăcărilor până când a obținut o torță; apoi, apropiindu-se de gura înclinată a tunelului, s-a strecurat neîndemânatic prin ea, ținând torța deasupra capului. Și fata și torța au dispărut complet. Pentru câteva momente am văzut lumina pâlpâind, dar în curând s-a stins, un fum negricios ridicându-se spre suprafață. După puțin timp, fata a ieșit fără torță. Într-o mână ducea un vas roșu cu margine groasă și în cealaltă un recipient lung din sticlă verde. Cei doi bătrâni – mari preoți? – s-au ridicat de pe bănci și au luat acele obiecte. Au început să cânte o cantilenă și unul dintre ei a luat din vas o mână de pulbere albă – drogul! – și i-a dat drumul în sticlă, al cărei conținut era acum amestecat, prin agitare, de celălalt bătrân. Între timp, bătrâna – o preoteasă? – s-a îndreptat spre gura tunelului și a început să intoneze o melodie cu un ritm diferit, vreme în care cei doi tineri puneau lemne pe foc. Incantațiile au continuat timp de minute bune. Acum, fata care coborâse în tunel – o fetișcană cu sâni fermi și păr lung, mătăsos, brun-roșcat – a luat sticla de la bătrân și a adus-o în partea noastră a focului, unde femeia urâtă, înaintând, a primit-o reverențios cu ambele mâini. Solemn, a purtat-o către cele trei căpetenii care stăteau încă jos și a întins-o spre ele. Acesta a fost momentul în care căpeteniile s-au alăturat incantațiilor. Ceea ce am crezut că era Ritualul Prezentării Sticlei a continuat tot înainte; am fost fascinat inițial, fiind desfătat de stranietatea ceremoniei, dar în curând m-am plictisit și a trebuit să mă amuz încercând să inventez un înțeles spiritual legat de ceea ce se întâmpla.

Tunelul, am hotărât, simboliza deschiderea genitală a mamei-lumii, calea către pântecele ei, unde drogul – provenit dintr-o rădăcină, din ceva ce creștea sub pământ – putea fi obținut. Am născocit o elaborată construcție metaforică implicând cultul mamei, înțelesul simbolic al purtării unei torțe aprinse în pântecele mamei-lumii, utilizarea fetelor frumoase și urâte pentru a reprezenta universalitatea feminității, cei doi paznici ai focului pe post de gardieni ai potenței sexuale a căpeteniilor și încă multe altele, totul o absurditate, dar – așa am considerat – un plan destul de impresionant pentru un birocrat ca mine, cu capacități intelectuale reduse. Plăcerea derivată din meditațiile mele a dispărut brusc în momentul în care am realizat cât de condescendent eram. Îi tratam pe acești sumarani ca pe niște sălbatici nostimi, ale căror incantații și rituri erau de un moderat interes estetic, însă cărora le-ar fi fost imposibil să dețină un conținut veritabil. Cine eram eu să adopt această atitudine trufașă? Eu venisem la ei – nu-i așa? – cerșind drogul luminării pe care sufletul meu îl dorea cu înfocare; care dintre noi era în acest caz creatura superioară? M-am învinovățit pentru snobismul meu. *Fii iubitor.* Lasă deoparte rafinamentul de la Curte. Dacă poți, participă la ritul lor și încearcă cel puțin să nu arăți dispreț pentru el, să nu simți dispreț, să nu *ai* dispreț. *Fii iubitor.* Căpeteniile beau acum, fiecare luând o înghițitură, înmânând sticla înapoi fetei urâte, care, după ce toți trei sorbiseră, a început să umble în jurul cercului, aducând sticla mai întâi bătrânilor, apoi bătrânei, apoi fetei frumoase, apoi tinerilor îngrijitori ai focului, apoi lui Schweiz, apoi mie. Mi-a zâmbit în timp ce mi-a oferit sticla. În lumina vie a focului părea dintr-odată frumoasă. Sticla conținea un vin cald și siropos; aproape că m-am înecat când am băut. Dar am băut. Drogul mi-a pătruns în măruntaie și a călătorit de-acolo către sufletul meu.

Capitolul 43

Toți am devenit ca unul, ei zece și noi doi. Mai întâi au venit ciudatele senzații de plutire, ascuțirea percepțiilor, pierderea raportării la exterior, vedeniile luminii celeste, auzirea unor sunete ciudate; a fost rândul detectării altor bătăi de inimă și ritmuri trupești din jurul meu, al dedublării, suprapunerii conștiințelor; a urmat dizolvarea sinelui și din doisprezece am devenit unul. Am fost azvârlit într-o mare de suflete și am pierit. Am fost măturat în Centrul Tuturor Lucrurilor. Nu aveam nicio cale de a afla dacă eram Kinnall, fiul septarhului, sau Schweiz, omul de pe bătrânul Pământ, sau îngrijitorii focului sau căpeteniile sau preoții sau fetele sau preoteasa, căci erau toți inextricabil amestecați în mine și eu în ei. Și marea de suflete era o mare de iubire. Cum ar fi putut să fie altceva? Fiecare era toți ceilalți. Iubirea de sine ne lega pe fiecare de fiecare, pe toți de toți. Iubirea de sine e iubirea față de alții; iubirea față de alții e iubirea de sine. Și am iubit. Am știut mai limpede ca oricând de ce Schweiz îmi spusese „Eu te iubesc" în momentul în care ieșisem de sub efectul drogului pentru întâia oară – acea expresie neobișnuită, atât de obscenă pe Borthan, în orice caz, atât de nepotrivită când un bărbat vorbește cu alt bărbat. Le-am spus celor zece sumarani *eu vă iubesc*, dar nu în cuvinte, căci nu știam cuvinte pe care să le poată înțelege, și chiar dacă le-aș fi vorbit în limba mea și m-ar fi înțeles le-ar fi displăcut ticăloșia cuvintelor mele, căci pentru poporul

meu „Eu vă iubesc" este o obscenitate și nimic altceva. *Eu vă iubesc*. Și o credeam și ei au acceptat darul dragostei mele. Eu, care făceam parte din ei. Eu, care de curând îi desconsiderasem ca primitivi caraghioși venerând un foc în pădure. Prin intermediul lor am simțit sunetele pădurii și deplasarea mareelor și, da, iubirea milostivă a măreței mamei-lumi, care zace suspinând și cutremurându-se sub picioarele noastre și care ne-a oferit rădăcina-drog pentru tămăduirea sinelui nostru. Am învățat cum este să fii sumaran și să trăiești simplu la confluența a două râuri. Am descoperit cum unul se poate lipsi de mașini și de bănci și să aparțină totuși unei comunități umane civilizate. Am aflat ce creaturi cu suflete incomplete au devenit oamenii din Velada în numele sacralității și cât de întreg e posibil să fii dacă unul urmează calea sumaranilor. N-am descoperit nimic din toate acestea prin cuvinte sau prin vreun flux de imagini, ci mai degrabă într-un torent de știință asumată, cunoaștere ce m-a pătruns și a devenit parte din mine într-o manieră pe care nu o pot nici descrie, nici explica. Te aud spunând acum că trebuie să fiu ori mincinos, ori leneș să-ți ofer atât de puține detalii specifice ale experienței câte ți-am oferit. Dar îți răspund că unul nu poate pune în cuvinte ceea ce n-a fost *niciodată* în cuvinte. Unul poate folosi doar aproximări și cel mai riguros efort al unuia nu poate fi mai mult decât o distorsiune, o variantă grosolană a adevărului. Căci trebuie să transform percepții în cuvinte și să le aștern după puterile mele, iar apoi tu trebuie să-mi culegi cuvintele de pe pagină și să le transformi în orice sistem de percepții folosit de mintea ta de obicei și la fiecare stadiu al acestei transmisii se pierde un nivel de concentrație, până când rămâi doar cu o umbră a ceea ce mi s-a întâmplat în poienița din Sumara Borthan. Deci cum aș putea explica? Ne-am dizolvat unul în altul. Ne-am dizolvat în iubire. Noi, care nu aveam un

limbaj comun, am ajuns la înțelegerea deplină a sinelor noastre separate. Când drogul, după mult timp, și-a pierdut efectul asupra noastră, o parte din mine a rămas în ei și o parte din ei a rămas în mine. Dacă vrei să cunoști mai mult decât atât, dacă dorești să vezi cum e să fii eliberat din închisoarea propriei minți, dacă ai gusta iubirea pentru prima oară în viață, îți spun doar atât: nu căuta explicații făurite din cuvinte, ci du sticla la buze.

Capitolul 44

Trecuserăm testul. Aveau să ne dea ceea ce doream. După împărtășirea iubirii urma tocmeala. Ne-am întors în sat și dimineața hamalii noștri au scos lăzile cu bunuri de schimb și cele trei căpetenii au adus trei vase de lut, unul gol și două pline cu pudră albă. Și am făcut o stivă de cuțite, de oglinzi și de tije termice, iar ei au turnat cu grijă diverse cantități de pudră din cele două vase pline în al treilea. Schweiz s-a ocupat cel mai mult de negocieri. Călăuza pe care o adusesem de pe coastă nu ne era de ajutor, fiindcă, deși putea vorbi limba acestor căpetenii, nu le vorbise niciodată sufletelor lor. De fapt, tratativele și-au schimbat brusc sensul, cu Schweiz îngrămădind fericit tot mai multe fleacuri în același preț, iar căpeteniile răspunzând prin adăugarea a tot mai multă pudră în vasul nostru, toată lumea râzând într-un fel de bunăvoință isterică pe măsură ce concursul de generozitate se întețea. La final, le-am oferit sătenilor tot ceea ce aveam, păstrând doar câteva obiecte pentru a le oferi călăuzei și hamalilor, iar sătenii ne-au dat o cantitate suficientă de droguri pentru a elibera mințile a mii de oameni.

Căpitanul Khrisch ne aștepta când am ajuns la docuri.

— Unul vede că v-ați descurcat bine, a remarcat.

— Este atât de evident? l-am întrebat.

— Erați îngrijorați când ați ajuns aici. Acum sunteți fericiți. Da, este evident.

În prima noapte a drumului de întoarcere spre Manneran, Schweiz m-a chemat în cabina lui. Scosese vasul cu pudră

albă și îi rupsese sigiliul. L-am privit cum a turnat cu atenție drogul în plicuri mici, în genul celui pe care mi l-a arătat prima oară. A lucrat în tăcere, uitându-se rareori la mine, umplând șaptezeci sau optzeci de pliculețe. Când a terminat, a pus deoparte vreo zece dintre ele. Arătând către celelalte, a spus:

— Acestea sunt pentru tine. Ascunde-le bine prin bagaje sau vei avea nevoie de toată influența ta la Tribunalul Portului pentru a le trece în siguranță de funcționarii vamali.

— Mi-ai oferit mai mult decât ai păstrat pentru tine, am protestat.

— Ai nevoie mai mult decât mine, mi-a spus Schweiz.

Capitolul 45

N-am înțeles ce a vrut să spună până când nu ajunsesem în Manneran. Am debarcat la Hilminor, l-am plătit pe căpitanul Khrisch, am trecut printr-un minimum de formalități de control (cât de încrezători erau ofițerii portului, nu în urmă cu mult timp!) și am pornit cu mașina spre Capitală. Am intrat în orașul Manneran pe șoseaua Sumar și am trecut printr-un cartier aglomerat, cu bazaruri în care mii de concetățeni grăbiți își făceau cumpărăturile și se tocmeau la prețuri. I-am văzut ciorovăindu-se în timpul negocierilor și apoi scoțând repede formularele pentru a încheia afacerile. Le-am văzut fețele crispate, cu ochi triști și lipsiți de iubire. Și m-am gândit la drogul pe care îl transportam și mi-am spus: „Dacă aș putea să le schimb sufletele împietrite..." Am avut o viziune cu mine, ducându-mă între ei, luându-i pe rând deoparte și șoptindu-i cu blândețe fiecăruia:

— Eu sunt un prinț al Sallei și un înalt funcționar al Tribunalului Portului care a reușit să lase deoparte atâtea deșertăciuni pentru a aduce fericire omenirii și vreau să-ți arăt cum să găsești iubire prin dezvăluirea-de-sine. Ai încredere în mine: eu te iubesc.

Fără dubiu, unii ar lua-o la fugă de îndată ce aș deschide gura, înfricoșați de obscenitatea introductivă a „eu sunt"-ului meu, iar alții m-ar asculta, apoi mi-ar scuipa în față și m-ar face nebun, poate unii chiar i-ar alerta pe polițiști; dar poate că s-ar găsi câțiva care să mă asculte și să se

simtă tentați, care să vină cu mine într-o cameră liniștită de la marginea portului, unde am putea împărtăși drogul sumaran. Aș deschide suflete unul câte unul, până ar fi în Manneran zece ca mine, apoi douăzeci, o sută, o societate secretă de dezvăluitori-de-sine, cunoscându-se unul pe celălalt prin căldura și iubirea din priviri, umblând de colo-colo prin oraș fără teama de a spune „eu" și „pe mine" semenilor lor inițiați, renunțând nu doar la gramatica politicoasă, ci și la toate reprimările otrăvitoare ale iubirii de sine pe care acea gramatică le implică. Și apoi l-aș angaja din nou pe căpitanul Khrisch pentru o călătorie în Sumara Borthan și m-aș întoarce încărcat de pliculețe cu pudră albă și am merge prin Manneran, eu și cu cei ca mine, de la unul la altul, zâmbind, radiind, pentru a le șopti:

— Eu vreau să-ți arăt cum să găsești fericirea prin dezvăluirea-de-sine. Ai încredere în mine: eu te iubesc.

Schweiz nu juca niciun rol în această viziune. Nu era planeta lui și n-avea niciun interes s-o transforme. Tot ceea ce-l interesa era nevoia lui spirituală proprie, râvna lui de a răzbate către un sens al divinității. Începuse deja acest drum și îl putea finaliza de unul singur, separat. Schweiz nu simțea nicio nevoie să se furișeze prin oraș ademenindu-i pe necunoscuți. Și acesta era motivul pentru care îmi dăduse o cantitate mai mare din drogul sumaran: eu eram propovăduitorul, eu eram noul profet, mesia deschiderii sufletului. Iar Schweiz și-a dat seama de asta înaintea mea. Până acum el fusese liderul – câștigându-mi încrederea, convingându-mă să încerc drogul, ademenindu-mă în Sumara Borthan, folosindu-se de puterea funcției pe care o dețineam la Tribunalul Portului, păstrându-mă lângă el pentru companie, încurajare și protecție. În tot acest timp fusesem în umbra lui. Acum nu mai avea să mă eclipseze. Înarmat cu micile mele plicuri, voi începe singur campania de schimbare a lumii.

Era un rol bine-venit. Toată viața fusesem umbrit de câte unul sau altul, prin urmare, cu toată puterea trupului meu și abilitatea minții mele, ajunsesem să mă simt ca un ratat. Poate că era un defect natural în calitate de al doilea fiu al unui septarh. La început a fost tatăl meu, pe care n-am sperat niciodată să-l egalez în autoritate, agilitate sau forță; apoi Stirron, a cărui domnie nu mi-a adus decât exilul; apoi stăpânul meu din tabăra forestieră glineană; apoi Segvord Helalam; apoi Schweiz. Oameni hotărâți, cu prestigiu, care își cunoșteau și onorau locul în lume, în timp ce eu mă lăsam pradă hazardului. Acum, la jumătatea vieții mele, puteam ieși, în sfârșit, la suprafață. Aveam o misiune. Aveam un țel. Țesătorii planului divin mă aduseseră în acest loc, mă făcuseră cine eram, mă pregătiseră pentru sarcina mea. Și le-am acceptat cu bucurie porunca.

Capitolul 46

Într-un apartament din zona sudică a Manneranului, în încâlceala de străzi vechi din spatele Capelei de Piatră, aveam o iubită pe care o întrețineam. Susținea că este fiica ilegitimă a Ducelui de Kongoroi, concepută când ducele se afla într-o vizită de stat în Manneran pe vremea domniei tatălui meu. Poate că povestea era adevărată. Cu siguranță că ea o credea. Îmi făcusem obiceiul s-o vizitez de două-trei ori pe lună pentru o oră de plăcere, de fiecare dată când mă simțeam sufocat de rutină. Era simplă, dar pasională: lubrică, disponibilă, nepretențioasă. Nu i-am ascuns cine eram, însă nu i-am dezvăluit nimic despre sinele meu și nici nu așteptase; vorbeam foarte puțin și între noi nu se punea problema dragostei. Mă lăsa ocazional să mă folosesc de trupul ei în schimbul plătirii chiriei. Ea a fost prima căreia i-am oferit drogul. L-am amestecat cu vin auriu.

— Vom bea asta, am spus, iar când m-a întrebat de ce, i-am răspuns că ne va apropia mai mult.

A întrebat, fără prea multă curiozitate, ce efect va avea amestecul asupra noastră și i-am explicat:

— Va deschide sinele în fața sinelui și toate obstacolele ce ne stau în cale vor dispărea.

N-a avut nicio obiecție, niciun cuvânt despre Legământ, nu a încercat să-și apere intimitatea, nu s-a dojenit pentru turpitudinea dezvăluirii-de-sine. A făcut ce i s-a spus, convinsă că nu-i voi face rău. Am luat doza, apoi ne-am întins dezbrăcați pe patul ei și am așteptat apariția efectelor

drogului. I-am mângâiat coapsele reci, i-am sărutat sfârcurile, i-am mușcat jucăuș loburile urechilor și în puțin timp ciudățenia a început, zumzăitul, curentul de aer și detectarea reciprocă a bătăilor inimii și a pulsului.

— Ah, a spus, ah, una se simte atât de neobișnuit...

Dar nu s-a speriat. Sufletele noastre au plutit împreună și s-au contopit în lumina limpede și albă care a venit dinspre Centrul Tuturor Lucrurilor. Și am descoperit cum e să ai doar o despicătură între coapse, cum e să-ți bâțâi umerii și să ți se plesnească între ei sânii grei, am simțit ovule pulsânde și neliniștite în ovarele mele. La apogeul călătoriei ne-am unit trupurile. Mi-am simțit tija intrându-mi în peșteră. M-am simțit mișcându-mă lângă mine. Am simțit lenta și absorbanta maree oceanică a extazului începând să se ridice în miezul meu întunecat, umed și fierbinte și am simțit furnicătura extazului iminent dansând de-a lungul uneltei mele și am simțit scutul dur și păros al pieptului meu strivind globurile gingașe ale sânilor mei și am simțit buze pe buzele mele, limbă pe limba mea, suflet în sufletul meu. Această uniune a trupurilor noastre a durat ore întregi, sau cel puțin așa a părut. Și în acel timp sinele meu îi era deschis, astfel încât putea vedea orice își dorea, copilăria din Salla, fuga în Glin, căsătoria mea, dragostea mea pentru sora-liant, slăbiciunile, amăgirile. Eu m-am uitat înăuntrul ei și am văzut suavitatea, frivolitatea, momentul în care a găsit pentru prima oară sânge pe coapsele ei, alt sânge într-o altă ocazie, imaginea lui Kinnall Darival așa cum o poartă în mintea ei, poruncile vagi și imature ale Legământului și tot conținutul sufletului ei. Apoi am fost purtați departe de furtunile simțurilor noastre. I-am simțit orgasmul și ea pe al meu, al meu și al meu, al ei și al ei, dubla coloană de frenezie care a fost unul, spasmul și țâșnirea, ridicarea și prăbușirea. Am zăcut transpirați și epuizați, drogul încă bubuind prin mințile noastre unite.

Mi-am deschis ochii și i-am văzut pe ai ei, privind în gol, cu pupilele dilatate. Mi-a zâmbit strâmb.

— Eu-eu-eu-eu-eu, a spus. Eu!

Miracolul părea s-o năucească.

— Eu! Eu! Eu!

Am sărutat-o între sâni și am simțit și eu atingerea buzelor mele.

— Te iubesc, i-am spus.

Capitolul 47

La Tribunalul Portului lucra un funcționar pe nume Ulman, ce avea jumătate din vârsta mea și era în mod clar un om promițător, pe care ajunsesem să-l îndrăgesc. Îmi cunoștea puterea și descendența, dar nu acestea îi inspirau respectul față de mine, ci abilitățile pe care le dovedisem în evaluarea și rezolvarea problemelor Tribunalului. L-am ținut peste program într-o zi și l-am chemat în biroul meu după ce ceilalți plecaseră.

— Există un drog din Sumara Borthan, am spus, care îi permite minții unuia să intre nestingherită în a altuia.

A zâmbit și a spus că a auzit de el, dar a înțeles că este dificil de obținut și periculos de utilizat.

— Nu există niciun pericol, i-am răspuns. Cât despre dificultatea procurării... și am scos unul dintre plicuri.

Zâmbetul nu i s-a șters, însă pete roșii i-au colorat obrajii. Am luat drogul împreună în biroul meu. Câteva ore mai târziu, când am plecat fiecare spre casă, i-am dat o porție ca să poată lua împreună cu soția lui.

Capitolul 48

În Capela de Piatră am îndrăznit să abordez un necunoscut, un bărbat scund și îmbrăcat în haine princiare, posibil un membru al familiei septarhului. Avea privirea senină a unui om de bună-credință și ținuta unuia care și-a privit sinele și este mulțumit de ceea ce a văzut. Dar când i-am spus despre drog m-a împins și m-a blestemat cu asemenea furie încât mânia lui a devenit contagioasă; scos din fire de cuvintele lui, aproape că l-am lovit într-o frenezie oarbă. *Dezvăluitorule-de-sine! Dezvăluitorule-de-sine!* Strigătul a răsunat de-a lungul zidurilor clădirii sacre și oamenii au ieșit din sălile de meditație pentru a se holba. A fost cea mai cumplită rușine pe care am cunoscut-o în ani de zile. Misiunea mea exaltată mi s-a revelat dintr-o altă perspectivă: am văzut-o ca obscenă și pe mine ca pe cineva demn de milă, un câine de om care se târăște și se furișează condus de cine știe ce dorință nestăpânită de a-și expune străinilor sufletul sărăcăcios. Mânia s-a scurs din mine și frica m-a inundat: am lunecat în umbre și am ieșit din capelă pe o ușă laterală, mânat de teama de a fi arestat. Timp de o săptămână am fost în culmea încordării, uitându-mă în permanență în spatele meu. Dar în afară de conștiința mea plină de remușcări nu m-a urmărit nimeni.

Capitolul 49

Momentul nesiguranței trecuse. Mi-am revăzut întreaga misiune, am recunoscut meritele a ceea ce mă angajasem să fac și am simțit doar părere de rău pentru omul din Capela de Piatră care îmi refuzase cu dispreț darul. Și într-o singură săptămână am găsit trei necunoscuți dispuși să încerce drogul cu mine. M-am întrebat cum aș fi putut să mă îndoiesc vreodată de propria-mi persoană. Însă înaintea mea așteptau alte vremuri de îndoială.

Capitolul 50

Am încercat să formulez o teorie pentru folosirea drogului, să construiesc o nouă teologie a iubirii și a revelației. Am studiat Legământul și multe dintre interpretările sale încercând să descopăr de ce li s-a părut necesar primilor colonizatori din Velada Borthan să venereze neîncrederea și tăinuirea. De ce se temeau? Ce sperau să conserve? Oameni obscuri dintr-o perioadă întunecată, cu șerpi mentali târându-se prin mințile lor. Până la urmă, tot nu am reușit să-i înțeleg. Erau convinși de propria lor virtute. Avuseseră o intenție bună. Să nu-ți dezvălui semenilor intimitatea sufletului. Să nu-ți examinezi în mod necuvenit nevoile propriului sine. Să-ți înfrânezi până și cele mai nevinovate plăceri ale conversației intime. Să stai singur în fața zeilor tăi. Și am trăit docili pe parcursul a sute de ani, încrezători și obedienți, fără a pune la îndoială și respectând Legământul. Poate că acum, pentru cei mai mulți dintre noi, nimic nu mai ține în viață Legământul decât simpla politețe: nu vrem să-i încurcăm pe alții dezvăluindu-ne, astfel că ne închidem în continuare sufletele, ne lăsăm gândurile secrete să putrezească și vorbim din curtoazie la persoana a treia. Sosise vremea să creăm un nou Legământ? O legătură de iubire, o dovadă a împărtășirii? Ascuns între pereții casei mele, m-am chinuit să scriu unul. Ce-aș fi putut spune ca să fiu crezut? Că am urmat destul de mult timp vechile tradiții, cu prețul pierderii echilibrului personal. Că circumstanțele periculoase în care au trăit primii

colonişti nu mai erau de actualitate pentru noi şi că anumite obiceiuri, devenite mai degrabă handicapuri decât însuşiri valoroase, ar putea fi respinse. Că societăţile umane trebuie să evolueze ca să nu decadă. Că dragostea este mai bună decât ura şi încrederea este mai bună decât suspiciunea. Dar puţin din ceea ce am scris mi s-a părut convingător. De ce contestam ordinea consacrată a lucrurilor? Din convingere profundă sau doar din setea de plăceri murdare? Eram un om al vremurilor mele; eram încastrat cu fermitate în piatra educaţiei mele, chiar şi în timp ce trudeam să transform piatra aceea în nisip. Prins în capcana tensiunii dintre vechile mele convingeri şi cele noi, încă neformulate, am pendulat de mii de ori pe zi de la un pol la altul, de la ruşine la exaltare. Într-o seară, în timp ce lucram la introducerea noului Legământ, sora mea liant, Halum, a intrat pe neaşteptate în biroul meu.

— Ce scrii acolo? a întrebat amuzată.

Am acoperit foile. Expresia mea trebuie să fi reflectat stânjeneala, căci a ei părea că se scuză pentru deranj.

— Rapoarte oficiale, am spus. Prostii. Fleacuri birocratice plictisitoare.

În acea noapte am ars tot ceea ce scrisesem, într-un paroxism al disprețului de sine.

Capitolul 51

În acele săptămâni am întreprins multe călătorii de explorare pe meleaguri necunoscute. Prieteni, străini, cunoștințe vechi, o amantă: tovarăși de drum într-o călătorie ciudată. Dar pe la începutul vremii schimbării mele nu i-am menționat Halumei nimic despre drog. Să-l împart cu ea fusese scopul meu inițial, cel care mă făcuse să duc drogul spre buze. Totuși îmi era frică s-o abordez. Lașitatea mă ținea pe loc: ce-ar fi fost dacă, apucând să mă cunoască prea bine, ar fi încetat să mă iubească?

Capitolul 52

În câteva rânduri am fost aproape să deschid subiectul, însă am renunțat. Nu îndrăzneam să mă apropii de ea. Dacă vrei, îmi poți măsura sinceritatea după ezitare; cât de pur, poți întreba, era noul meu crez al deschiderii dacă simțeam că sora mea liant ar fi mai presus de această comuniune? Dar nu voi pretinde că exista vreo coerență în gândirea mea de atunci. Eliberarea de tabuurile referitoare la dezvăluirea-de-sine a fost ceva voit, nu o evoluție naturală, așa că trebuia să mă lupt constant cu vechile obiceiuri ale datinilor noastre. Cu toate că vorbeam folosind „eu" și „mă" cu Schweiz și unii dintre cei cu care împărțisem drogul, nu m-am simțit niciodată în largul meu. Rămășițele legăturilor rupte încă se furișau pentru a mă înlănțui. O priveam pe Halum și știam c-o iubesc. Mi-am spus că singura cale de a împlini acea dragoste era unirea sufletelor noastre, iar în mâna mea se afla pudra care ne-ar putea lega unul de altul. Și n-am îndrăznit. Și n-am îndrăznit...

Capitolul 53

A douăsprezecea persoană cu care am împărțit drogul sumaran a fost fratele meu liant Noim, care a sosit în Manneran pentru a petrece o săptămână ca oaspete al meu. Venise iarna și adusese zăpadă Glinului, ploi abundente Sallei și doar ceață Manneranului, iar nordicii nu au avut nevoie de prea multe îndemnuri pentru a veni în provincia noastră călduroasă. Nu-l mai văzusem pe Noim de vara trecută, când vânasem împreună în Huishtori. În ultimul an ne îndepărtaserăm oarecum; într-un fel, Schweiz îi luase locul lui Noim în viața mea și nu mai aveam chiar aceeași nevoie de fratele meu liant.

Noim devenise un moșier înstărit în Salla, intrând în posesia moștenirii familiei Condorit, dar și a pământurilor familiei nevestei lui. Era acum un adult rotofei, însă inteligența și istețimea nu erau ascunse adânc sub noile lui straturi de grăsime. Avea o înfățișare spilcuită, pielea întunecată imaculată, buzele pline și zâmbitoare, ochii rotunzi și sardonici. Nimic nu-i scăpa atenției. Când a ajuns la mine acasă m-a inspectat cu circumspecție, de parcă-mi număra dinții și ridurile din jurul ochilor. După schimbul formal de complimente între doi frați-liant, după oferirea cadoului său și a celui pe care îl adusese din partea lui Stirron, după ce semnaserăm contractul de gazdă și de oaspete, Noim mi-a spus pe neașteptate:

— Ești la ananghie, Kinnall?

— De ce îmi pui această întrebare?

— Ești tras la față. Ai slăbit. Nu pari un om relaxat. Ochii tăi evită să-i privească direct pe ai celuilalt. E ceva în neregulă?

— Acestea au fost cele mai fericite luni din viața unuia, am spus, poate puțin prea vehement.

Noim mi-a ignorat cuvintele.

— Ai probleme cu Loimel?

— Ea merge pe drumul ei și unul merge pe al lui.

— Dificultăți la Tribunal?

— Te rog, Noim, de ce nu vrei să crezi că...

— Chipul tău a suferit o metamorfoză, a insistat el. Nu recunoști că au avut loc schimbări în viața ta?

Am ridicat din umeri.

— Și dacă ar fi?

— Schimbări în rău?

— Unul nu crede așa.

— Ești evaziv, Kinnall. La ce folosește un frate-liant dacă nu pentru mărturisirea problemelor pe care le are cineva?

— Nu există nicio problemă, am spus.

— Prea bine.

Și a lăsat lucrurile așa. Dar l-am văzut privindu-mă în cursul acelei seri și din nou în ziua următoare la micul dejun, studiindu-mă, sondându-mă. Nu putusem niciodată să-i ascund ceva. Am băut vin albastru și am vorbit despre recolta sallană, despre noul plan al lui Stirron de a reforma sistemul de impozitare, despre noile tensiuni dintre Salla și Glin, despre raidurile sângeroase de la graniță care mă costaseră de curând viața unei surori. Și Noim m-a supravegheat continuu. Halum a luat cina cu noi și am vorbit despre copilăria noastră, iar Noim m-a supravegheat. A flirtat cu Loimel, dar ochii lui nu m-au slăbit o clipă. Profunzimea și intensitatea îngrijorării lui nu-mi dădeau pace. Urma să le pună întrebări celorlalți, în curând, încercând să

afle de la Halum sau de la Loimel ce se întâmplă cu mine, ceea ce ar fi putut stârni curiozități deranjante pentru ele. Nu puteam să nu-i povestesc despre experiența care i-a marcat viața fratelui său liant. A doua noapte, târziu, când toți ceilalți se retrăseseră, l-am invitat pe Noim în biroul meu. Am deschis sertarul secret în care păstram pudra albă și l-am întrebat dacă știa ceva despre drogul sumaran. A susținut că nu știe nimic despre el. I-am descris succint efectele, dar s-a întristat și a părut să se retragă în el însuși.

— Folosești des chestia asta? m-a întrebat.

— De unsprezece ori până acum.

— Unsprezece... *De ce*, Kinnall?

— Pentru a descoperi natura propriului sine al unuia prin împărtășirea sinelui cu alții.

Noim a izbucnit într-un râs disprețuitor.

— Dezvăluire-de-sine, Kinnall?

— Unul se dedică hobby-urilor stranii la jumătatea vieții.

— Și cu cine ai jucat acest joc?

— Numele lor nu sunt importante. Nimeni din cei pe care-i cunoști. Oameni din Manneran cu spirit aventurier, care sunt dispuși să-și asume riscuri.

— Loimel?

— Niciodată! Nu știe nimic despre drog, i-am răspuns chicotind.

— Halum?

Am clătinat din cap.

— Unul își dorește să aibă curajul pentru a o aborda pe Halum. Deocamdată unul i-a tăinuit totul. Unul se teme că este neprihănită, prea ușor de șocat. E trist – nu-i așa, Noim? – când unul trebuie să ascundă de sora-liant ceva atât de palpitant, atât de minunat.

— Și de fratele-liant al unuia, a adăugat el morocănos.

— Ai fi aflat cu timpul. Ți s-ar fi oferit șansa de a experimenta comuniunea.

Ochii i-au străfulgerat.

— Crezi că eu aș dori-o?

Obscenitatea lui deliberată a smuls doar un zâmbet vag din partea mea.

— Unul speră că fratele-liant îi va împărtăși toate experiențele. Pentru moment, drogul deschide între noi o prăpastie. Unul a fost de nenumărate ori într-un loc pe care tu nu l-ai vizitat niciodată. Înțelegi, Noim?

Noim a înțeles. Era ispitit; se clătina pe marginea hăului; și-a mușcat buzele și s-a tras de lobii urechilor și tot ce îi trecea prin minte îmi era atât de transparent încât părea că împărțisem deja pudra sumarană. Era tulburat de grija mea, știind că mă abătusem considerabil de la Legământ și că aș putea avea în curând grave probleme spirituale și legale. În ceea ce-l privește, era ros de curiozitate, conștient că dezvăluirea-de-sine împreună cu fratele-liant al unuia nu era un mare păcat, parțial doritor de a cunoaște soiul de comuniune pe care l-ar avea cu mine sub influența drogului. De asemenea, privirea îi trăda invidia că înțelegeam aceste lucruri intuitiv la acea vreme, ceea ce s-a confirmat mai târziu, când sufletul lui s-a deschis către mine.

Nu ne-am mai spus nimic despre asta timp de câteva zile. M-a însoțit la birou și a privit cu admirație cum gestionam probleme de cea mai înaltă importanță națională. A observat că funcționarii făceau plecăciuni înaintea mea și l-a văzut și pe Ulman, cel cu care împărțisem drogul și a cărui familiaritate detașată față de mine a declanșat vibrații suspicioase în antenele sensibile ale lui Noim. L-am vizitat pe Schweiz și am golit multe sticle de vin bun discutând cu entuziasm pe teme religioase. („Toată viața mea", a spus Schweiz, „am căutat motive plauzibile pentru a crede în ceea ce știam că este irațional".)

Noim a observat că Schweiz nu menținea întotdeauna amabilitățile gramaticale. În altă noapte am cinat cu un

grup de nobili manneraneni într-o somptuoasă casă situată pe dealurile care se ridicau deasupra orașului: bărbați agitați și exagerat de elegant îmbrăcați și neveste tinere, frumoase și vânjoase. Lui Noim i-au displăcut acești baroni și duci efeminați care sporovăiau despre bijuterii și comerț, dar s-a enervat când flecăreala s-a oprit asupra zvonului că un anume drog de pe continentul de sud care desfăcea pecețile minții se găsea acum în Capitală. La auzul acestor vorbe am răspuns doar cu interjecții politicoase de surprindere; Noim s-a uitat urât la mine pentru ipocrizia mea și a refuzat chiar o porție de coniac fin manneranean, într-atât de întinși erau nervii lui. În ziua următoare am mers la Capela de Piatră împreună, însă nu pentru confesiune, ci doar pentru a vedea relicvele vremurilor de altădată, căci Noim își descoperise pasiunea pentru antichități. S-a întâmplat ca în timpul plimbării noastre să ne întâlnim cu Jidd, care mi-a zâmbit ciudat. Privirea lui Noim mi-a dat de înțeles că se întreba dacă îl atrăsesem chiar și pe preot în activitatea mea subversivă. În cursul acelor zile, fratele-liant era tot mai tensionat, fiind evident că dorea să revenim la subiectul conversației noastre, dar nu se putea hotărî să o facă. Eu n-am făcut nicio mișcare în acest sens. Noim a fost cel care a redeschis discuția, într-un final, în ajunul plecării spre Salla.

— Acest drog al tău... începu cu vocea gâtuită.

A spus că nu s-ar simți ca fratele meu liant veritabil dacă nu l-ar încerca. Cuprins de agitație, cu hainele lui elegante în dezordine, cu tenul său perfect, acoperit de broboane de sudoare, a rostit cu greu acele cuvinte. Am purces către o cameră unde nu ne deranja nimeni și am pregătit poțiunea. Înainte de a bea, mi-a aruncat rapid rânjetul lui familiar, viclean și îndrăzneț, dar mâna îi tremura atât de puternic, încât aproape a vărsat băutura. Efectul drogului a fost rapid pentru amândoi. Era o noapte umedă

apăsătoare, iar ceața densă ce a cuprins orașul și suburbiile mi s-a părut că alunecă în camera noastră prin fereastra întredeschisă; nori strălucitori dansau îndreptându-se spre mine și spre fratele meu liant. Primele senzații ale drogului l-au deranjat pe Noim, până când i-am explicat că totul era normal: bătăile inimilor îngemănate, capul ca de vată, sunetele stridente din atmosferă. Acum eram deschiși. M-am uitat înăuntrul lui Noim și i-am văzut nu numai sinele, ci și imaginea lui despre propriul sine, acoperită cu rușine și dispreț de sine; exista în Noim o scârbă feroce și arzătoare față de defectele sale închipuite, iar acestea erau numeroase. Se învinovățea de lene, lipsă de disciplină și ambiție, necredință, lipsa grijii față de responsabilitățile majore și de o slăbiciune fizică și morală. N-am putut înțelege de ce s-a văzut în acest fel, căci adevăratul Noim era chiar acolo, lângă imagine, iar adevăratul Noim era un om realist, loial celor pe care îi iubea, aspru în judecarea prostiei, perspicace, energic, pasional. Contrastul dintre Noimul lui Noim și cel al lumii era uluitor. Ai fi zis că era în stare să evalueze corect orice, mai puțin propria valoare. Mai văzusem astfel de discrepanțe în aceste călătorii induse de drog; erau de fapt valabile pentru toți, în afară de Schweiz, care nu fusese antrenat din copilărie în negarea sufletului; totuși, erau mai acute în Noim decât în oricine altcineva.

Am văzut, de asemenea, cum mai văzusem înainte, propria imagine oglindită prin simțirea lui Noim: un Kinnall Darival mult mai nobil decât îl recunoșteam. Cum mă idealiza! Eu eram tot ceea ce își dorea el să devină, un om de acțiune, plin de curaj, un mânuitor al puterii, un dușman al oricăror frivolități, un practicant al celei mai rigide discipline interioare și dedicări. Cu toate acestea, imaginea a fost din nou mânjită, căci acum eram un dezvăluitor-desine ce disprețuia Legământul, care nu s-a mulțumit să

corupă unsprezece străini și l-a ademenit acum și pe propriul frate-liant într-un experiment condamnabil. Noim a găsit în mine și adevărata profunzime a sentimentelor mele pentru Halum și, făcând această descoperire care îi confirma suspiciuni mai vechi, imaginea lui despre mine s-a modificat încă o dată, și nu în mai bine. În acest timp, i-am arătat lui Noim cum l-am văzut dintotdeauna – ager, deștept, capabil – și i l-am devoalat și pe Noimul lui, dar și pe cel obiectiv, vreme în care el mi-a oferit o panoramă a sinelor mele pe care le putea vedea acum lângă Kinnallul idealizat. Aceste explorări reciproce au continuat multă vreme. Am considerat că schimburile au fost foarte valoroase, din moment ce numai cu Noim puteam obține profunzimea perspectivei, paralaxa exactă a caracterului, și el doar cu mine; dețineam considerabile avantaje față de o pereche de necunoscuți care s-ar fi întâlnit pentru întâia oară prin intermediul drogului sumaran. Când vraja potiunii a început să se spulbere, m-am simțit epuizat de intensitatea comuniunii noastre și cu toate astea înnobilat, exaltat, transformat.

Nu a fost și cazul lui Noim, care părea epuizat și deprimat. Nu putea nici măcar să-și ridice privirea pentru a o înfrunta pe a mea. S-a închis atât de mult în sine, încât n-am cutezat să-l trezesc brusc la realitate, ci am preferat ca el să-și revină încet. După mult timp, fratele meu liant a spus:

— S-a isprăvit?

— Da.

— Promite-mi un singur lucru, Kinnall. Îmi vei făgădui?

— Spune, Noim.

— Că nu vei face niciodată asta cu Halum. Îmi promiți, Kinnall? Niciodată. Niciodată. Niciodată!

Capitolul 54

La câteva zile după plecarea lui Noim, un sentiment de vinovăție m-a îmboldit spre Capela de Piatră. Pentru a umple timpul până când Jidd mă putea primi, m-am plimbat pe coridoarele și pe aleile sumbrului edificiu, oprindu-mă în fața altarelor, plecându-mă umil în fața unor cărturari ai Legământului aproape orbi care dezbăteau într-o curte, punându-i la punct pe confesorii neînsemnați, dar ambițioși, care, recunoscându-mă, și-au oferit serviciile. Eram înconjurat de obiectele zeilor, însă nu reușeam să le simt prezența divină. Poate că Schweiz găsise evlavia în sufletele altor oameni, dar eu, bălăcindu-mă în dezvăluirea-de-sine, pierdusem cumva credința anterioară, care nu mai avea pentru mine nicio importanță. Știam că, odată cu trecerea timpului, îmi voi regăsi drumul către credință în această nouă religie a iubirii și a încrederii pe care speram s-o ofer. Așa că m-am furișat prin casa zeilor ca un simplu turist.

M-am dus la Jidd. Nu mai fusesem la el de când Schweiz îmi oferise pentru prima dată drogul sumaran. Omulețul cu nas coroiat a făcut o remarcă referitoare la asta în momentul semnării contractului. I-am explicat că îndatoririle de serviciu sunt presante, iar el a clătinat din cap și m-a dojenit:

— Înseamnă că ai multe de spus.

Nu i-am răspuns, ci m-am așezat în fața oglinzii pentru a examina fața uscățivă și nefamiliară care se afla acolo.

M-a întrebat spre ce zeu vreau să-mi îndrept confesiunea și i-am spus că spre zeul celor neprihăniți. La auzul cuvintelor mele, mi-a aruncat o privire bizară. Luminile sacre s-au aprins. M-a ghidat, vorbindu-mi cu blândețe, către semitransa confesiunii. Ce puteam spune? Că am ignorat jurământul și am continuat să folosesc poțiunea dezvăluitoare de sine cu oricine ar fi primit-o de la mine? Am tăcut. Jidd m-a îndemnat să mă confesez. A făcut ceva ce nu știam să fi făcut vreodată un duhovnic: a amintit o confesiune mai veche și mi-a cerut să readuc în discuție acel drog al cărui uz îl mărturisisem anterior. Îl mai folosisem? Mi-am apropiat fața de oglindă, aburind-o cu răsuflarea. Da. Da. Unul este un păcătos mizerabil și unul a fost slab din nou. Apoi Jidd m-a întrebat cum am obținut acest drog și i-am spus că-l luasem, prima dată, în compania unuia care îl cumpărase de la un om care fusese pe Sumara Borthan. „Care este numele acelei persoane?", m-a întrebat Jidd. A fost însă o mișcare neîndemânatică din partea lui, deoarece m-a pus imediat în gardă. Mi s-a părut că întrebarea lui Jidd a depășit cu mult nevoile unei confesiuni și că mai mult ca sigur nu avea relevanță în contextul dat. Am refuzat astfel să divulg numele lui Schweiz, ceea ce l-a determinat pe confesor să mă întrebe, puțin sarcastic, dacă mă temeam că va încălca secretul ritualului.

Mă temeam oare de asta? Le ascunsesem rareori câte ceva duhovnicilor mei, însă de rușine, niciodată de frica trădării. Eram naiv și aveam credință nestrămutată în moralitatea confesorilor. Doar că acum, brusc, însuși Jidd m-a făcut suspicios și nu mai aveam încredere în el și în tribul lui. De ce dorea să știe? Ce informație căuta? Ce aveam de câștigat amândoi prin revelarea sursei drogului? I-am răspuns încordat:

— Unul caută iertare numai pentru unul singur și cum ar putea aduce asta dezvăluirea numelui tovarășilor

unuia? Dă-i voie acelei persoane să se confeseze la rândul ei.

Dar evident că nu era nicio șansă ca Schweiz să apeleze la un duhovnic, astfel că vorbele mele nu au valorat nimic, iar însemnătatea momentului a dispărut cu desăvârșire.

— Dacă dorești să primești pacea zeilor, a spus Jidd, trebuie să îți descarci complet sufletul.

Cum aș fi putut face asta? Să mărturisesc atragerea spre dezvăluirea-de-sine a unsprezece oameni? Nu aveam nevoie de iertarea lui Jidd. Nu aveam încredere în bunăvoința lui. M-am ridicat brusc, ușor amețit din cauza semiîntunericului din încăpere. Sunetul unui imn îndepărtat a plutit în aer pe lângă mine împreună cu mirosul de tămâie făcută dintr-o plantă din Câmpiile Inundate.

— Unul nu este pregătit azi pentru confesiune, i-am spus lui Jidd. Unul trebuie să-și examineze sufletul mai îndeaproape.

M-am îndreptat spre ușă. Jidd s-a uitat nedumerit la banii pe care i-i dădusem.

— Onorariul? a întrebat.

I-am spus că-l poate păstra.

Capitolul 55

Zilele deveniseră simple spații goale care separau o călătorie cu drogul de următoarea. M-am achitat fără chef de toate responsabilitățile, nevăzând nimic din ceea ce era în jurul meu, trăind numai pentru următoarea comuniune. Lumea reală s-a dizolvat; mi-am pierdut interesul pentru sex, vin, mâncare, atribuțiile de serviciu, conflictele dintre provinciile învecinate ale Velada Borthanului și alte astfel de lucruri, care deveniseră pentru mine doar umbra unei umbre. Probabil că foloseam drogul prea des. Slăbeam și trăiam într-o ceață perpetuă de lumină albă. Adormeam greu și mă foiam ore întregi, o pătură de aer tropical înăbușitor lipindu-mă de saltea, un insomniac cu chip descompus, cu o durere surdă în ochi și o senzație de nisip sub pleoape. Ziua eram obosit și noaptea nu reușeam să mă odihnesc. Rareori mai vorbeam cu Loimel, nu mă mai atingeam de ea, dar nici de vreo altă femeie. Odată am adormit la amiază în timp ce serveam prânzul cu Halum. L-am scandalizat pe Înaltul Justițiar Kalimol răspunzându-i la una dintre întrebări cu „Mie îmi pare..." Bătrânul Segvord Helalam mi-a spus că par bolnav și mi-a sugerat să merg la vânătoare cu fiii mei în Câmpiile Pârjolite. Cu toate acestea, drogul avea puterea să mă revitalizeze. Am căutat noi parteneri de experiment și am descoperit că era tot mai ușor să-i contactez, pentru că îmi erau aduși deseori de cei care făcuseră deja voiajul interior. Alcătuiau un grup neobișnuit: doi duci, un marchiz, o târfă, un

custode al arhivelor regale, un căpitan de vas din Glin, amanta unui septarh, un director al Băncii Comerciale și Maritime din Manneran, un poet, un avocat din Velis venit aici pentru a se sfătui cu căpitanul Khrisch și mulți alții. Cercul dezvăluitorilor-de-sine se lărgea. Stocul meu de drog era aproape epuizat și unii dintre noii mei prieteni vorbeau despre organizarea unei noi expediții către Sumara Borthan. Eram deja cincizeci de persoane. Schimbarea devenea molipsitoare; se declanșase o epidemie în Manneran.

Capitolul 56

Uneori, pe neașteptate, în timpul liber dintre o comuniune și următoarea, sufeream o stranie confundare a sinelui. O parte din experiența împărtășită pe care o depozitasem într-un cotlon întunecat al minții se putea ridica spre nivelurile mai înalte ale conștiinței, băgându-se nepoftit în identitatea mea. Eram conștient că sunt Kinnall Darival, fiul septarhului din Salla, însă uneori, dintr-odată, apărea în amintirile mele un segment al sinelui lui Noim, al lui Schweiz, al unui sumaran sau al altcuiva dintre cei cu care împărțisem drogul. Pe durata îmbinării sinelui – o secundă, o oră, o jumătate de zi – eram nesigur de trecutul meu, fără să fiu în stare să-mi dau seama dacă vreun eveniment proaspăt din mintea mea mi se întâmplase într-adevăr mie sau ajunsese la mine prin intermediul drogului. Era tulburător, dar nu chiar înfricoșător, mai puțin primele două-trei dăți. În cele din urmă, am învățat să disting caracterul acestor amintiri netrăite de cel al trecutului meu veritabil, prin familiarizarea cu structura fiecăruia. Am constatat asfel că drogul mă transformase în mai mulți oameni. Nu era mai bine să fii mai mulți decât să fii ceva care este mai puțin decât unul?

Capitolul 57

La începutul primăverii, o căldură neobișnuită s-a așternut asupra Manneranului, însoțită de ploi atât de frecvente încât toată vegetația orașului a luat-o razna și ar fi înghițit fiecare stradă dacă nu ar tăiată frecvent. Era verde, verde, verde peste tot: ceață verde, ploaia cădea verde, lumina verde a soarelui pătrunzând ocazional, frunze late, lucioase dezvăluindu-se pe fiecare balcon și în fiecare petic de grădină. Însuși sufletul unui om poate prinde mucegai. Verzi erau și copertinele de pe strada cu magazinele comercianților de mirodenii. Loimel mi-a dat o lungă listă cu lucruri de cumpărat, delicatese din Threish, Velis și din Câmpiile Inundate, și, ca un soț ascultător, m-am supus, din moment ce strada condimentelor se afla la o scurtă distanță de mers pe jos de Tribunal. Pregătea un mare festin pentru a sărbători Ziua Numelui fiicei noastre celei mai mari, care avea în sfârșit să dobândească numele de adult pe care i l-am ales: Loimel. Toți mai-marii Manneranului au fost invitați pentru a admira cum soția mea căpăta un omonim. Printre oaspeți s-au numărat și câțiva dintre adepții drogului sumaran, lucru care mi-a oferit o satisfacție aparte. Schweiz însă nu a fost invitat, întrucât Loimel îl considera grosolan. Oricum părăsise Manneranul pentru o călătorie de afaceri înainte ca totul să scape de sub control.

Mă strecuram prin verdeață către cele mai selecte magazine. Ploaia se oprise, iar cerul, și el verde, se odihnea

acum pe acoperișuri. Nările îmi erau asaltate de miresme îmbietoare, dulci sau picante. Brusc, bule negre au început să-mi plutească prin minte și pentru o clipită am fost Schweiz târguindu-mă pe niște cheiuri cu un căpitan care tocmai adusese o încărcătură de produse agricole costisitoare din Golful Sumar. M-am oprit pentru a savura această învălmășeală de personalități. Imaginea lui Schweiz s-a șters; prin mintea lui Noim am perceput mirosul fânului proaspăt treierat de pe moșia Condorit, sub un soare minunat de sfârșit de vară; apoi, subit și surprinzător, am fost directorul băncii, care împărtășea plăcere sexuală cu un alt bărbat. Nu vă pot transmite impactul ultimei străfulgerări de experiență transferată, scurtă și incandescentă. Nu cu mult timp în urmă, luasem drogul împreună cu directorul băncii, dar am observat în sufletul lui înclinația față de persoanele de același sex. Nu era ceva peste care puteam trece cu vederea. Ori creasem nejustificat această viziune, ori el ascunsese cumva de mine această parte a sinelui, păstrându-și înclinațiile tăinuite până în acest moment. Să fi fost posibilă o asemenea tăinuire parțială? Am crezut că mintea unuia este pe de-a-ntregul deschisă. Nu m-a deranjat natura dorinței sale, ci doar neputința mea de a concilia ceea ce tocmai experimentasem cu ceea ce primisem de la bancher în ziua împărtășirii drogului. Dar nu aveam timp să cântăresc problema, căci, cum stăteam cu gura căscată în fața magazinului de mirodenii, o mână uscătivă a atins-o pe a mea și o voce prudentă a spus:

— Kinnall, eu trebuie să-ți vorbesc în secret.

Eu. Cuvântul m-a smuls din visare.

Androg Mihan, custode al arhivelor prim-septarhului Manneranului, se afla lângă mine. Era un om mărunt, cu fața ascuțită și cărunt, ultimul pe care l-ai fi bănuit să caute plăceri ilegale. Ducele de Sumar, unul dintre primii mei convertiți, îl îndrumase către mine.

— Unde vrei să mergem? am întrebat și Mihan mi-a arătat peste drum o casă a zeilor ce oferea servicii clasei de jos, motiv pentru care avea reputație proastă. Confesorul ei stătea tolănit afară, sperând să pună afacerile în mișcare. Nu-mi imaginam cum am putea vorbi în secret într-o casă a zeilor, dar l-am urmat oricum pe custode; am intrat în casa zeilor și Mihan i-a spus confesorului să aducă formularele contractuale. În momentul în care omul a dispărut, Mihan s-a aplecat spre mine și a spus:

— Poliția este în drum spre casa ta. Când te vei întoarce acasă în această seară vei fi arestat și încarcerat pe una dintre insulele Golfului Sumar.

— Unde ai auzit asta?

— Hotărârea a fost confirmată în această dimineață și mi-a fost trimisă spre îndosariere.

— Ce acuzație mi se aduce?

— Dezvăluire-de-sine, a spus Mihan. Acuzația a fost depusă de reprezentanții Capelei de Piatră. Există, de asemenea, și o acuzație laică: uz și distribuție de substanțe ilegale. Te-au prins, Kinnall.

— Cine este informatorul?

— Un anume Jidd, despre care se spune că este confesor la Capela de Piatră. Ai făcut confesiuni legate de drog?

— Da. Nerozia m-a împins să-i spun tot. Sanctitatea casei zeilor...

— Sanctitatea casei mișeilor! a spus Androg Mihan cu vehemență. Acum trebuie să fugi. Acțiunea împotriva ta are aprobarea Guvernului.

— Unde să mă duc?

— Ducele de Sumar îți oferă adăpost în această seară, a mai zis Mihan. După asta... nu știu.

Confesorul s-a întors aducând un set de contracte. Ne-a oferit un zâmbet profesional și a spus:

— Ei, domnilor, care dintre voi va fi primul?

— Unul și-a amintit de o altă întrevedere, a spus Mihan.

— Unul se simte deodată indispus, am spus eu.

I-am aruncat duhovnicului surprins o monedă și am părăsit casa zeilor. Afară, Mihan s-a prefăcut că nu mă cunoaște și ne-am despărțit fără a ne mai spune vreun cuvânt. Nu m-am îndoit nicio clipă de adevărul avertismentului său. Trebuia să-mi iau zborul; Loimel va trebui să-și cumpere singură mirodeniile. Am oprit o mașină și am plecat fără întârziere către palatul ducelui de Sumar.

Capitolul 58

Ducele este unul dintre cei mai bogați aristocrați din Manneran. Deține moșii întinse de-a lungul golfului și pe dealurile de sub Huishtori și o casă splendidă în Capitală, situată într-un parc demn de palatul unui împărat. El este custodele ereditar al vămii din Pasul Stroin, sursa opulenței familiei lui, pentru că secole de-a rândul au avut drept asupra unei părți din tot ceea ce este adus pentru comercializare din Câmpiile Inundate. Ca persoană, acest duce este un om ori de o cumplită urâțenie, ori de o frumusețe remarcabilă, nu sunt sigur: are un cap mare, plat și triunghiular, buze subțiri, un nas puternic și un păr des, foarte puternic ondulat, care îi stă lipit de cap ca un covor. Deși părul îi este în întregime alb, fața nu are riduri. Ochii lui mari, negri, au o privire intensă. Obrajii îi sunt scofâlciți. Are fața unui ascet, care mie mi-a părut ba de sfânt, ba de monstru, uneori ambele simultan. Fusesem apropiat de el încă de la sosirea mea în Manneran în urmă cu atât de mulți ani; îl ajutase pe Segvord Helalam să vină la putere și i-a fost Loimelei liant spiritual la ceremonia noastră de căsătorie. Când am început să folosesc drogul sumaran, el a dedus acest lucru ca prin telepatie. Într-o conversație de o extraordinară subtilitate, a aflat că dețineam drogul și a aranjat să-l ia împreună cu mine. Asta se întâmplase în urmă cu patru luni, la finalul iernii.

Când am ajuns la el acasă, se afla în plină desfășurare o discuție tensionată. Erau prezenți cei mai mulți dintre

bărbații importanți pe care îi ademenisem în cercul meu de dezvăluitori-de-sine: ducele de Smor Manneranean, marchizul de Woyn, directorul băncii, comisarul Trezoreriei, fratele acestuia, procurorul general al Manneranului, comandantul Frontierelor și alți cinci-șase care dețineau funcții la fel de importante. Arhivarul Mihan a ajuns la scurt timp după mine.

— Suntem toți aici, a spus ducele de Smor Manneranean. Ne-ar putea aresta dintr-o singură mișcare. Perimetrul este bine păzit?

— Nu va intra nimeni peste noi, a zis ducele de Sumar, zâmbind glacial, vizibil jignit de ideea că poliția ar putea năvăli pe domeniul lui. Și-a întors ochii uriași, stranii, către mine. Kinnall, aceasta va fi ultima ta noapte în Manneran. Nu ai de ales. Tu vei fi țapul ispășitor.

— Cine a decis asta? am întrebat.

— Nu noi, a răspuns ducele, care mi-a explicat că astăzi avusese loc în Manneran ceva asemănător unei lovituri de stat și că aceasta ar putea izbuti: o revoltă a tinerilor birocrați împotriva superiorilor. Totul a început, a spus, când am recunoscut în fața lui Jidd că folosesc drogul sumaran. Fețele celor din cameră s-au întunecat și am înțeles imediat că nu ar fi trebuit să am încredere într-un confesor și că acum trebuia să plătesc prețul prostiei mele. Din păcate, nu fusesem la fel de rafinat ca acești bărbați. Jidd, se părea, se alăturase unui complot pus la cale de câțiva birocrați nemulțumiți care doreau să ajungă la putere. Din moment ce el era duhovnicul majorității oamenilor importanți din Manneran, se afla într-o poziție extraordinar de bună pentru a-i ajuta pe ambițioși, trădând secretele celor mari. Încă nu erau clare motivele care îl determinaseră să-și încalce jurămintele în acest fel. Ducele de Sumar suspecta că anii în care ascultase destăinuirile influenților săi clienți îl determinaseră să-i deteste, astfel că, exasperat de

confesiunile lor, îi făcuse plăcere să colaboreze la distrugerea lor. (Acest lucru mi-a oferit o nouă perspectivă asupra sufletului unui confesor.) Așadar, de câteva luni, Jidd le oferea subordonaților hrăpăreți informații de care aceștia se foloseau pentru a-și amenința superiorii, deseori cu rezultate considerabile. Vulnerabilitatea mea a pornit de la recunoașterea utilizării drogului, iar eu, având încredere în Jidd, i-am oferit ocazia de a mă denunța unor angajați ai Tribunalului care doreau să mă îndepărteze din funcție.

— Dar este absurd! am strigat. Singura dovadă împotriva mea este protejată de sanctitatea casei zeilor. Cum poate Jidd să depună o plângere împotriva mea pe baza confesiunilor? Îl voi acuza de încălcarea contractului.

— Există și alte dovezi, a spus cu tristețe marchizul de Woyn.

— Ce anume?

— Folosindu-se de mărturisirile tale, a zis marchizul, Jidd le-a deschis inamicilor tăi căi de investigare. Au găsit astfel o femeie, iar aceasta a recunoscut că i-ai oferit o băutură ciudată, care i-a deschis ochii...

— Animalele!

— De asemenea, a intervenit ducele de Sumar, au reușit să facă legătura între tine și câțiva dintre noi. De dimineață, unora le-au fost cerute, chiar de către subordonați, demisiile din funcție, în caz contrar urmând să fie demascați. Am răspuns cu fermitate șantajelor, iar autorii acestora se află acum în detenție. Nu știm însă cât de numeroși le sunt aliații, nici cât de importante sunt funcțiile pe care aceștia le ocupă. E posibil ca până la următorul răsărit de lună să fim destituiți și înlocuiți din funcții. În orice caz, mă îndoiesc de asta, din moment ce, din câte ne-am dat seama, singura dovadă temeinică este mărturia târfei, iar ea te-a implicat numai pe tine, Kinnall. Acuzațiile făcute

de Jidd vor fi desigur inadmisibile, cu toate că pot produce necazuri.

— Va fi ușor să respingem depoziția prostituatei, am spus. Voi susține că nu am întâlnit-o niciodată. Voi...

— Prea târziu, m-a întrerupt procurorul general. Declarația ei a fost deja înregistrată. Am primit o copie de la Înaltul Justițiar. Va fi luată în considerare. Ești implicat fără speranță de scăpare.

— Ce se va întâmpla? am întrebat.

— Vom înăbuși aspirațiile șantajiștilor, a continuat ducele de Sumar, și îi vom aduce la sapă de lemn. Îl vom discredita pe Jidd și îl vom alunga din Capela de Piatră. Vom nega toate acuzațiile aduse împotriva noastră. Tu, pe de altă parte, trebuie să părăsești Manneranul.

— De ce? am întrebat nedumerit. Și eu sunt o persoană influentă. Dacă voi puteți ține piept acuzațiilor, de ce nu și eu?

— Vinovăția ta este consemnată, a spus ducele de Smor Manneranean. Dispariția ta ne va da posibilitatea să susținem ideea că singurele persoane implicate în această nebunie ați fost tu și tânăra coruptă de tine, iar toate acuzațiile nu sunt decât născocirile unor slugi care au uneltit împotriva stăpânilor. Dacă rămâi și încerci să susții o cauză pierdută, interogatoriul la care vei fi supus ne va trage după tine.

Acum îmi era totul limpede.

Reprezentam un pericol. Rezistența mea putea fi înfrântă în instanță și astfel vina lor avea să fie expusă. Până acum eram singurul inculpat, singurul care trebuia supus judecății. Vulnerabilitatea lor mi se datora mie, iar dacă aș fi plecat, Justiția nu ar mai fi avut nicio modalitate de a ajunge la ei. Siguranța majorității nu îmi dădea de ales, astfel că trebuia să mă supun. Mai mult: încrederea mea naivă în reprezentantul casei zeilor, care mă împinsese

să mă confesez în mod necugetat, provocase acest scandal, care, de altfel, putea fi evitat. Totul se întâmplase din vina mea; eu eram cel ce trebuia să plece. Ducele de Sumar a spus:

— Vei rămâne cu noi până târziu în noapte, apoi mașina mea personală, escortată de gărzi de corp ca și cum eu însumi aș pleca într-o călătorie, te va duce la moșia marchizului de Woyn. O barcă te va aștepta acolo. Până la ivirea zorilor vei fi trecut Woynul în ținutul tău natal, Salla. Fie ca zeii să călătorească împreună cu tine!

Capitolul 59

Iată-mă din nou refugiat. Toată puterea dobândită în cei cincisprezece ani petrecuți în Manneran a fost pierdută într-o singură zi. Nici nașterea privilegiată, nici conexiunile la nivel înalt nu ar fi avut cum să mă salveze: deși aveam legături de rudenie, de dragoste sau politice cu jumătate dintre mai-marii Manneranului, nimeni și nimic nu m-ar fi putut ajuta. Am făcut să pară că m-au forțat să plec în exil pentru a-și salva propria piele, dar n-a fost așa. Plecarea mea s-a dovedit necesară și i-a întristat la fel de mult ca pe mine.

Singura avere pe care o dețineam acum erau hainele purtate în noaptea plecării. Garderoba, armele, bijuteriile, chiar și averea trebuiau să rămână în Manneran. Ca tânăr prinț fugind din Salla în Glin avusesem prudența să transfer niște fonduri, însă de data aceasta nu am mai avut timp de pregătiri. Averea mea urma să fie pusă sub sechestru, iar fiii mei se vor vedea nevoiți să trăiască în sărăcie.

Aici, cel puțin, prietenii mi-au fost de ajutor. Procurorul general, care avea aproape aceeași măsură ca mine, a adus câteva schimburi de haine elegante. Comisarul Trezoreriei a obținut pentru mine o mică avere în monedă sallană. Pentru a nu mă întoarce fără bijuterii în provincia natală, ducele de Smor Manneranean mi-a oferit două inele și un pandantiv de-ale lui. Marchizul de Woyn a insistat să-mi dea un pumnal ceremonial și tija lui termică, al cărei mâner era încrustat cu pietre prețioase. Mihan a promis că

va vorbi cu Segvord Helalam și îi va povesti despre căderea mea în dizgrație; Segvord avea să înțeleagă, era Mihan de părere, și îi va proteja pe fiii mei cu întreaga lui putere, având grijă să nu fie afectați de incriminarea tatălui lor.

În cele din urmă, ducele de Sumar a venit la mine în toiul nopții, când, apăsat de gânduri, luam cina pentru care nu avusesem timp mai devreme, și mi-a înmânat o casetă din aur strălucitor, de genul celor în care unul ar păstra medicamente.

— Deschide-o cu grijă, mi-a spus.

Așa am făcut și am descoperit că era plină ochi cu pudră albă. Surprins, l-am întrebat de unde o obținuse. Mi-a explicat că în ultimul timp trimisese în secret intermediari în Sumara Borthan, iar aceștia se întorseseră cu o mică provizie de drog. A susținut că are mai mult, însă eu cred că mi-a oferit toată cantitatea.

— Într-o oră trebuie să pleci, a spus ducele pentru a-mi înăbuși potopul de recunoștință.

Am cerut să mi se permită să dau un telefon.

— Segvord îi va explica situația soției tale, a spus ducele.

— Unul nu se referea la soția unuia. Unul se referea la sora-liant.

Când vorbeam despre Halum, nu puteam să alunec atât de ușor în gramatica pe care noi, dezvăluitorii-de-sine, o foloseam.

— Unul n-a avut ocazia să-și ia rămas-bun de la ea.

Ducele mi-a înțeles chinul, căci intrase în sufletul meu, dar nu mi-a dat voie să telefonez. Liniile puteau fi ascultate și nu voia să riște să mi se audă vocea în casa lui. Am înțeles atunci în ce poziție delicată se afla și el și nu am insistat. Puteam s-o sun pe Halum mâine, după ce traversam Woynul și mă aflam în siguranță în Salla.

Curând a sosit clipa să pornesc la drum. Prietenii mei deja plecaseră în urmă cu câteva ore; doar ducele m-a

condus până la ușă. Mașina lui mă aștepta escortată de gărzi de corp pe electrociclete. Ducele m-a îmbrățișat. Am urcat în mașină și m-am afundat între perne. Șoferul a opacizat ferestrele, ascunzându-mă vederii, dar fără să mă împiedice să văd. Mașina a rulat silențios, a accelerat, s-a avântat în noapte, cu escorta plutind în jurul meu ca un roi de insecte. Mi s-a părut că au trecut câteva ore până să ajungem la poarta principală a domeniului ducelui. Stăteam ca un om cioplit în gheață, fără să mă gândesc la ce mi se întâmplase. Ne îndreptam spre nord și mergeam cu o asemenea viteză, încât soarele încă nu răsărise când am ajuns la marginea moșiei marchizului de Woyn, la granița dintre Manneran și Salla. Poarta s-a deschis și am intrat pe domeniu pe un drum ce străbătea o pădure deasă în care, la lumina lunii, puteam vedea excrescențe parazitare sinistre, atârnând, ca niște funii păroase, din copac în copac. Deodată am pătruns într-o poiană și am zărit malurile Râului Woyn. Mașina s-a oprit. Cineva îmbrăcat în negru m-a ajutat să ies, de parcă eram un bătrân ramolit, și m-a escortat în josul malului jilav, până la un debarcader lung și îngust, abia vizibil în ceața deasă așternută peste râu. O barcă era legată de el, nu cine știe ce ambarcațiune, abia cât o șalupă. Cu toate acestea, a călătorit cu mare viteză peste întinsul și turbulentul Woyn. Nu aveam încă nicio reacție față de exilarea din Manneran. Eram ca unul pornit la luptă, căruia i-a fost secționat piciorul drept din coapsă cu un fulger de foc și care zace acum uitându-se calm la ciotul său fără să simtă nicio durere. Însă durerea avea să vină în timp.

Zorile se apropiau. Puteam întrezări forma malului sallan al râului. Am oprit la un chei ițit dintr-un țărm ierbos, cu siguranță locul de debarcare privat al unui nobil. Acum simțeam pentru prima dată panica. Într-un moment aveam să cobor pe țărmul Sallei. Unde mă aflam? Cum

urma să ajung în vreo regiune locuită? Nu mai eram un adolescent care să facă autostopul pentru a urca într-un camion. Dar toate acestea fuseseră aranjate pentru mine cu ore în urmă. În momentul acostării, o siluetă a ieşit din întuneric şi mi-a întins o mână: Noim. M-a tras spre el şi m-a îmbrăţişat.

— Ştiu ce s-a întâmplat. Vei sta cu mine, a spus.

Emoţionat, a renunţat la politeţe pentru prima oară de când eram copii.

Capitolul 60

La amiază, l-am sunat pe ducele de Sumar de la proprietatea lui Noim din sud-vestul Sallei pentru a-i confirma că am ajuns în siguranță – el era, evident, cel care aranjase ca fratele meu liant să mă întâmpine la graniță –, după care i-am telefonat lui Halum. Segvord îi povestise cu doar câteva ore în urmă motivele dispariției mele.

— Cât de stranie este această veste, a spus. N-ai vorbit niciodată despre drog. Și cu toate acestea, era atât de important pentru tine încât ai riscat totul ca să-l folosești. Cum de a putut avea un asemenea rol în viața ta și totuși să fie păstrat secret față de sora ta liant?

I-am răspuns că n-am îndrăznit să-i spun despre interesul meu pentru drog de teamă să nu fiu tentat să-i ofer și ei. Mi-a spus:

— Este, așadar, un păcat atât de mare să te deschizi surorii tale liant?

Capitolul 61

Noim s-a purtat ireproșabil cu mine și mi-a spus că puteam rămâne la el oricât de mult aș fi dorit – săptămâni, luni, chiar ani. Probabil că prietenii mei din Manneran vor reuși în cele din urmă să-mi salveze unele bunuri și voi cumpăra pământ în Salla, unde voi duce viața unui baron de provincie; sau poate că Segvord, ducele de Sumar și alți bărbați influenți vor anula punerea mea sub acuzare, în așa fel încât să mă pot întoarce în provincia sudică. Până atunci, mi-a spus Noim, casa lui era și a mea. Dar am observat o răceală subtilă în comportamentul lui, ca și cum ospitalitatea sa se datora doar respectului pentru liantul nostru. Sursa îndepărtării sale a ieșit la iveală după numai câteva zile. Stând mai târziu după cină în măreața lui sală de banchete, vorbeam despre copilărie – tema noastră principală de conversație, mult mai neprimejdioasă decât orice discuție despre evenimentele recente – când Noim a rostit deodată:

— Drogul acela al tău le provoacă oamenilor coșmaruri?

— Unul n-a auzit despre astfel de cazuri.

— Uite un caz atunci. Unul s-a trezit scăldat în sudoare rece noapte de noapte preț de câteva săptămâni după ce-am împărțit drogul în Manneran. Unul a crezut că-și va pierde mințile.

— Ce fel de vise? l-am întrebat.

— Chestii urâte. Monștri. Dinți. Gheare. Sentimentul de a nu ști cine este unul. Porțiuni din alte minți

perindându-se prin mintea unuia, a spus el gustând din paharul cu vin. Tu iei drogul pentru *plăcere*, Kinnall?

— Pentru cunoaștere.

— Cunoaștere a ce?

— Cunoașterea sinelui și cunoașterea altora.

— Unul preferă ignoranța în cazul ăsta, a zis el cutremurându-se. Știi, Kinnall, unul n-a fost niciodată o persoană ieșită din comun de respectuoasă. Unul a hulit, le-a dat cu tifla confesorilor, a râs de poveștile despre zei pe care le-au spus. Aproape că l-ai convertit pe unul într-un om al credinței cu chestia aia. Teroarea de a deschide mintea unuia – de a ști că unul nu se poate apăra, că te infiltrezi în sufletul unuia și asta și faci – e imposibil de suportat.

— Imposibil pentru tine, i-am zis. Alții o prețuiesc.

— Unul înclină spre Legământ, a mărturisit Noim. Intimitatea este sacră. Sufletul unuia este doar al lui. Există o plăcere imorală în a-l dezvălui.

— Nu dezvăluire. Împărtășire.

— Sună mai frumos dacă-i spui așa? Prea bine. Există o plăcere imorală în a-l împărtăși, Kinnall. Chiar dacă suntem frați-liant. Unul a plecat de la tine ultima dată simțindu-se mizerabil, cu sufletul împietrit. Asta vrei pentru toată lumea? Să ne faci pe toți să ne simțim vinovați?

— Nu e nevoie de vinovăție, Noim. Unul oferă, unul primește, iar la finalul experienței unul devine mai bun...

— Mai josnic.

— Mai puternic, mai compătimitor. Vorbește cu alții care l-au încercat, i-am spus.

— Bineînțeles. Pe măsură ce se scurg din Manneran, refugiați fără patrie, unul îi va întreba despre frumusețea și minunăția dezvăluirii-de-sine. Scuză-mă: a împărtășirii de sine.

Am văzut suferința din ochii lui Noim. Încă voia să mă iubească, dar drogul sumaran îi arătase lucruri – despre el,

poate despre mine – care l-au făcut să-l urască pe cel care îi dăduse drogul. El era unul dintre cei pentru care zidurile erau necesare; nu-mi dădusem seama de asta. Ce făcusem de-mi transformasem fratele-liant într-un dușman? Poate că dacă luam drogul a doua oară aș putea să-i clarific anumite lucruri – dar nu, nu era nicio speranță. Noim era înfricoșat de interioritate. Îmi transformasem fratele-liant hulitor într-un om al Legământului. Acum nu-i mai puteam spune nimic.

După o scurtă tăcere, Noim a continuat:

— Unul trebuie să-ți ceară ceva, Kinnall.

— Orice.

— Unul ezită să traseze limite pentru un oaspete. Dar dacă ai adus cu tine din Manneran vreun pic din acest drog, dacă-l ascunzi pe undeva prin camerele tale, scapă de el, ai înțeles? N-are ce căuta în această casă. Scapă de el, Kinnall.

Nu-l mai mințisem niciodată pe fratele meu liant. Niciodată. Simțind în piept atingerea arzătoare a casetei încrustate pe care mi-o dăduse ducele de Sumar, i-am spus solemn:

— N-ai de ce să-ți faci griji.

Capitolul 62

După câteva zile, știrile despre căderea mea în dizgrație au devenit publice în Manneran și au ajuns cu repeziciune în Salla. Noim mi-a arătat comentariile apărute în presă. Eram descris în calitate de consilier-șef al Înaltului Justițiar al Portului și considerat în mod public un om de înaltă autoritate în Manneran care avea, în plus, legături de sânge cu prim-septarhii Sallei și Glinului. Totuși, în ciuda realizărilor și a rangurilor mele, mă îndepărtasem de Legământ pentru a o lua pe calea ilegală a dezvăluirii-desine. Încălcasem nu doar buna-cuviință și eticheta, ci și legile Manneranului prin utilizarea unui drog proscris din Sumara Borthan care dizolvă barierele dintre suflete stabilite de zei. Abuzând de poziția mea însemnată, se spunea, pusesem la cale o călătorie secretă (săracul căpitan Khrisch! Fusese și el arestat?) și mă întorsesem cu o mare cantitate de drog pe care i-o administrasem cu forța, în mod diavolesc, unei femei de joasă speță pe care o întrețineam; de asemenea, distribuisem drogul printre anumite figuri notabile ale nobilimii, ale căror nume nu au fost însă date publicității datorită căinței lor depline. Cu o noapte înainte de a fi arestat mă refugiasem în Salla, și bine făcusem: dacă încercam să mă întorc în Manneran, urma să fiu reținut pe loc. Între timp, trebuia să fiu judecat *in absentia* și, potrivit spuselor Înaltului Justițiar, nu exista niciun dubiu în legătură cu verdictul. Ca despăgubire către stat pentru marea daună pe care o săvârșisem împotriva

stabilității sociale, eram nevoit să renunț la toate pământurile și proprietățile, cu excepția unei părți ce urma să fie pusă deoparte pentru întreținerea soției și a copiilor mei nevinovați. (Așadar, Segvord Helalam a reușit asta, cel puțin!) Ca să-mi împiedice prietenii să-mi transfere averea în Salla înainte de începerea procesului, tot ceea ce posedam era deja sechestrat în așteptarea decretului de vinovăție al Înaltului Justițiar. Astfel grăise legea. Fie ca aceia care simt tentația dezvăluirii-de-sine să se teamă!

Capitolul 63

N-am ținut secret locul în care stăteam în Salla, pentru că nu mai aveam niciun motiv să mă tem de invidia fratelui meu regal. Stirron, tânărul abia urcat pe tron, ar fi fost motivat să mă elimine ca pe un potențial rival, nu însă și bărbatul care domnise mai bine de șaptesprezece ani. El devenise în Salla o instituție, era iubit și o parte integrantă din existența fiecăruia, pe când eu nu eram decât un străin, pe care cei bătrâni abia și-l aminteau, iar cei tineri nu-l cunoșteau, care vorbea cu un accent manneranean și care fusese marcat în mod public de rușinea dezvăluirii-de-sine. Chiar dacă aș fi vrut să-l detronez pe Stirron, unde puteam găsi discipoli?

Într-adevăr, tânjeam să-mi văd fratele. Când ai necazuri, te întorci către vechii camarazi; însă Noim se îndepărta de mine, iar Halum se afla pe partea cealaltă a Woynului, astfel că îl mai aveam doar pe Stirron. N-am avut niciodată resentimente că a trebuit să părăsesc Salla din cauza lui, deoarece știam că, dacă vârstele noastre ar fi fost inversate, și eu l-aș fi forțat să fugă în aceeași manieră. Dacă relația noastră s-a răcit de la plecarea mea, este o răceală creată de el, izvorâtă din conștiința sa încărcată. Au trecut ceva ani de la ultima mea vizită în orașul Salla: poate că necazurile mele îi vor deschide inima. I-am scris lui Stirron o scrisoare de la Noim de acasă, cerându-i protocolar azil în Salla. Conform legii din Salla, trebuia să fiu primit pentru că eram unul dintre supușii lui Stirron și nu eram vinovat

de nicio crimă comisă pe pământ sallan; totuși, m-am gândit că e mai bine să-l rog. Am recunoscut că acuzațiile depuse împotriva mea de către Înaltul Justițiar din Manneran erau adevărate, dar i-am oferit o justificare concisă și (cred) elocventă a abaterii mele de la Legământ. La final mi-am exprimat dragostea neclintită pentru el și i-am amintit de puținele momente fericite pe care le-am petrecut împreună înainte ca greutățile septarhiei să-l împovăreze.

Mă așteptam ca Stirron să mă invite să-l vizitez în Capitală, ca să audă din gura mea o explicație a lucrurilor stranii pe care le făcusem în Manneran. Era vremea pentru o reuniune fraternă. Dar n-a venit nicio convocare pentru Cetatea Sallei. De fiecare dată când suna telefonul, mă grăbeam spre el, gândindu-mă că ar putea fi Stirron. Însă fratele meu n-a sunat. Au trecut câteva săptămâni pline de tensiune și de mâhnire; am vânat, am înotat, am citit, am încercat să scriu noul meu Legământ al dragostei. Noim a rămas distant față de mine. Singura sa experiență de împărtășire a sufletului l-a împins într-o jenă atât de mare încât abia mai îndrăznea să se uite în ochii mei, căci fusesem părtaș la tot ceea ce ținea de el, iar acest lucru a creat o ruptură între noi.

În sfârșit, a sosit un plic ce purta ștampila septarhului. Conținea o scrisoare semnată de Stirron, dar mă rog să fi fost un ministru inflexibil, și nu fratele meu cel care a scris acel mesaj lipsit de suflet. În mai puține rânduri decât numărul degetelor mele, septarhul mi-a zis că cererea mea de azil în provincia Salla a fost aprobată, dar numai în cazul în care voi renunța la viciile pe care le-am deprins în sud. Dacă eram prins o singură dată răspândind în Salla drogul dezvăluirii-de-sine, voi fi arestat și trimis în exil. Asta a fost tot ceea ce a avut de spus fratele meu. Niciun cuvânt de bunăvoință. Nicio urmă de simpatie. Niciun atom de căldură.

Capitolul 64

În toiul verii, Halum ne-a vizitat în mod neașteptat. În ziua în care a ajuns, eu plecasem călare pe moșia lui Noim, pe urmele unui mascul scut-de-furtună care scăpase din țarcul său. Un moft blestemat l-a determinat pe Noim să achiziționeze o cireadă de astfel de mamifere nărăvașe și îmblănite, deși nu sunt originare din Salla și se adaptează cu dificultate; a păstrat douăzeci sau treizeci dintre ele, numai gheare, dinți și ochi galbeni furioși, sperând să le poată transforma într-o turmă profitabilă. Am urmărit prin păduri și câmpii masculul evadat, toată dimineața și până la prânz, urându-l tot mai mult cu fiecare oră, fiindcă lăsa în urmă cadavrele mutilate ale unor erbivore inofensive. Aceste scuturi-de-furtună ucid doar din plăcere, mușcând din carne doar o dată sau de două ori, ceea ce rămâne de pe urma lor constituind hrana necrofagelor. Într-un final, l-am încolțit într-o vale întunecoasă.

— Imobilizează-l și adu-l înapoi întreg, m-a instruit Noim, conștient de valoarea animalului; însă acesta s-a repezit asupra mea cu atâta sălbăticie, încât l-am lovit cu putere și l-am ucis cu mare plăcere. De dragul lui Noim, am făcut un efort și am jupuit pielea scutului-de-furtună. Apoi, ostenit și deprimat, am călărit spre casă fără oprire. O mașină de teren pe care nu o mai văzusem până atunci era parcată în curte și lângă ea stătea Halum.

— Știi cum sunt verile în Manneran, a explicat ea. Una plănuia să meargă, ca de obicei, pe insulă, dar apoi s-a

gândit că ar fi bine să-și petreacă vacanța în Salla, cu Noim și Kinnall.

Împlinise treizeci de ani. Femeile noastre se mărită între paisprezece și șaisprezece ani, nasc până la douăzeci și doi sau douăzeci și patru, iar la treizeci încep vârsta mijlocie, dar timpul o lăsase pe Halum neatinsă. Necunoscând zbuciumul căsătoriei și truda maternității, neepuizându-și energia în patul conjugal sau în chinurile lăuziei, avea corpul suplu și flexibil al unei fete: fără depozite de grăsime, fără riduri, fără varice. S-a schimbat doar într-o privință, căci în ultimii ani părul ei întunecat a devenit argintiu. Acest aspect îi sporea însă farmecul, de vreme ce strălucea orbitor și intra într-un contrast plăcut cu bronzul profund al chipului ei tineresc.

Avea în bagaj un pachet de scrisori pentru mine: mesaje de la duce, de la Segvord, de la fiii mei Noim, Stirron și Kinnall, de la fiicele mele Halum și Loimel, de la arhivarul Mihan și de la mulți alții. Semnatarii folosiseră un stil tensionat, afectat. Erau scrisori pe care unul le-ar scrie unui om mort dacă s-ar fi simțit vinovat c-a supraviețuit. Totuși, mi-a făcut bine să citesc aceste cuvinte din fosta mea viață. Îmi părea rău că nu găsisem o scrisoare de la Schweiz; Halum mi-a zis că nu mai știa nimic despre el dinainte de punerea mea sub acuzare și credea că se putea să fi părăsit planeta. Nici soția mea nu-mi scrisese niciun cuvânt.

— Loimel este prea ocupată pentru a scrie un rând sau două? am întrebat, iar Halum, puțin jenată, a spus că Loimel n-a vorbit deloc despre mine zilele acestea:

— Se pare că a uitat c-a fost măritată.

De asemenea, Halum mi-a adus un cufăr cu daruri din partea prietenilor mei de peste Woyn. Erau uimitoare în opulența lor: o mulțime de metale prețioase, șiraguri de nestemate rare lucrate minuțios.

— Dovezi de iubire, a zis Halum, dar eu nu m-am lăsat păcălit.

Unul ar fi putut cumpăra proprietăți întregi cu acest morman de comori. Cei care mă iubeau nu m-ar fi umilit transferând bani în contul meu din Salla, ci mi-au dat aceste splendori în numele prieteniei, lăsându-mi libertatea de a mă folosi de ele în funcție de nevoile mele.

— A fost tristă pentru tine această dezrădăcinare? m-a întrebat Halum. Această exilare bruscă?

— Unuia nu-i este străin exilului, i-am spus. Și unul încă îl are alături pe Noim pentru iubire-liant și companie.

— Știind că te va costa ceea ce te-a costat, a spus ea, te-ai mai juca cu drogul și a doua oară dacă ai putea da timpul înapoi cu un an?

— Fără nicio îndoială.

— A meritat pierderea căminului, a familiei și a prietenilor?

— Ar merita chiar și pierderea vieții, am răspuns, dacă unul ar putea fi asigurat că astfel întreg Velada Borthanul ar dori să încerce drogul.

Răspunsul a părut s-o sperie: s-a tras înapoi, și-a dus la buze vârfurile degetelor, devenind probabil conștientă pentru prima oară de intensitatea nebuniei fratelui ei liant. Cuvintele mele nu au fost însă o declarație exagerată și ceva din convingerea mea a impresionat-o. A înțeles că eu credeam și, văzând profunzimea angajamentului meu, s-a temut pentru mine.

Noim a petrecut multe dintre zilele următoare departe de terenurile sale, mergând în Cetatea Sallei cu afaceri de familie și în Câmpia Nandului pentru a inspecta o proprietate pe care se gândea s-o achiziționeze. În absența sa, eu eram stăpânul domeniului, pentru că servitorii, orice ar fi crezut despre viața mea privată, nu îndrăzneau să-mi pună la îndoială autoritatea. Mergeam călare în fiecare zi pentru a-i supravegha pe muncitorii de pe domeniile lui

Noim și Halum venea cu mine. De fapt, nu era mare lucru de supravegheat, pentru că ne aflam între sezonul plantării și cel al recoltării, iar culturile aveau grijă de ele însele. Călăream de plăcere, în principal, oprindu-ne aici pentru o baie, acolo pentru un prânz la marginea pădurii. I-am arătat țarcurile scuturilor-de-furtună, care nu i-au plăcut, și am dus-o între animalele mai blânde de pe pășune, care au venit și s-au jucat vesele cu ea.

Aceste plimbări lungi ne-au oferit ocazia să stăm de vorbă ore întregi, zi de zi. Nu mai petrecusem atât de mult timp cu Halum din copilărie și am avut astfel prilejul să redevenim apropiați. La început am fost precauți unul cu celălalt, nedorind să incomodăm prea tare cu întrebările noastre, dar în curând am început să vorbim cum ar trebui să vorbească rudele-liant. Eu am întrebat-o cum de nu s-a căsătorit niciodată, iar ea mi-a răspuns simplu:

— Una nu a întâlnit niciodată bărbatul potrivit.

Regreta faptul că nu are soț sau copii? Nu, a spus ea, nu regreta nimic, pentru că viața i-a fost liniștită și plină de satisfacții; și totuși, în tonul vocii se simțea melancolia. Nu eram în stare s-o presez mai mult. M-a întrebat, la rândul ei, despre drogul sumaran, încercând să afle de la mine căror merite li se datorau riscurile pe care mi le asumasem. Mă amuza felul în care formula întrebările: încercând să pară serioasă, înțelegătoare și obiectivă, dar, cu toate acestea, incapabilă să-și ascundă groaza pentru ceea ce făcusem. Era ca și cum fratele ei liant înnebunise și omorâse în piață douăzeci de oameni, iar acum dorea să descopere exact, prin intermediul întrebărilor răbdătoare și cordiale, care erau bazele filosofice care îl determinaseră să comită crima în masă. Și eu am încercat să mențin o atitudine echilibrată și imparțială, pentru a n-o speria cu intensitatea mea, așa cum am făcut în acea primă discuție. Am evitat orice convertire și, cât de calm și sobru am

putut, i-am explicat efectele drogului, beneficiile obținute de pe urma lui și motivele respingerii izolării sinelui pe care ne-o impune Legământul. În scurt timp, o metamorfoză stranie ne-a cuprins atitudinile amândurora. Era tot mai puțin doamna de viță nobilă care se chinuiește, cu o cordialitate bine intenționată, să înțeleagă criminalul și tot mai mult studentul care încearcă să înțeleagă misterele relevate de maestrul inițiat. Iar eu eram tot mai puțin un reporter și tot mai mult profetul unui nou sistem religios. Am vorbit în pasaje lirice despre sentimentul înălțător al împărtășirii sufletului; i-am spus despre sentimentul neobișnuit al primelor senzații, când unul începe să se deschidă, și despre momentele aprinse ale uniunii cu o altă conștiință umană; am descris experiența ca pe ceva mult mai intim decât orice întâlnire a sufletelor pe care unul ar putea-o avea cu ruda sa liant sau în timpul oricărei vizite la confesor. Conversațiile noastre au devenit monologuri. Eu m-am pierdut în extaze verbale și din când în când mă trezeam la realitate pentru a o vedea pe Halum, cu părul argintiu și veșnic tânără, cu ochii-i strălucind și buzele-i întredeschise în deplină fascinație. Deznodământul era inevitabil. Într-o după-amiază dogoritoare în care ne plimbam alene printre rândurile unui lan de grâu care ajungea până la pieptul ei, a spus fără niciun preambul:

— Dacă ai drogul la tine, îl poți împărți cu sora ta liant?

O convertisem.

Capitolul 65

În acea noapte am dizolvat câteva vârfuri de pudră în două sticle de vin. Halum părea nesigură când i-am întins una din sticle, iar incertitudinea ei s-a revărsat asupra mea, așa că am ezitat să duc planul la bun sfârșit; dar apoi mi-a oferit un zâmbet tandru și a golit conținutul sticlei.

— Nu are nicio aromă, a spus ea în timp ce eu beam.

Am stat de vorbă în salonul cu trofee al lui Noim, decorat cu sulițe de șoim-cu-corn și acoperit cu blănuri de scut-de-furtună, iar când drogul a început să-și facă efectul Halum a început să tremure; am tras de pe perete una dintre blănuri, i-am acoperit umerii și am ținut-o în brațe până când a trecut frisonul.

Oare va merge bine? În ciuda discursurilor mele, îmi era teamă. În viața fiecărui om există un lucru pe care vrea să-l atingă, ceva care îl chinuiește în adâncul sufletului cât timp rămâne nefăcut, dar care îl sperie cu cât se apropie de el, pentru că probabil împlinirea obsesiei îi va aduce mai multă suferință decât plăcere. La fel mi s-a întâmplat și mie cu Halum și drogul sumaran. Dar frica mea s-a atenuat în timp ce drogul își făcea efectul. Halum zâmbea, Halum îmi zâmbea.

Zidul dintre sufletele noastre a devenit o membrană prin care ne puteam strecura după voie. Halum a fost prima care l-a trecut. Am șovăit, paralizat de pudoare, gândindu-mă chiar și acum că ar fi o intruziune a fecioriei surorii mele liant să intru în mintea ei, dar și o violare

a poruncii împotriva intimității fizice dintre rudele-liant. Așa că am rămas prins în această capcană absurdă a contradicțiilor, prea inhibat pentru a-mi practica propria credință atât de curând de la căderea ultimelor piedici; între timp, realizând că nimic n-o împiedică, Halum s-a strecurat fără ezitare în spiritul meu. Răspunsul imediat a fost să încerc să mă ascund: nu voiam să descopere anumite lucruri, în special dorința mea fizică pentru ea. Dar după un moment de agitație jenată am încetat să mai încerc să-mi pavez sufletul cu frunze de smochin și am pășit în Halum, îngăduind astfel începerea adevăratei comuniuni, acea împletire inextricabilă a eurilor.

M-am găsit – ar fi mai corect să spun că m-am pierdut – în coridoare cu pardoseli de sticlă și pereți argintii, prin care juca o lumină sclipitoare, rece, ca strălucirea cristalină pe care unul o vede reflectată de nisipul alb de pe fundul unui mic golf tropical. Aceasta era interiorizarea feciorelnică a Halumei. În firide, expuși ordonat de-a lungul acestor coridoare, erau factorii care-i modelaseră viața, amintiri, imagini, mirosuri, gusturi, viziuni, fantezii, dezamăgiri, plăceri. Puritatea guverna totul. N-am văzut urmă de extaz sexual, nici urmă de plăceri carnale. Nu pot spune dacă Halum și-a protejat din sfială zona sexualității sau dacă a ascuns-o atât de adânc în conștiința ei încât eu n-o puteam detecta.

S-a întâlnit cu mine fără frică și mi s-a alăturat fericită. Nu am niciun dubiu legat de asta. Când sufletele noastre s-au contopit, a fost o uniune completă, fără rețineri, fără restricții. Am înotat prin adâncurile sclipitoare ale sinelui ei, iar mizeria din sufletul meu a dispărut. Am fost astfel tămăduit, purificat. În schimb, eu am pângărit-o, în timp ce ea mă curăța și mă purifica? Nu pot spune. Nu știu. Ne-am înconjurat și cuprins unul pe celălalt, ne-am sprijinit reciproc, ne-am întrepătruns unul pe celălalt; iar

aici, amestecându-se cu sinele meu, era eul Halumei, care toată viața mea fusese sprijinul și curajul meu, idealul și scopul meu, această incoruptibilă și perfectă incarnare a frumuseții; și poate așa cum sinele meu coruptibil a îmbrăcat haina inocenței, la fel, primul strat coroziv a apărut pe incoruptibilitatea ei strălucitoare. Nu pot spune. Eu am venit la ea și ea a venit la mine. La un anumit punct din călătoria noastră unul prin celălalt am întâlnit o zonă ciudată, unde ceva părea contorsionat. Mi-am adus aminte de momentul în care, tânăr fiind, am plecat din Cetatea Sallei spre Glin și Halum m-a îmbrățișat acasă la Noim, iar eu am deslușit în îmbrățișarea ei un fior de pasiune abia reprimată, o licărire de poftă carnală. Pentru mine. Pentru mine. Și am crezut că am găsit din nou acea zonă a pasiunii, dar în momentul în care m-am uitat mai bine la ea a dispărut, și m-am uitat la suprafața metalică pură, strălucitoare a sufletului ei. Probabil că și prima și a doua oară fusese ceva născocit de propriile mele dorințe tulburătoare și proiectat asupra ei. Nu pot spune. Sufletele noastre erau împletite; nu știam unde mă sfârșeam eu și unde începea Halum.

Am ieșit din transă. Trecuse de miezul nopții. Am clipit, ne-am scuturat capetele încețoșate și am zâmbit stânjeniți. Întotdeauna există acel moment, ieșind din intimitatea sufletească dată de drog, când unul se simte stânjenit, unul crede că a dezvăluit prea mult și unul vrea să retragă ceea ce unul a dat. Din fericire, acel moment este de scurtă durată. M-am uitat la Halum și mi-am simțit corpul aprins de o iubire pioasă, o iubire care nu era deloc trupească, și am vrut să-i spun, așa cum Schweiz mi-a zis mie odată, *Eu te iubesc*. Dar cuvântul mi-a rămas în gât. Acel „Eu" era prins între dinți, ca un pește în năvod. *Eu. Eu. Eu. Eu te iubesc, Halum. Eu.* Dacă aș fi putut rosti acele cuvinte... *Eu.* Nu voia să iasă. Era acolo, dar nu putea trece de buzele

mele. I-am luat mâinile între ale mele și Halum mi-a oferit un zâmbet luminos. Ar fi fost atât de ușor să spun acele cuvinte atunci, doar că ceva le întemnița. *Eu. Eu.* Cum puteam să-i vorbesc lui Halum despre iubire și să-mi exprim iubirea în sintaxă ofensatoare? Am crezut atunci că ea n-ar înțelege, că obscenitatea mea ar distruge totul. Prostii. Sufletele noastre au fost unul, cum ar putea o simplă alăturare de cuvinte să distrugă ceva? Hai, spune-o! *Eu te iubesc.* Șovăitor, am spus:

— Este... atâta iubire în unul... pentru tine... atâta iubire, Halum...

A dat din cap, de parcă ar fi zis: *Nu vorbi. Cuvintele tale stângace rup vraja.* Ca și cum ar fi spus: *Da, și în una există atâta iubire pentru tine, Kinnall.* De parcă ar fi spus: *Eu te iubesc, Kinnall.* S-a ridicat în picioare grațios și s-a dus la fereastră. Lumina rece a Lunii de vară învăluise grădina casei, tufișurile și copacii încremeniți. Am venit în spatele ei și i-am atins umerii, foarte delicat. A tresărit și a scos un sunet ca torsul unei pisici. Am crezut că totul era în regulă. Eram sigur că totul era în regulă.

N-am disecat ceea ce se întâmplase între noi în acea seară. Fiindcă și asta putea rupe vraja. Puteam discuta despre transa noastră mâine și în toate zilele care-i urmau. Am condus-o pe Halum până la camera ei, care nu se afla departe de a mea, am sărutat-o timid pe obraz, iar ea m-a sărutat frățește. A zâmbit din nou și a închis ușa după ea. Întors în odaia mea, am stat treaz o vreme, rememorând totul. Fervoarea misionară s-a reaprins. Voi deveni din nou un misionar pus pe fapte, mi-am jurat, mergând de-a lungul și de-a latul Sallei propovăduind crezul iubirii. Nu mă voi mai ascunde în casa fratelui meu liant, un pribeag fără speranță în propria-mi țară. Avertismentele lui Stirron nu însemnau nimic pentru mine. Cum putea el să mă alunge din Salla? Voi converti o sută de oameni într-o

săptămână. O mie, zece mii, îi voi da drogul lui Stirron însuși și îl voi pune să declare, de la înălțimea propriului tron, noua religie. Halum m-a inspirat. Mâine-dimineață voi pleca în căutare de discipoli.

În curte s-a auzit un zgomot. M-am uitat pe fereastră și l-am văzut pe Noim coborând din mașină. Se întorsese din călătoria de afaceri. A intrat în casă, i-am auzit pașii pe coridor, apoi a trecut pe lângă camera mea. S-a auzit un ciocănit. Am întredeschis ușa și am ascultat. Noim se oprise în fața ușii lui Halum și discuta cu ea. Nu puteam s-o văd. Ce însemna asta? Se dusese la Halum, care pentru el nu era decât o prietenă, și refuzase să-și salute fratele-liant? Mi-au trecut prin minte tot felul de suspiciuni, acuzații lipsite de bază reală, dar le-am respins. Conversația s-a terminat; Halum a închis ușa. Noim, fără să mă observe, a mers mai departe spre camera sa.

Mi-a fost imposibil să dorm. Am scris câteva pagini, lipsite însă de valoare, iar în zori am plecat să mă plimb prin ceața cenușie. La un moment dat, mi s-a părut că am auzit un strigăt îndepărtat. Am socotit că era vreun animal aflat în perioada de împerechere. Vreo fiară rătăcită în zori de zi.

Capitolul 66

Am servit micul dejun singur. Era neobișnuit, dar nu surprinzător: Noim, ajungând acasă în toiul nopții după un drum lung, o fi vrut să doarmă până târziu. Iar în ceea ce o privește pe Halum, nu exista dubiu că drogul o epuizase. Apetitul meu era uriaș și am mâncat cât pentru toți trei, în acest timp punând la cale planul de a desființa Legământul. În timp ce sorbeam ceaiul, unul dintre servitorii lui Noim a dat buzna în salon. Obrajii îi ardeau și nările i se umflau de parcă fugise cale lungă și era cât pe ce să se sufoce.

— Veniți, a strigat gâfâind. Scuturile-de-furtună...

M-a tras de braț, aproape smulgându-mă de pe scaun. M-am grăbit să-l urmez. Era deja departe pe aleea care cobora spre țarcurile animalelor. L-am urmat întrebându-mă dacă bestiile scăpaseră peste noapte, întrebându-mă dacă va trebui să-mi petrec din nou ziua hăituind monștri. M-am apropiat de țarcuri și-am văzut că nu erau rupte. Servitorul se oprise în fața celui mai mare dintre ele, care adăpostea nouă sau zece scuturi-de-furtună. M-am uitat înăuntru. Animalele se aflau acolo, mânjite de sânge pe boturi și pe blănuri, adunate în jurul unei hălci zdrențuite de carne. Mârâiau și se ciondăneau pentru ospățul împrăștiat pe pământ. Se rătăcise printre acești ucigași vreun animal de la fermă? Cum se putuse întâmpla așa ceva? Și de ce ar fi considerat servitorul că trebuie să mă ridic de la masă pentru a vedea acest spectacol sinistru?

L-am prins de braț și l-am întrebat ce era atât de ciudat în legătură cu priveliștea unor scuturi-de-furtună devorându-și prada. S-a întors înspăimântat către mine și a rostit cu voce gâtuită:

— Doamna... doamna...

Capitolul 67

Noim s-a purtat brutal cu mine.

— Ai mințit! mi-a spus. Ai negat că deții drogul, dar ai mințit. Și i l-ai administrat ei seara trecută. Da? Da? Da? Nu te mai ascunde acum, Kinnall. Tu i l-ai dat.

— Tu ai vorbit cu ea, i-am zis. Abia izbuteam să rostesc cuvintele. Ce ți-a spus?

— Unul s-a oprit la ușa ei pentru că i s-a părut că aude hohote de plâns, a răspuns Noim. Unul s-a interesat dacă este bine. Avea o privire stranie, visătoare, ochii îi erau la fel de șterși ca două bucăți de metal șlefuit și da, da, plânsese. Și unul a întrebat ce s-a întâmplat, dacă a pățit ceva. Nu, a spus, totul era în regulă. A mai zis că ați vorbit toată seara. De ce plângea? A dat din umeri, a zâmbit și a închis ușa. Dar în ochii ei se vedea efectul drogului, Kinnall. Împotriva tuturor jurămintelor tale, i l-ai dat. Și acum... și acum...

— Te rog, am spus încet. Dar Noim a continuat să urle, iar eu nu am putut răspunde acuzațiilor aduse.

Servitorii puseseră totul cap la cap. Găsiseră urmele pașilor Halumei pe nisipul umezit de rouă. Găsiseră întredeschisă ușa casei care ducea către țarcurile scuturilor-de-furtună. Poarta pe unde erau hrănite animalele fusese forțată. Halum o deschisese cu grijă și cu la fel de multă grijă o închisese în urma ei, pentru ca ucigașii să nu iasă din țarc. Apoi se dăduse pe sine fiarelor ce stăteau la pândă. Toate acestea când ziua se îngâna cu noaptea, poate chiar în timp ce eu rătăceam pe domeniu. Acel strigăt dintre cețuri... De ce? De ce? De ce? De ce?

Capitolul 68

Până la începutul după-amiezii împachetasem deja puținele lucruri pe care le mai aveam. L-am rugat pe Noim să-mi împrumute o mașină și a aprobat fluturând din mână. Nici nu se mai punea problema să rămân acolo. Prezența Halumei se făcea simțită pretutindeni, iar eu trebuia să plec într-un loc în care puteam gândi în liniște pentru a cântări tot ceea ce făcusem și intenționam să fac. În plus, nu doream să fiu de față când poliția districtului va ancheta cauzele morții Halumei.

Nu a suportat să dea ochii cu mine din nou, în dimineața ce a urmat dezvăluirii sufletului? A început cu dragă inimă împărtășirea sufletelor. Dar apoi, în vârtejul reevaluării ce urmează deseori primei deschideri sufletești, poate că a simțit diferit: vechile obiceiuri ale reticenței s-au reafirmat și o bruscă revărsare a sentimentului de oroare în legătură cu ceea ce a dezvăluit a pus stăpânire pe ea. Apoi totul s-a petrecut foarte repede: pripita decizie ireversibilă, drumul până la țarcurile scuturilor-de-furtună, trecerea necugetată a ultimei porți, clipa de regret când animalele s-au năpustit asupra ei și și-a dat seama că a dus căința prea departe. Asta se întâmplase? N-am putut să găsesc altă explicație pentru saltul de la seninătate la disperare, cu excepția remușcării, a șocului care o dărâmase, ducând-o la pierzanie. Rămăsesem fără soră-liant și îmi pierdusem și fratele-liant, căci ochii lui Noim au fost nemiloși când i-a îndreptat spre

mine. Acesta să fi fost scopul meu când visam la deschiderea sufletelor?

— Unde te vei duce? m-a întrebat Noim. În Manneran te vor întemnița. Fă un pas în Glin cu drogul tău și vei fi jupuit de viu. Stirron te va alunga din Salla. Unde atunci, Kinnall? În Threish? În Velis? Sau poate că în Umbis ori Dabis? Nu. Pe toți zeii, va fi Sumara Borthan, nu-i așa? Desigur. Printre sălbaticii tăi, vei avea parte de toată dezvăluirea-de-sine de care ai nevoie, nu-i așa? Nu-i așa?

Domol, am spus:

— Uiți de Câmpiile Pârjolite, Noim. O colibă în deșert, un loc în care să meditez, un loc al păcii... Sunt atât de multe lucruri pe care unul trebuie să încerce să le înțeleagă acum...

— Câmpiile Pârjolite? Da, asta-i bună, Kinnall. Câmpiile Pârjolite în mijlocul verii. O purificare prin foc a sufletului tău. Du-te acolo, da. Du-te.

Capitolul 69

Am condus singur către nord, de-a lungul versanților Huishtorilor, apoi spre vest, pe drumul ce duce către Kongoroi și Poarta Sallei. Nu o dată mi-a trecut prin cap să trag brusc de volan și să îndrept mașina spre hăul ce se căsca dincolo de marginea șoselei, pentru a termina cu totul. Nu o dată, când prima rază a zorilor mi-a atins pleoapele prin vreun han dintr-un colț uitat de lume, m-am gândit la Halum și a trebuit să fac sforțări pentru a mă da jos din pat, căci părea mult mai ușor să dorm în continuare. Astfel s-au succedat zilele și nopțile, iar la finalul unei anumite zile am ajuns în vestul Sallei, pregătit să urc munții și să străbat Poarta. Într-o noapte, am poposit într-un târg situat la mijlocul zonei deluroase și am aflat că în Salla a fost emis ordinul pentru arestarea mea. Kinnall Darival, fiul fostului septarh, un bărbat în vârstă de treizeci de ani, având următoarele particularități, fratele suveranului Stirron, era căutat pentru crime monstruoase: dezvăluire-de-sine și folosirea unui drog periculos, pe care, în pofida ordinelor explicite ale septarhului, îl oferea celor neavizați. Prin intermediul drogului, fugarul Darival își aduse sora-liant în pragul nebuniei astfel încât, cuprinsă de demență, murise într-un mod cumplit. De aceea, li se ordona tuturor cetățenilor Sallei să-l aresteze pe răufăcătorul pentru care se oferea o recompensă consistentă.

Dacă Stirron știa de ce murise Halum, înseamnă că Noim îi povestise totul. Eram pierdut. Când ajungeam la

Poarta Sallei aveam să fiu așteptat de ofițerii forței polițienești a Sallei de Vest, căci destinația mea era cunoscută. Totuși, în acest caz, de ce nu a fost informată populația că mă îndreptam spre Câmpiile Pârjolite? Probabil că Noim nu a spus tot ce știa, pentru ca eu să pot fugi.

N-aveam decât să merg înainte. Mi-ar lua zile întregi să ajung la coastă și aș găsi toate porturile Sallei alarmate în privința mea când aș ajunge acolo; chiar și dacă m-aș fi furișat la bordul unui vas, unde aș merge? Glin? Manneran? Era la fel de inutil să mă gândesc că aș putea cumva traversa Huishul sau Woynul către provinciile învecinate: eram deja un proscris în Manneran și cu siguranță aș fi fost întâmpinat cu ostilitate și în Glin. Nu puteam decât să mă îndrept spre Câmpiile Pârjolite. Voi sta acolo o vreme și apoi poate voi încerca să înaintez printr-o trecătoare din Threishtori, pentru a începe o viață nouă pe coasta de vest. Poate.

Am cumpărat provizii din oraș, dintr-un loc ce deservește nevoile vânătorilor ce coboară în câmpii: afumături, câteva arme și apă condensată, destul cât să-mi ajungă pentru câteva cicluri lunare dacă o dilatam cu grijă. În timp ce-mi făceam cumpărăturile mi s-a părut că observ priviri iscoditoare. Să-și fi dat cineva seama că eu eram prințul desfrânat pe care îl căuta septarhul? Nimeni n-a încercat însă să mă prindă. Se știa probabil că Poarta Sallei era păzită și nu dorea nimeni să-și asume vreun risc, pentru că oricum n-aș fi putut trece de vârful Kongoroiului, unde drumul era blocat de un cordon de polițiști. Oricare ar fi fost motivul, am părăsit fără bătaie de cap orășelul și m-am avântat pe ultimul sector al șoselei. În trecut fusesem pe aici doar în timpul iernii, când zăpada se așternea în troiene; chiar și acum, locurile umbrite erau acoperite de petice de zăpadă murdară. Pe măsură ce șoseaua urca, stratul de omăt s-a tot îngroșat până când în apropierea vârfurilor gemene

ale Kongoroiului totul se afla sub o mantie albă. Planificându-mi cu grijă ascensiunea, am făcut în așa fel încât să ajung la marea trecătoare mult după asfințit, sperând că întunericul mă va proteja în eventualitatea unui blocaj rutier. Dar Poarta era nepăzită. Am stins farurile mașinii pe ultima bucată de drum – aproape că mă așteptam să mă prăbușesc în prăpastie – și am făcut virajul cunoscut spre stânga, care m-a adus în Poarta Sallei, însă nici aici nu am văzut pe nimeni. Stirron nu avusese timp să închidă granița de vest sau poate că nu se gândise că sunt într-atât de nebun încât să fug pe acolo. Am mers înainte prin trecătoare și încet în jos pe serpentinele de pe versantul vestic al Kongoroiului. La ivirea zorilor eram deja în Câmpiile Pârjolite, înăbușit de căldură, dar în siguranță.

Capitolul 70

Am găsit această colibă aproape de locul în care își fac cuiburile șoimii-cu-corn, cam pe unde îmi aminteam să fie. Nu avea canalizare și nici pereții nu erau întregi, însă era potrivită. Dogoarea crâncenă din acest loc va fi purificarea mea. Am făcut curat înăuntru, orânduindu-mi lucrurile, despachetând hârtia de scris pe care o cumpărasem din oraș pentru consemnarea vieții și a faptelor mele, așezând într-un colț caseta încrustată cu pietre prețioase care conținea ultimele urme ale drogului, stivuindu-mi hainele peste ea, măturând nisipul roșu. În prima mea zi de ședere am camuflat mașina pentru ca ea să nu-mi trădeze prezența. Am dus-o într-o râpă puțin adâncă, astfel încât numai capota se mai zărea la nivelul pământului, și am adunat ierburi pentru a o acoperi, aruncând nisip deasupra tulpinilor întrețesute ale plantelor. Doar niște ochi ageri ar fi putut-o vedea. Am memorat atent locul, ca nu cumva să n-o mai găsesc când eram pregătit de plecare.

Timp de câteva zile am cutreierat pur și simplu deșertul, gândindu-mă. Am călătorit până în locul în care șoimul-cu-corn îmi răpusese tatăl, fără a-mi fi teamă de păsările cu cioc ascuțit ce se învârteau deasupra mea: nu aveau decât să mă omoare și pe mine. Am cumpănit evenimentele derulate în vremea schimbării mele și m-am întrebat: „Asta este ceea ce ai vrut, asta este ceea ce ai sperat să înfăptuiești, te mulțumește asta?" Am retrăit fiecare dintre numeroasele mele împărtășiri de sine, de la

cea cu Schweiz la cea cu Halum, întrebând: „A fost bine? S-au făcut greșeli care ar fi putut fi evitate? Ai avut de câștigat sau de pierdut prin ceea ce ai făcut?" Și am concluzionat că am câștigat mai mult decât am pierdut, deși pierderile fuseseră cumplite. Singurul meu regret era legat de greșelile tactice, nu de erorile de principiu. Dacă aș fi rămas cu Halum până în momentul în care nesiguranța i-ar fi trecut, poate că n-ar fi cedat în fața rușinii care a distrus-o. Dacă aș fi fost mai deschis cu Noim, dacă aș fi stat în Manneran pentru a-mi confrunta inamicii, dacă... dacă... dacă... Nu am simțit însă niciun regret pentru schimbarea mea, ci doar pentru treaba de mântuială pe care o făcusem cu revoluția mea spirituală. Pentru că eram convins de nocivitatea Legământului și a felului nostru de a trăi. Felul tău de a trăi. Faptul că Halum și-a curmat zilele după două ore de experimentare a iubirii umane era cea mai nimicitoare condamnare a Legământului.

Și în sfârșit – cu puține zile în urmă – am început să scriu ceea ce ai citit până acum. Cursivitatea mea m-a surprins. Pentru că la început mi-a fost greu să folosesc gramatica pe care mi-am impus-o, m-am îndoit de fluența cuvintelor așezate în pagină. *Eu sunt Kinnall Darival și am să vă povestesc totul despre mine.* Așa mi-am început memoriile. Am fost fidel scopului? Am tăinuit ceva? Condeiul meu a mâzgălit zilnic hârtia și am scris totul despre mine, fără să înfrumusețez în vreun fel faptele. Mi-am dezgolit complet sufletul în această saună care este coliba mea. Între timp, n-am avut niciun contact cu lumea exterioară, în afara unor presupuneri trecătoare, irațională, că agenții lui Stirron scotoceau Câmpiile Pârjolite în căutarea mea. Cred că sunt amplasate gărzi la porțile spre Salla, Glin și Manneran; și probabil și la trecătorile vestice; de asemenea, în Pasul Stroin, în cazul în care încerc să-mi croiesc drum prin Câmpiile Înundate către Golful Sumar. Norocul

m-a ocrotit, dar în curând mă vor găsi. Ar trebui să-i aștept? Sau ar trebui să pornesc, încrezându-mă în soartă, sperând să găsesc o ieșire nepăzită? Am acest manuscris stufos, pe care îl prețuiesc mai mult decât propria-mi viață. Dacă l-ai putea citi, dacă ai putea înțelege cum m-am împleticit pe drumul către cunoașterea de sine, dacă ai putea percepe din el toate vibrațiile minții mele... Cred că am consemnat totul în această autobiografie, în acest registru al sinelui, în acest document unic în istoria Velada Borthanului. Dacă voi fi găsit aici, cartea mea va fi confiscată, iar Stirron va da ordin să fie arsă.

Așadar, trebuie să plec. Dar...

Un zgomot? Sunetul unui motor?

O mașină se îndrepta cu viteză către coliba mea, traversând ținutul roșu și plat. Am fost găsit. S-a terminat. Mă bucur însă că am reușit să scriu măcar atât.

Capitolul 71

Au trecut cinci zile de la ultima consemnare și încă mă aflu aici. Mașina a fost a lui Noim. A venit nu pentru a mă aresta, ci pentru a mă salva. Prudent, de parcă se aștepta să deschid focul asupra lui, s-a strecurat în spatele colibei și a strigat:

— Kinnall? Kinnall?

Am ieșit. A încercat să zâmbească, dar era prea încordat pentru a reuși.

— Unul s-a gândit că vei fi prin apropiere. Locul șoimilor-cu-corn încă te bântuie, nu-i așa? a spus el.

— Ce vrei?

— Patrulele lui Stirron sunt pe urmele tale. Traseul tău a fost refăcut până la Poarta Sallei. Se știe acum că te afli în Câmpiile Pârjolite. Dacă Stirron te cunoștea la fel de bine ca fratele tău liant, ar fi venit direct aici cu trupele lui. În schimb, te caută înspre sud, gândindu-se că vrei să traversezi Câmpiile Inundate către Golful Sumar și să iei un vas spre Sumara Borthan. Dar vor fi siliți să te vâneze și în această regiune, după ce vor descoperi că n-ai fost acolo.

— Și atunci?

— Vei fi arestat. Judecat. Condamnat. Întemnițat sau executat. Stirron crede că ești cel mai periculos om din Velada Borthan.

— Sunt, am recunoscut eu.

Noim a arătat înspre mașină.

— Urcă. Ne vom strecura prin baricadă. În Salla de Vest, cumva, apoi în jos, către Woyn. Ducele de Sumar te va aștepta și te va urca la bordul unei ambarcațiuni pregătite de plecare. Până la următorul răsărit de lună ai putea fi în Sumara Borthan.

— De ce mă ajuți, Noim? De ce te-ai deranja? M-ai privit cu ură în momentul în care am plecat din casa ta.

— Ură? Ură? Nu, Kinnall, nu ură, ci doar amărăciune. Unul este încă...

A făcut o pauză. Cu un efort, a continuat:

— *Eu sunt* încă fratele tău liant. Bunăstarea ta este obligația mea. Cum îl pot lăsa pe Stirron să te vâneze ca pe un animal? Vino. Vino. Te voi scoate de aici în siguranță.

— Nu.

— Nu?

— Vom fi cu siguranță prinși. Stirron te va pedepsi și pe tine fiindcă ai ajutat un fugar. Îți va confisca pământurile. Îți va anula rangul. Nu te sacrifica fără rost pentru mine, Noim. Este inutil.

— Am bătut drumul până în Câmpiile Pârjolite ca să te iau de aici. Dacă tu crezi că mă întorc...

— Să nu ne certăm din cauza asta. Chiar dacă scap, ce mă așteaptă? Să-mi petrec restul vieții ascunzându-mă în junglele Sumara Borthanului, printre oameni a căror limbă n-o pot vorbi și ale căror căi îmi sunt străine? Nu. Nu. M-am săturat de exil. Stirron mă poate aresta acum.

N-a fost deloc ușor să-l conving să mă lase aici. Ne-am contrazis în dogoarea amiezii timp de câteva minute. Era hotărât să-și pună în aplicare planul eroic de salvare, în ciuda faptului că puteam fi arestați. Voia s-o facă dintr-un simț al datoriei, nu din dragoste, fiindcă puteam să-mi dau seama că încă mă considera responsabil de moartea Halumei. Nu doream să am pe conștiință și dizgrațierea lui și i-am spus-o: făcuse un gest nobil să întreprindă această

călătorie, dar nu puteam merge cu el. Într-un final, a început să cedeze, însă doar după ce i-am jurat că voi face tot ce-mi stă în putință pentru a mă salva. I-am promis că voi porni spre munții din vest în loc să stau aici, unde Stirron mă va găsi cu certitudine. Dacă ajungeam teafăr în Velis sau în Threish, aveam să-l anunț într-un fel sau altul, ca să nu-și facă griji pentru mine. Apoi am adăugat:

— Un singur lucru poți face pentru mine.

Am intrat în colibă și i-am adus manuscrisul – un teanc de hârtii măricel, acoperit cu litere roșii pe foi aspre, cenușii. Aici, i-am spus, va găsi întreaga poveste: întregul meu sine laolaltă cu toate evenimentele care mă aduseseră în Câmpiile Pârjolite. L-am rugat să-l citească și să nu mă judece până nu avea să-l termine.

— Vei găsi aici lucruri care te vor îngrozi și dezgusta, l-am avertizat. Dar cred că vei găsi multe care îți vor deschide ochii și sufletul. Citește-l, Noim. Citește cu grijă. Gândește-te la cuvintele mele.

Și i-am cerut să-mi facă, în numele jurământului nostru liant, o ultimă promisiune: să-mi păstreze cartea în siguranță, chiar dacă se simțea tentat s-o ardă.

— Aceste pagini cuprind sufletul meu, i-am spus. Distruge hârtia și mă distrugi pe mine. Dacă te scârbește ceea ce citești, ascunde cartea, dar n-o arde. Ceea ce te șochează acum s-ar putea ca peste câțiva ani să nu te mai șocheze. Și într-o zi poate că vei dori să le arăți și altora ceea ce am scris, pentru a putea explica ce fel de om a fost fratele tău liant și de ce a făcut ceea ce a făcut. *Și pentru a-i schimba așa cum sper că te va schimba cartea mea pe tine*, am spus în gând. Noim a depus jurământul. A luat teancul de foi și l-a pus în portbagajul mașinii. Ne-am îmbrățișat; m-a întrebat iarăși dacă nu vreau să plec; l-am refuzat din nou; l-am pus să-mi spună încă o dată că îmi va citi cartea și o va păstra; a jurat încă o dată c-o va face; apoi a urcat

în mașină și a pornit încet către est. Am intrat în colibă. Locul în care ascunsesem manuscrisul era acum pustiu și am simțit o goliciune subită, presupun că asemănătoare senzației percepute de o femeie care a purtat un copil timp de șapte cicluri lunare, iar apoi își găsește din nou pântecele neted. M-am revărsat cu totul în acele pagini. Acum eu eram nimic și cartea era totul. O va citi Noim? Așa credeam. O va păstra? Cel mai probabil o va face, cu toate că ar putea s-o ascundă în cel mai întunecat ungher al casei lui. O va arăta cândva altora? Asta nu mai știu. Dar dacă ai citit ceea ce am scris, e din bunăvoința lui Noim Condorit; și dacă el a îngăduit să fie citită, înseamnă că în cele din urmă i-am câștigat sufletul, așa cum sper să-l câștig și pe al tău.

Capitolul 72

Îi spusesem lui Noim că nu voi mai rămâne în colibă, ci că mă voi îndrepta către vest, în încercarea de a mă salva. Totuși, mă simțeam lipsit de voința de a pleca. Cocioaba înăbușitoare devenise casa mea. Am stat o zi, și încă o zi, și o a treia, fără a face nimic, colindând pustiul arzător al Câmpiilor Pârjolite, privind cum șoimii-cu-corn dădeau târcoale. Într-a cincea zi, după cum îți poți da seama, am revenit nerăbdător la masa de scris și am așternut pe hârtie vizita lui Noim. Apoi am mai așteptat trei zile, spunându-mi că într-a patra îmi voi scoate mașina de sub nisipul roșu și voi porni spre vest. Dar în dimineața celei de-a patra zile Stirron și oamenii lui mi-au găsit ascunzătoarea, acum fiind seara acelei zile, iar eu mai am la dispoziție, prin bunăvoința stăpânului Stirron, o oră sau două pentru a scrie. Iar când voi termina rândul acesta, nu voi mai scrie nimic.

Capitolul 73

Șase mașini bine înarmate mi-au înconjurat coliba. Mi s-a strigat prin megafoane să mă predau. Nu aveam nicio șansă să mă opun și nici vreo dorință să încerc. Calm – căci ce rost mai avea frica? –, am ieșit, cu mâinile ridicate, în ușa cocioabei. Soldații au coborât din mașini și am fost uluit să-l văd pe Stirron printre ei, părăsindu-și palatul pentru a veni în Câmpii la o vânătoare din afara sezonului ce-l avea pe fratele lui ca pradă. Purta toate podoabele funcției. A venit încet către mine. Nu-l văzusem de câțiva ani și am fost îngrozit de semnele înaintării în vârstă: umerii căzuți, capul împins înainte, părul rărit, fața adânc brăzdată de riduri, ochii îngălbeniți și tulburi. Beneficiile unei jumătăți de viață de putere absolută. Ne-am privit unul pe celălalt în tăcere, ca doi străini căutând un punct de legătură. Am încercat să-l găsesc în el pe acel băiat, tovarășul meu de joacă, fratele meu mai mare pe care îl iubisem și îl pierdusem în urmă cu atât de mult timp, însă am zărit doar un bătrân înverșunat cu buze tremurânde. Un septarh este deprins să-și mascheze sentimentele, dar Stirron nu era în stare să-mi ascundă nimic, cum nici nu putea menține o singură expresie cu consecvență: i-am văzut fața, o înfățișare prăbușindu-se peste alta, indicii ale furiei imperiale, uluire, mâhnire, oprobriu și ceva ce am interpretat ca fiind un soi de dragoste reprimată. După o vreme, am deschis vorba și l-am invitat în colibă pentru a discuta. A ezitat, pesemne crezând că plănuiam un asasinat, însă după un

moment a acceptat în maniera maiestuoasă corespunzătoare, făcându-i semn gărzii sale de corp să aștepte afară. Când eram singuri înăuntru a mai fost o clipă de tăcere, pe care de data aceasta a întrerupt-o el:

— Unul n-a mai simțit niciodată o asemenea durere, Kinnall. Unul abia poate da crezare celor auzite despre tine. Că ai putea întina amintirea tatălui nostru...

— Chiar este o așa pată, stăpâne septarh?

— Să născocești Legământul? Să-i corupi pe cei inocenți? Sora ta liant să se numere printre victime? Ce ai făcut, Kinnall? *Ce ai făcut?*

O oboseală cumplită m-a cuprins și mi-am închis ochii, fiindcă nu știam de unde să încep să explic. După o clipă am găsit puterea. M-am întins către el, zâmbind, luându-i mâna, și am spus:

— Eu te iubesc, Stirron.

— Cât de alienat ești!

— Fiindcă vorbesc despre iubire? Dar am ieșit din același pântece. Nu se cuvine să te iubesc?

— Așa vorbești acum? Numai obscenități?

— Vorbesc așa cum îmi poruncește inima.

— Nu ești numai alienat, ci și dezgustător, mi-a spus Stirron. S-a întors cu spatele și a scuipat pe podeaua prăfuită. Îmi părea un personaj medieval, prizonier în spatele feței sale regești neînduplecate, întemnițat în bijuteriile și în veșmântul regal, vorbind pe un ton aspru și distant. Cum puteam ajunge la el?

— Stirron, încearcă drogul sumaran împreună cu mine. Mai am puțin. Îl voi pregăti pentru noi și îl vom bea împreună și într-o oră-două sufletele noastre vor fi unul și vei înțelege. Îți jur, vei înțelege. Vrei s-o faci? Omoară-mă după aceea, dacă vei mai dori, dar mai întâi ia drogul.

Am început să umblu agitat, pregătind poțiunea. Stirron m-a prins de încheietură și m-a oprit. A clătinat din cap cu lentoarea și greutatea cuiva care simte o tristețe nemărginită.

— Nu, a spus. Imposibil.

— De ce?

— Nu vei ameți mintea prim-septarhului.

— Mă interesează *pătrunderea* minții fratelui meu Stirron.

— În calitate de frate, unul dorește doar să poți fi vindecat. Ca prim-septarh, unul trebuie să se ferească de pericole, căci unul aparține poporului său.

— Drogul este inofensiv, Stirron.

— A fost inofensiv și pentru Halum Helalam?

— Ești o virgină înspăimântată? l-am întrebat. Am oferit drogul la zeci și zeci de oameni. Halum a fost singura care a reacționat atât de urât... și Noim, aș spune, dar i-a trecut. Și...

— Cei doi oameni cei mai apropiați ție din lumea asta, a spus Stirron, iar drogul le-a făcut rău amândurora. Și acum îl oferi fratelui tău?

Aproape că nu mai aveam nicio speranță. L-am rugat din nou, de câteva ori, să riște experimentarea drogului, dar firește că nu voia să se atingă de el. Și chiar dacă ar fi făcut-o, mi-ar fi fost de vreun folos? Aș fi descoperit un suflet împietrit.

— Ce se va întâmpla cu mine acum? l-am întrebat.

— Vei avea parte de un proces cinstit, urmat de o sentință corectă.

— Care va fi ce? Execuție? Încarcerare pe viață? Exil?

Stirron a ridicat din umeri.

— Asta va decide Curtea. Îl iei pe unul drept tiran?

— Stirron, de ce te înspăimântă atât de mult drogul? Știi ce efecte are? Te pot face să înțelegi că aduce doar iubire și înțelegere? Nu trebuie să trăim ca niște străini unul față de altul, cu sufletele acoperite. Putem să ne exteriorizăm gândurile. Ne putem elibera. Putem spune „eu", Stirron, fără a ne cere scuze că avem un sine. *Eu. Eu. Eu.* Putem să ne spunem unul altuia ce ne doare și putem să ne ajutăm să scăpăm de durere.

Fața i s-a înnegurat; cred că era convins că eram smintit. Am trecut pe lângă el spre locul în care lăsasem drogul; l-am amestecat repede și i-am oferit o sticluță. A clătinat din cap. Eu am băut, sorbind pe negândite, și i-am oferit din nou sticluța.

— Hai, i-am spus. Bea. Bea! Nu va avea niciun efect pentru o vreme. Ia-l acum, ca să ne deschidem în același timp. Te rog, Stirron!

— Te-aș putea ucide eu însumi, chiar acum, fără a mai aștepta judecata, a spus.

— Da! Spune, Stirron! Eu! Însumi! Spune-o din nou!

— Dezvăluitor-de-sine nenorocit! Fiul tatălui meu! Dacă vorbesc cu tine folosind „eu", o fac pentru că nu meriți din partea mea decât scârbă.

— Nu-i vorba despre scârbă. Bea și vei înțelege.

— Niciodată.

— De ce te opui, Stirron? Ce te îngrozește?

— Legământul este sacru, a spus. A pune la îndoială Legământul înseamnă a pune la îndoială întreaga ordine socială. Răspândește acest drog în provincie și toată rațiunea va cădea, toată stabilitatea va fi pierdută. Crezi că strămoșii noștri erau răufăcători? Crezi că erau neghiobi? Kinnall, ei au înțeles cum să creeze o societate trainică. Unde sunt orașele din Sumara Borthan? De ce ei trăiesc încă în colibele din junglă, în timp ce noi am construit ceea ce am construit? Ne-ai

duce pe drumul lor, Kinnall. Ai distruge distincția dintre bine și rău și astfel la scurt timp legea însăși va fi înlăturată și mâna fiecărui om va fi ridicată împotriva semenilor săi și unde vor fi atunci iubirea ta și înțelegerea universală? Nu, Kinnall. Păstrează-ți drogul. Unul încă preferă Legământul.

— Stirron...

— Destul. Căldura este insuportabilă. Ești arestat. Să mergem.

Capitolul 74

Fiindcă eram încă sub efectul drogului, Stirron a fost de acord să-mi ofere câteva ore de singurătate înainte să începem călătoria spre Salla, pentru a nu trebui să mă deplasez cât timp sufletul meu era vulnerabil la senzațiile exterioare. O mică milostenie din partea septarhului: a așezat doi oameni ca paznici în fața colibei mele și a plecat cu ceilalți să vâneze șoimi-cu-corn până la venirea amurgului.

Nu luasem niciodată drogul fără un împărtășitor. Așadar, stranietățile s-au pogorât asupra mea și am fost singur cu ele, auzind palpitațiile, văicărelile și țâșnirile și apoi, când zidurile s-au dărâmat din jurul sufletului meu, nu era nimeni în care să intru și nimeni care să intre în mine. Totuși, puteam simți sufletele gărzilor mele – dure, închise, metalice – și am simțit că aș putea ajunge chiar și în ele cu puțin efort. Dar nu am făcut-o, deoarece, stând singur, am fost propulsat într-un voiaj miraculos, sinele meu extinzându-se și avântându-se până când am cuprins toată planeta și toate sufletele omenirii fuzionaseră cu al meu. Și am avut o viziune minunată. L-am văzut pe fratele meu liant Noim făcând copii ale memoriilor mele și distribuindu-le celor în care putea avea încredere, pentru a circula de la un capăt la celălalt al Velada Borthanului. Și din ținuturile sudice veneau acum încărcături întregi de pulbere albă, căutată nu numai de elită, nu numai de ducele de Sumar și de marchizul de Woyn, ci și de mii de cetățeni de rând, de oameni însetați de iubire, de cei care considerau că Legământul se

transformase în cenușă, de cei ce doreau să pătrundă unul în sufletul altuia. Cu toate că gardienii vechii orânduieli au făcut tot ce au putut pentru a stăvili mișcarea, ea n-a putut fi oprită, căci fostul Legământ își urmase cursul și acum era clar că iubirea și bucuria nu mai puteau fi reprimate. Până când în sfârșit a existat o rețea de comunicare, filamente incandescente de percepție senzorială legând pe unul de altul și de toți. Până când, în cele din urmă, chiar septarhii și judecătorii au fost măturați de fluxul eliberării și întreaga lume s-a îmbinat în comuniune fericită, fiecare dintre noi deschis tuturor, iar vremea schimbărilor a fost desăvârșită; noul Legământ a fost statornicit. Am văzut toate astea din coliba mea părăginită din Câmpiile Pârjolite. Am văzut strălucirea cuprinzând lumea, licărind, pâlpâind, crescând în intensitate, adâncindu-și nuanța. Am văzut zidurile dărâmându-se. Am văzut vâlvătaia roșie a iubirii universale. Am văzut noi fețe, schimbate și jubilânde. Mâini atingând mâini. Suflete atingând suflete. Această viziune mi-a strălucit în minte timp de o jumătate de zi, umplându-mă cu o bucurie cum nu mai simțisem niciodată, iar spiritul meu plin de elan a cutreierat prin tărâmul de vis. Și numai când drogul a început să-și piardă efectul mi-am dat seama că nu fusese nimic altceva decât o fantezie. Poate că nu va fi o fantezie pe vecie. Poate că Noim va găsi cititori pentru ceea ce am scris și poate că alții vor fi convinși să urmeze drumul meu, până când vor fi destui ca mine și schimbările vor deveni ireversibile și universale. S-a mai întâmplat. Eu voi dispărea, eu, precursorul, eu, anticipatorul, eu, profetul martirizat. Dar ceea ce am scris va supraviețui și prin mine veți fi transformați. Se prea poate să nu fie un vis fără temei.

Această ultimă pagină a fost așternută odată cu venirea amurgului. Soarele se grăbește către Huishtori. În curând îl voi urma ca prizonier pe Stirron. Voi lua cu mine

acest mic manuscris, îl voi ține ascuns și, dacă voi avea noroc, voi găsi o cale de a i-l da lui Noim pentru a fi pus laolaltă cu paginile pe care deja le-a primit de la mine. Nu pot spune dacă voi reuși, la fel cum nu știu ce se va întâmpla cu mine și cu cartea mea. Și tu, cel care citești cartea, îmi ești un necunoscut. Dar asta pot spune: dacă cele două părți s-au transformat într-una și mă citești în întregime, poți fi sigur că am izbândit. Din acea unire pot ieși doar schimbări pentru Velada Borthan, schimbări pentru voi toți. Dacă ai citit până aici, înseamnă că ai un suflet ca al meu. Așadar, îți spun asta ție, cititorul meu necunoscut, că te iubesc și îmi întind mâna către tine, eu, cel care-am fost Kinnall Darival, eu, care am început drumul, eu, care am promis să-ți spun totul despre mine și care acum pot spune că promisiunea a fost îndeplinită. Du-te și caută. Du-te și atinge. Du-te și iubește. Du-te și deschide-ți sufletul. Du-te și vindecă-te.

Grupul Editorial ART
Comenzi – Cartea prin poștă
C.P. 4, O.P. 83, cod 062650, sector 6, București,
tel.: 021.224.01.30, 0744.300.870, 0721.213.576;
fax: 021.369.31.99
Comenzi – online
www.editura-paladin.ro

PREMIUL NEBULA
PENTRU CEL MAI BUN ROMAN

Planeta Borthan a fost colonizată de oameni cu sentimente religioase intense, care s-au stabilit aici special pentru a le conserva și care au făcut mari eforturi pentru a le insufla descendenților.

Cât de puternice îți pot fi convingerile dacă nu sunt puse la încercare de ispită? Puritanii care au colonizat planeta cu sute de ani în urmă au decretat că doar umilința le poate salva credința. Destăinuirea gândurilor și a sentimentelor personale reprezintă o crimă, iar cuvinte ca *eu* și *mine* sunt considerate indecente și interzise în orice exprimare. Dar prințul Kinnall Darival pune la îndoială strictețea acestui legământ și-i încalcă poruncile când se îndrăgostește de Halum, sora lui liant.

Am trecut printr-o vreme a schimbării și am fost vindecat...
Eu sunt Kinnall Darival și am să vă povestesc totul despre mine.

WWW.EDITURA-PALADIN.RO

ISBN 978-606-8673-79-0